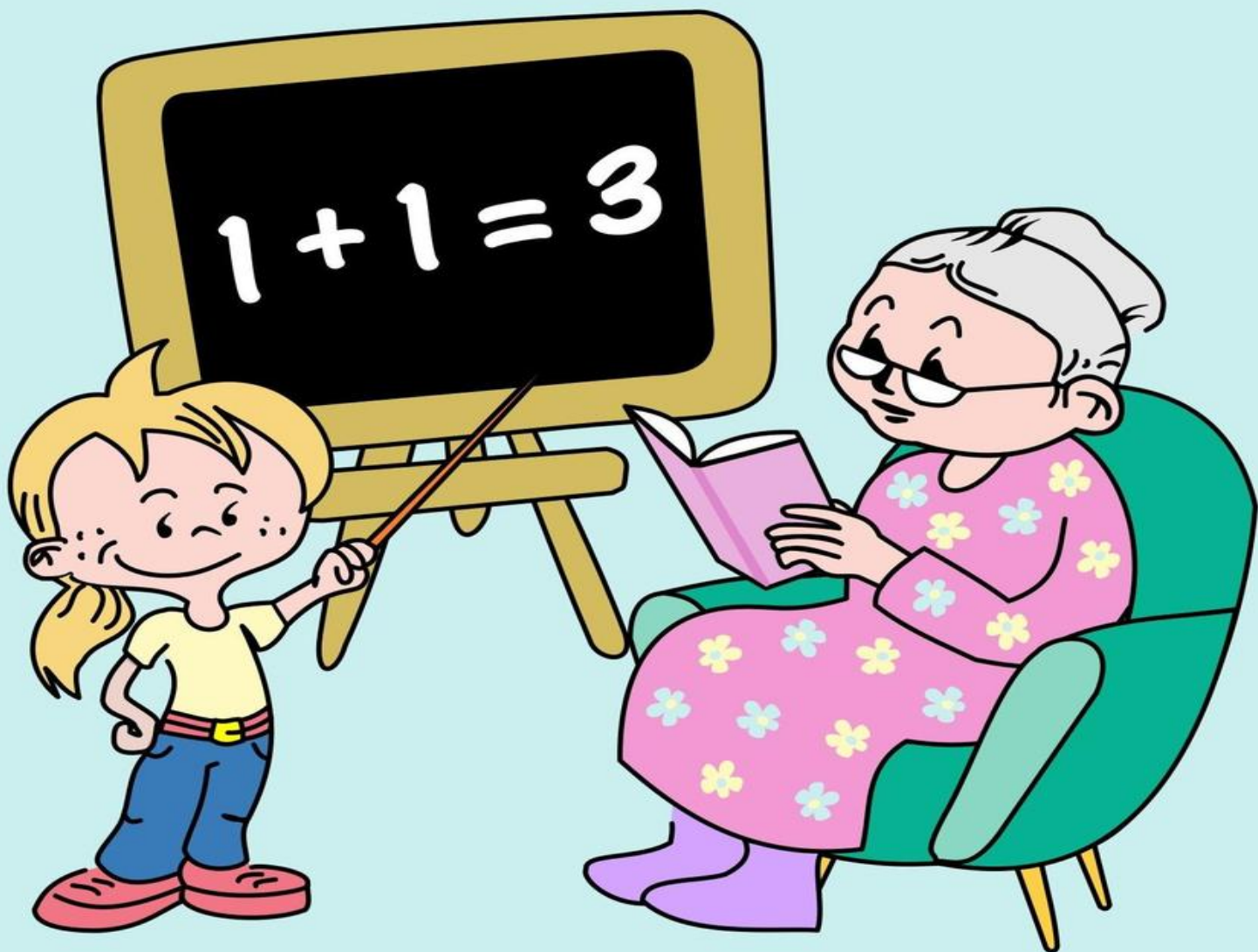

SUPERGRANNY 6

stomme sommen

DOOR: MEGAN HAVERVLOK

Inhoudsopgave

Super Granny 6 – Stomme Sommen

1. Een zaak van woorden en daden

2. Niet klagen maar dragen

3. Een uitgemaakte zaak

4. De Asiel Zaak

5. Zakelijk gesprek

6. Sterren en strepen

7. Hollen en Stilstaan

8. Spelen en Vervelen - Een Zaak Van Ezelskoppen En Hobbelpaarden

9. Gifkikkers en Paddenstoelen

10. Voeren en Ontvoeren

11. Een Aflopende Zaak

12. De Zake van de Zoete Cake

13. Een Geheimzinnig Zaakje

14. Zaken die Smaken

15. Bezitten, Bezetten en Bezeten (de Belangrijkste Zaak van Allemaal) -
deel 1

16. Bezitten, Bezetten en Bezeten (de Belangrijkste Zaak van Allemaal) -
deel 2

[Extra: Brief aan de Koningin](#)

Super Granny 6 – Stomme Sommen

door: Megan Havervlok

Een voorleesboek voor grootmoeders en kleinkinderen
(9 - 99 jaar)

Editorial Perdido

Polderdam, 1 juli 2025

Isbn: 978-94-92389-49-7

Uitgeverij: Editorial Perdido (www.editorialperdido.eu)

Auteursrecht omslagontwerp: 2023 Mijnheer Monster
(info@vormstijl.nl) en Ronaldo Siète

Auteursrecht sharewareboek: 2025 Ronaldo Siète
(ronaldo7.rs7@gmail.com)

Website:

www.goodreads.com/author/show/14832966.Megan_Havervlok

Contact: megan.havervlok@gmail.com

Inhoudsopgave

[0. Titelpagina](#)

[1. Een Zaak Van Woorden En Daden](#)

[2. Niet Klagen Maar Dragen](#)

[3. Een Uitgemaakte Zaak](#)

- [4. De Asiel Zaak](#)
- [5. Zakelijk Gesprek](#)
- [6. Sterren en Strepen](#)
- [7. Hollen en Stilstaan](#)
- [8. Spelen en Vervelen - Een Zaak van Ezelskoppen en Hobbelpaarden](#)
- [9. Gifkikkers en Paddenstoelen](#)
- [10. Voeren en Ontvoeren](#)
- [11. Een Aflopende Zaak](#)
- [12. De Zake van de Zoete Cake](#)
- [13. Een Geheimzinnig Zaakje](#)
- [14. Zaken Die Smaken](#)
- [15. Bezitten, Bezetten en Bezeten \(De Belangrijkste Zaak Van Allemaal\) - Deel 1](#)
- [16. Bezitten, Bezetten en Bezeten \(De Belangrijkste Zaak Van Allemaal\) - Deel 2](#)
- [Extra: Brief aan de Koningin](#)

Flaptekst

Leerzaam en leuk, grappig en gratis.

Megan Havervlok wordt gerekend tot de populairste schrijfsters ter wereld van gratis Nederlandstalige kinderboeken. Nummer één wordt je alleen als je elke dag de grappigste avonturen beleeft.

Dit boek kostte Megan en Granny flink wat rekenwerk: het wegcijferen van de opgesomde klachten in Zorghotel Avonduur, ruziemakers op hun nummer zetten, cake delen, zonder telefoon tel je niet meer mee, de Holterberg zit in de rode cijfers, ze rekenen af met opscheppers, ontvoerders en buitenlandse spionnen, en Granny gaat zelfs machtsverheffen met een compleet vijandig leger.

Is «Super Granny 6 - Stomme Sommen» het leukste kinderboek van het jaar? Reken maar van yes!

Over de andere boeken van Super Granny

Megan's fans op Kobo, GoodReads en Smashwords geven haar verhalen maar liefst **4,6 sterren**. Hier een paar van de meer dan 800

recensies:

Super Granny 1

Vijf sterren - Super Granny is een grappig en onvoorspelbaar boek voor kinderen uit de onderbouw. Leuk om zelf te lezen of om voorgelezen te worden. Er zit geen greintje kwaad in, maar is toch spannend en boordevol fantasie, maar zo dat je kind er nog van kan slapen. De hoofdstukken zijn mooi afgerond, dus is het gemakkelijk om de draad weer op te pakken als je het boek even hebt weggelegd. Enkele thema's zijn opties hebben, keuzes maken, hoop. Er zit een boodschap in zonder dat het boek belerend of moraliserend wordt. Ook leuk om te lezen voor oma's! Er zit een onverwacht, open einde aan het boek dat schreeuwt om een vervolg. (Joan2517 op 20 maart, 2017)

Enorm leuk, origineel - Een heerlijk boek om te lezen, korte verhalen met een positieve afloop. Ik wil het iedereen cadeau geven , zo leuk vind ik het . (Marieke op 9 mei, 2019)

Super - Het is echt een SUPER boek! Ik zou wel eens een avontuur met Granny willen beleven. Dit boek moet je gewoon [helemaal] uit lezen.- XXX- (Loene op 29 augustus, 2017)

Super Granny - Leuk boek. Educatief boek zowel voor volwassenen als kinderen. Het is inderdaad belangrijk in dit leven, om eerst de dingen te doen die onze kennis vergroten. Vervolgens hier mee zowel nuttige als aangename avonturen te beleven. Dit fantasieboek is ook leuk om verfilmd te worden! (Dimph op 24 juli, 2018)

Ongeloofelijk!! - Dit boek is zo leuk! Het is echt een aanrader voor kinderen die lezen. Er zitten geen prentjes in. Maar toch Geweldig! en mooi verhaal!! (BosBesJongen(B.B.J) op 23 juli, 2017)

Super Granny 2 - Oeps!

Het is super - Het beste wat ik heb gelezen. Echt een topper ik aanraad dit aan iedereen. (Oriana Van De Flier op 20 februari, 2021)

Dit is een heel erg leuk boek! - De avonturen van Meg en Granny zijn gezellig en spannend! Ik snap het boek heel goed en vind het cool dat de schrijver wil dat boeken voor kinderen gratis zijn. Dat is ook belangrijk!

Dank je wel, schrijver, voor dit boek dat iedereen gratis kan en mag lezen!
(Kyra op 25 februari, 2021)

GEWELDIG!!!! - Dit boek is sowieso nog leuker dan alle delen hiervoor. (Hailey Botterblom, 8 mei 2021)

Super Granny 3 - Ouwe Koeien

Wauw geweldig - Deel één en deel twee waren ook super leuk en leerzaam. Maar ook dit boek is helemaal leuk om te lezen. Wat mij betreft mogen er nog heel veel avonturen van Meg en Super Granny beleefd worden zodat Meg ze weer uitgebreid kan opschrijven in haar schrift en er nog meer delen uitgegeven worden. Vol lof en ik deel de boeken met iedereen die het wil hebben. powerrrrrrr Meg en Super Granny. (Iris op 9 februari, 2021)

Voor jong en oud!! - Ik kreeg dit boek van mijn moeder toen ik nog maar net mijn e-reader had en ik ben bijna 12! Ik zag geen leukere gratis boeken, dus ik ben 'm maar gaan lezen en het was SUPER LEUK!!!!!! Daarna wou mijn zusje van 8 het ook lezen... En ze vond het geweldig dat Megan ook haar leeftijd was... Als je de voorpagina ziet denk je vast, oh dat zal wel een prentenboekje zijn, maar het is een heus geschiedenis boek! Echt een aanrader!!! Doe! (Olivia op 26 januari, 2022)

Fantastisch! - Heerlijk ontspannende spannende avonturen, Meg. Ik lees er graag nóg meer. Ook al ben ik lang geen kind meer van 8 of 9. Wanneer komen de volgende uitgaven? Drie delen is toch veel te weinig als je elke dag een avontuur beleefd ;~). Ik kan haast niet wachten... Groeten, Christiaan [64] (Christiaan Boer op 22 maart, 2021)

Super Granny 4 - Pffff, Gemakkelijk

Boek super granny 4 pffff gemakkelijk - Het is een leuk boek vol met avonturen. Het is grappig en er zit veel leuke fantasie in het boek, ook vlot te lezen. Toffe verhaaltjes voor iedereen. (Aline op 24 september, 2022)

5 sterren. Leuk - Ik vind het een super leuk boek: het is niet te spannend en niet te niet spannend dus kortom precies goed. (Kobo op 10 februari, 2023)

5 sterren. Leuke avonturen - Het is een erg leuk boek met veel fantasie. En ook grappig. Dus erg leuk. (Mathis op 19 maart, 2023)

Super Granny 5 - Verwaaid!

5 sterren. Super. - Heel leuk. Ze gaan met de minister president bellen, ze gaan cake en pannenkoeken bakken, maken van een oorlog vrede, gaan chocoladeletters uitdelen op school en de Bosheuvel, en praten met de minister van onderwijs ... Verwaaid! Lees het zelf! Super Granny is zelfs gratis! Lees ook de andere vier Super Granny's. Die zijn ook gratis. Als ik jou was zou ik alle Super Granny's lezen. Groetjes van Tim. (TIM op 21 november, 2023)

5 sterren. MEGA-FANTASTISCH! - Super Granny 5 is een super leuk boek! Als je dit boek nog niet hebt gelezen zou ik al vast beginnen want je hebt uren leesplezier. Ik hoop echt dat je dit boek leest want anders mis je een deel uit je leven. Er gebeuren veel verschillende dingen en dat is super leuk! (Fien op 15 april, 2024)

5 sterren. Super - Super leuk boek en een super leuke serie van super granny. (Rhodé op 30 augustus, 2023)

Super Granny 6 - Stomme Sommen

Schrijf zelf wat je ervan vond. Op www.editorialperdido.eu kan je links vinden naar de pagina's van Smaswords, Kobo, Goodreads etc. waar je je mening over Super Granny kunt delen.

in voorbereiding: Super Granny 7 - Een Uitstekend Idee

Over de schrijfster

Megan Havervlok is 8 jaar en best wel slim voor haar leeftijd. Ze woont in Polderdam, in weeshuis De Bosheuvel, samen met nog een stuk of twintig andere meisjes. Meg woont ook bij Super Granny. Granny is een superheld, maar ze heeft Meg's hulp nodig, met eitjes bakken en rekenen, en

natuurlijk met avonturen beleven. Met een superheld als Super Granny in de buurt gebeurt er elke dag wel iets bijzonders.

Als superheld (of als assistente van een superheld) heb je nooit een dagje vrij. Megan gaat daarom alleen op woensdagochtend naar school. De rest van de week geeft Granny haar les. "Eerst je schoolwerk en je klusjes in huis. Pas daarna een avontuur.", zegt Granny altijd. Die stomme sommen zijn best lastig, maar schrijven doet Meg met veel plezier. Ze schrijft elke ochtend het avontuur van de vorige dag op. Je snapt waarom ze met schrijven de beste van de klas is. En dat is nog niet alles: in april 2022 stond Megan Havervlok in Google Books "Populairste gratis Nederlandstalige kinderboeken ter wereld" op nummer 1 en 2. Ook Super Granny 3, 4 en 5 haalden de nummer 1 positie in die lijst. Best wel knap voor een meisje van acht, toch?

Shareware boek

Dit is een shareware boek. Je hebt toestemming om het gratis te downloaden, te bezitten, te printen, te kopiëren, te lezen, naar anderen te sturen en de teksten erin te gebruiken. Je kunt bijna alles doen met dit boekbestand en zijn teksten, behalve er geld mee verdienen, want dat is het recht van de auteur die de teksten heeft geschreven.

Dit boek is gratis, maar niet voor niets. Met onze gratis boeken en bordspellen zamelen we geld in voor echte hulp aan de armste mensen ter wereld. Als je dit boek leuk en leerzaam vond, doneer dan als dank de shareware-bijdrage van **€ 1,- (één Euro)** op bankrekening **NL13 INGB 0000 004 054** ten name van **Artsen zonder Grenzen**. We vinden het ook fijn als je een recensie schrijft op Goodreads of Kobo, of via bijvoorbeeld sociale media dit spel nog populairder maakt.

Op www.editorialperdido.eu vind je meer informatie over sharewareboeken. Ook vind je daar al mijn andere boeken.

Je kunt me ook helpen door het boek of de downloadlink door te sturen naar je vrienden, of door iets over dit boek te schrijven op je sociale media, of op een van de internetpagina's voor recenties (je vindt de links op de pagina van dit boek op de website van Editorial Perdido). Ik wil graag nog meer mensen laten genieten van mijn verhalen. Dat kan alleen als ik een beetje hulp krijg met de promotie.

Disclaimer

Dit werk is het product van de fantasie van de schrijver. De situaties in dit boek, hoe graag je ook wilt dat ze waar zijn, zijn fictie. De mensen in dit verhaal, ongeacht hoe waarschijnlijk je wilt dat ze bestaan, zijn fictie. De waarheid is vreemder dan fictie. Daarom schrijven we fictie: zodat we een betere waarheid kunnen vinden.

De taalfouten in dit boek zijn opzettelijk. Ten eerste geeft elke gevonden taalfout aan elke lezer een vrolijk gevoel van superioriteit ten opzichte van een team van professionele schrijvers, proeflezers, correctoren en uitgevers. Ten tweede is elke taalfout een protest tegen het onmenselijk (onmenselijk?) moeilijk maken van de Nederlandse taal: als het nationaal dictee door niemand foutloos kan worden opgeschreven, dan staat het eisen van «foutloos Nederlands» als slagingsvoorwaarde bij een inburgeringscursus gelijk aan een openlijke uiting van discriminatie. Als onze kinderen moeten leren dat je schrijft "kippENsoep, tomatENsoep, groentEsoep", maar die kinderen eten geen soep en ze weten ook niet hoe ze die soep moeten koken, dan vind ik dat we met elkaar de verkeerde keuzes maken. Als schrijftaal net zo eenvoudig zou zijn als spreken, dan kan 12 jaar basisonderwijs aan kennis over voeding, gezondheid en sociale omgang worden besteed, in plaats van aan het leren van onlogische grammatica en spelling. Waarom maken we taal zinloos ingewikkeld? Daar wordt niemand beter van.

1. Een zaak van woorden en daden

Toen gisteren de telefoon ging, was ik net klaar met mijn sommen. Ik nam op en zei: 'Goedemorgen. Je spreekt met Megan Havervlok, de onmisbare assistente van Super Granny.'

"Hallo, je spreekt met Sjaan van de Laan. Zou je aan Granny kunnen vragen of ze hier even langs wil komen? Die drie broers van hiernaast hebben zo'n ruzie. Ze slaan elkaar straks nog de hersens in."

"Natuurlijk, geen probleem.", zei ik: "Waar is «hier» precies?"

"Rotterdam-Zuid.", zei Sjaan. Ze gaf het adres erbij. Ik schreef het netjes op en riep Granny, die buiten de was aan het ophangen was.

Toen we even later in Rotterdam aankwamen, hoorden we het geruzie al van verre.

"Klapsigaar." - "Nepfiguur." - "Draadnagel." - "Trekdrop." - "Nogablok." - "Suikerbiet." - "Pakjes Piet" - "Feyenoord supporter" - "Sparta supporter" - "Excelsior supporter." - "Ha, Excelsior betekent «steeds hoger», dat past precies bij mij."

Granny ging in het midden staan van die woorden waterval, stak haar hand in de lucht, en vroeg: "Wie van jullie lust er een snoepje?"

Dat lustten ze alle drie wel. Toen de drie broers wat waren afgekoeld, zei Granny: "Waar ik vandaan kom, stellen we ons eerst netjes voor. Ik ben Granny en deze knappe jongedame is Megan Havervlok, mijn onmisbare assistente."

"Ik ben Aart, Aart met de baard, de beste avonturier van Rotterdam.", zei de oudste broer. Hij had een woeste, blonde baard als versiering van een verder kaal hoofd.

"Ik ben Cor, Cor met de snor, de dapperste avonturier van Zuid-Holland.", zei de tweede broer. Hij had vuurrode stekeltjes op zijn schedel en er hing een enorme roodharige snor onder zijn dikke rode neus.

De derde broer had kort geknipt zwart haar en een keurig puntig sikje: "Ik ben Rik, Rik met de sik, de grootste avonturier van Nederland."

"Ik ben Super Granny, en ik zeg altijd: «geen woorden maar heldendaden». Vertel me maar eens wat jullie allemaal beleefd hebben, dan zullen we eens zien wie de grootste, de beste, en de dapperste avonturier ter wereld is."

Omdat hij de oudste was, mocht Aart met de baard beginnen.

"Ik las in het Algemeen Lachblad dat de Noordpool smelt. Iedereen praat erover, en niemand doet er wat aan. Geen woorden maar daden, zegt Aart met de baard. Stel je voor. Straks moeten de ijsberen, de pinguïns en de zeehonden verhuizen naar een Italiaanse ijssalon. Dat nooit. Dan bel je Aart en die fixt het met vaart.

» Ik stapte in mijn kano en roeide naar de Noordkaap. Daar zag ik het meteen: het was er veel te warm voor de tijd van het jaar. Dus ik stak een pepermuntje in mijn mond, zoog alle frisheid op, en ademde het uit over de watervlakte. Gelijk lag er een gletsjer, zo groot dat hij Groenland in IJsland veranderde. De pinguïns klaptten van bewondering in hun vleugels. De zeehonden blaften uitgelaten. De ijsberen waren gered. Ik roeide tevreden naar huis."

Daarna was Cor aan de beurt: "Ijsberen en zeehonden helpen, dat is allemaal leuk en aardig, maar persoonlijk laat het me koud. De Zoeloegoeroe stam in Zuid-Afrika van de hongersnood redden, dat is pas een avontuur.

» Ik las in het Algemeen Lachblad dat, voor het derde jaar op rij, er geen druppel regen was gevallen in de Badr Hari woestijn. Er groeide zelfs geen onkruid meer. De hele Zoeloegoeroe stam werd met uitsterven bedreigd. Iedereen praat erover, en niemand doet er wat aan. Geen woorden maar daden, zegt Cor met de snor. Ik stapte in mijn luchtballon en waaide er naartoe.

» Ik zag het al gelijk: het land was zo droog als een witte boterham van eergisteren. Gelukkig had ik een familiepak hagelslag bij me, extra puur. Terwijl ik over het dorp vloog, strooide ik overal korrels hagelslag. Maar dat was natuurlijk niet genoeg. Er moest ook gespreeid worden. Ik zette een flinke pan melk op de gasvlam van mijn luchtballon. Hollandse volle melk, propvol vitaminen en eiwitten. Toen het kookte, deed ik er een paar scheppen suiker en een blik chocopasta bij. Even flink roeren, dan heb je een heerlijke warme chocolademelk.

» Ik draaide de luchtballon en vloog terug over het dorp, zodat ik het chocomel kon laten regenen. Direct begon de hagelslag wortels te schieten.

In een mum van tijd groeiden er overal struiken met cacao bonen, genoeg om de Zoeloegoeroe stam een goede oogst te bezorgen. Het dorp was gered. Ik vloog tevreden naar huis."

Rik met de sik schudde meewarig zijn hoofd: "Dat is allemaal leuk en aardig, maar het kan niet in de schaduw staan van wat ik heb gedaan: een complete stad uit de brand helpen.

» Ik las in het Algemeen Lachblad over de woningnood in de wereld. Iedereen praat erover, en niemand doet er wat aan. Geen woorden maar daden, zegt Rik met de sik.

» In Hirodaro, in Japan, hadden ze een eenvoudige en goedkope oplossing gevonden. Ze bouwden daar torenflats van bamboe en wc-papier. Bamboe groeit overal, en het groeit wel een meter per dag. Maar met een skelet en vloeren van bamboe ben je er natuurlijk nog niet. Je hebt muren en wanden nodig. Die maken ze van wc-papier. Niet van gebruikt wc-papier, natuurlijk. Die Japanners zijn hele schone mensen. Ze gaan wel vijf keer per dag in bad. Daarom lopen ze ook de hele dag in een soort badjas rond.

» Toen ik dat las, van dat versier papier en bamboe gedoe, dacht ik direct: «O, o. Dat gaat mis. Daar hebben ze een avonturier nodig.» Ik stapte op mijn bakfiets en racete naar Japan, naar de hoofdstad Hirodaro. Ik was maar net op tijd. Torenflats van bamboe en wc-papier, dat is allemaal leuk en aardig, gemakkelijk en goedkoop, maar blijkbaar dacht niemand in dat gevaarte aan het gevaar, het brandgevaar. Japanners zijn namelijk dol op heet eten. Iedereen weet, als je sambal eet, slaan de vlammen uit je reeee... Regenjas. Iemand hoefde maar een helder ogenblik te hebben, en dan springt er een vonk over die het hele gebouw in lichterlaaie zet. En als twee mensen verliefd worden, en hun harten staan in vuur en vlam, dan gaat de hele stad in rook op.

» Op hetzelfde moment dat ik de straat in reed, kreeg iemand trek in een kopje thee. Hij stak het gas aan en toen sloeg de vlam in de pan. Op elke verdieping wonen tien mensen. Elk gebouw heeft tien verdiepingen. Er staan tien flatgebouwen in de stad. Dat zijn bij elkaar een miljoen Japanners.

» Gelukkig stond er op het plein een fontein. Ik zoog mijn wangen vol water en spoog het in het vuur, en nog een keer, net zo lang tot het vuur geblust was. De Japanners waren dol van vreugde dat ik hun stad had gered. Ze bedankten me wel honderd keer. Ik zei: «Beter bouwen jullie je

flatgebouwen voortaan van platgeslagen bierblikjes en ijzeren satéprikkers.» en daarna fietste ik tevreden naar huis.

Aart met de baard onderbrak het verhaal van zijn broer: "Ze kunnen beter ijsblokjes gebruiken om hun huizen te bouwen, net als op de Noordpool. Daar hebben ze nu ijs genoeg."

Bijna begon het gekrakeel weer van voren af aan. Granny stak snel een strenge vinger op. Meteen ging de storm van verontwaardiging liggen.

"Ik heb genoeg gehoord. Jij ook, Meg?", vroeg ze.

Ik knikte: "Tien huizen keer tien verdiepingen keer tien gebouwen is duizend mensen, Rik, en geen miljoen. Je rekenwerk lijkt nergens op. De hoofdstad van Japan is Tokyo, niet Hirodaro, en van koken weet je ook niet veel: het zijn de Chinezen die sambal eten. De Japanners eten liever sushi, rauwe vis.

» En als je in een luchtballon vliegt, Cor, dan kan je niet zomaar omkeren en terugvliegen. Kijk ook eens in je aardrijkskunde boek: die woestijn heet Kalahari. Badr Hari is een vechtjas. Wie heeft je trouwens geleerd dat je warme chocolademelk met chocopasta moet maken? Daar gebruik je cacao poeder voor.

» En Aart, die mag zijn boeken over dierkunde wel eens beter lezen; pinguïns wonen op de Zuidpool, en niet op de Noordpool. En voor Nederlandse taal krijg je ook een onvoldoende; in een kano roei je niet, maar peddel je.

» Jullie vertellen leuke verhaaltjes, Granny en ik moesten er hartelijk om lachen, maar er klopt niets van. Jullie zuigen al die avonturen gewoon uit jullie duim. Opschepperij, anders niets."

De drie broers waren niet onder de indruk van mijn kritiek. Ze sputterden tegen als een stoommachine met kriebelhoest:

"En wie ben jij dan wel?" - "Apesnoet." - "Snottebel." - "Pretpakket." - "Trekdrop." - "Het is onbeleefd om volwassen mensen tegen te spreken." - "Zeker als je zelf nooit iets gepresteerd hebt."

Nu vond Granny het genoeg: "Jullie mogen wel eens wat beter op je woorden passen. Meg heeft gelijk. Geen woorden maar daden, zeggen ze in Rotterdam. Nou, hier heb je een voorproefje van onze daden."

Ze haalde vijf vrolijke boekjes uit haar tas en gaf ze aan de verbaasde broers. Die lazen de inhoudsopgave en mompelden: "De gestolen Eiffeltoren." - "Verwaaid." - "De Hoehétidanse tijgers gered." - "De koningin van Engeland." - "Pffff, zeker niet gemakkelijk." - "Prinses Dotje

en Prins Poetskatoen." - "Een schat van gouden dubloenen." - "Oeps." - "Zelfs een groene draak." - "Allemaal leuk en aardig..."

Terwijl de drie broers van de ene verbazing in de andere vielen, zette ik een flinke pan melk op het gasfornuis, volle Hollandse melk, propvol vitaminen en eiwitten. In een kop mengde ik een paar scheppen suiker en een paar lepels cacao poeder met wat koude melk. Toen de melk bijna kookte, goot ik het cacao-mengsel erbij. Even flink roeren, en toen serveerde ik iedereen een kopje heerlijke warme chocolademelk. Granny had in haar tas een pak met zes gevulde koeken, precies genoeg, want ook buurvrouw Sjaan van de Laan kwam er aan. Ze zag hoe de drie broers broederlijk boeken zaten te lezen, zonder ruzie wie de grootste, de beste en de dapperste avonturier ter wereld was. Want de leukste en spannendste avonturen, die beleeft natuurlijk Super Granny. Daar waren ze het allemaal over eens.

2. Niet klagen maar dragen

Als je van uitslapen houdt, of van middagdutjes, wordt dan maar nooit het hulpje van een superheld. Andere kinderen van mijn leeftijd staan om een uurtje of zeven op, eten op hun dooie gemak een ontbijtje, staan een kwartier of langer onder de douche, en hoeven zich niet te haasten om op tijd op school te zijn. Slapen tot zeven uur? Wat een luxe. Om zeven uur ben ik al gedoucht en aangekleed, heb ik mijn lesje geschreven, mijn stomme sommen gemaakt, en ben ik druk bezig met een eitje bakken voor Granny's ontbijt. Daarna doe ik vlug de afwas en de andere klusjes in huis. Er staan immers nieuwe avonturen voor de deur. Die wachten echt niet tot na het middagdutje. Als een avontuur 's morgens vroeg op de deur klopt, dan zeg je niet: "Ik zit nog in mijn pyjama. Ga maar lekker een uurtje in de tuin zitten." We hebben niet eens een tuin. We hebben alleen een achterplaatsje met een fietsenschuurtje.

Dus toen er gisterochtend om zeven uur op de deur gebonsd werd, was ik al helemaal klaar voor een nieuw avontuur. Een tornado met vuurrode krullen wervelstormde naar binnen, klagend dat het vreselijk was.

Astrid.

Wie anders?

Ze ging aan de keukentafel zitten en schonk een kopje thee in. "Met vier klontjes suiker.", zei ze, bitter: "Dat heb ik hard nodig."

Granny en ik namen ook nog maar een kopje. Met Astrid maak je de gekste dingen mee, dus van thee met vier klontjes werden we niet ongerust. Het verhaal liet vast niet lang op zich wachten.

"Je zult je wel afvragen waarom ik zo vroeg hier naartoe gekomen ben.", begon Astrid: "Het is vreselijk. Ik ben doodziek. Zie je hoe bleek ik ben? Mijn haar is dof en lusteloos, mijn ogen staan scheel, en ik heb een bittere smaak in mijn mond. Als ik niet snel een behandeling krijg, haal ik het einde van de week niet."

Nou hebben mensen met rood haar vaak een blanke, gevoelige huid, als je haar dof en lusteloos is moet je het gewoon wassen, en Astrid was zo

nieuwsgierig dat haar ogen altijd twee kanten tegelijk op wilden kijken. Ik zag eerlijk gezegd het probleem niet.

"Ben je al bij de dokter geweest?", vroeg Granny bezorgd.

"Pffff. Die is een week naar Oost-Tirol, op skivakantie, om bij te komen van de stress. Vorige week had ik de pip. Daarom was ik niet op school. Maar de rest van de klas had in die week allemaal nieuwe dingen geleerd, dus toen ik gisteren weer op school kwam, snapte ik er niets meer van. Daarom ben ik nu weer ziek. Volgens mijn moeder heb ik een moeilijk woord dat eindigt op itis. Het is niet besmettelijk, dus ik moet gewoon naar school, zegt ze."

Granny haalde haar schouders op: "Je moeder heeft gelijk. Anders raak je nog meer achter bij de rest."

Astrid schudde haar krullen met kracht: "Meg gaat alleen op woensdag naar school, en ze raakt nooit achter. Ze is met taal zelfs de beste van de klas. Dat wil ik ook wel. Elke dag een avontuur, en daarna als toetje een tien voor rekenen."

Ik liet Astrid mijn schrift zien: "Het is precies andersom. Ik heb mijn lesje al geleerd vandaag. Als je eerst, zonder te mopperen, al je klusjes doet, dan krijg je daarna een avontuur als beloning, zegt Granny altijd."

Granny liep naar de badkamer en kwam terug met een wattenstaafje: "Doe je mond eens open."

Ze streek het wattenstaafje over Astrid's tong en legde het op haar telefoon. De telefoon kraakte en knarste, en zei toen: "Dit is de Automatische Analyse App van de Medische Specialisten van Hoehétidan. Deze patiënt lijdt aan een ernstige vorm van Aanstelleritis—"

"Aanstelleritis, dát was wat mijn moeder zei.", onderbrak Astrid.

De app ging onverstoord door: "Om er zo snel mogelijk vanaf te komen, schrijven wij een spannend avontuur voor."

"Nou, dat is gemakkelijk.", zei Granny. Ze pakte een boek uit de boekenkast, «Super Granny 4 - Pffff, Gemakkelijk», en gaf het aan Astrid: "Lees maar snel een verhaaltje uit dit boek, dan ben je nog mooi op tijd voor school."

Astrid had iets anders verwacht: "Die medische medewerkers bedoelen natuurlijk een *echt* avontuur. Beleefd, niet geleest."

"Het is niet «geleest», maar «gelezen».", zei ik, beleefd. Zo haalde Astrid gelijk een achterstallig lesje taal in.

Voordat Granny wat kon zeggen ging haar telefoon: "Hallo, met Granny... Dat is niet zo mooi... Ik begrijp het. Er is geen seconde te verliezen. We komen er direct aan."

Snap je nu waarom ik elke dag zo vroeg opsta? Avonturen komen op de gekste tijden uit de lucht vallen.

"Mag ik mee?", vroeg Astrid.

"Je *moet* zelfs mee.", zei Granny: "Er is een hongersnood uitgebroken. Als we niet snel in actie komen, gaan zestig opa's en oma's dood van de honger."

Een halve tel later scheurden we met de DAF door de polder.

"Waar gaan we heen? Donker Afrika? Polynesië? Luilekkerland?", vroeg Astrid.

"Oudewater. Zorghotel Avonduur. De kok van het verzorgingshuis is plotseling doodziek geworden. Als de bewoners niet snel hun ontbijt, hun middageten en hun diner krijgen, dan vallen ze stuk voor stuk van hun stokje. Van hun wandelstokje. Ze hebben namelijk een mobiliteitsbeperking. Dat betekent dat ze niet goed meer kunnen lopen."

Verwaaid. Hongersnood? Dat mag niet gebeuren. Grote mensen kunnen best voor zichzelf zorgen, maar als je in een verzorgingshuis zit, dan heb je natuurlijk wel iets. Als je je leven lang voor anderen hebt gezorgd, dan hoop je dat je, als beloning, een onbezorgde oude dag mag beleven. Maar andere mensen bezorgen de zorg dagelijks kopzorgen."

Astrid begreep het: "Gelukkig zijn er superhelden. Die zorgen voor een zorgeloos leventje."

Ik schudde mijn hoofd: "Superhelden kunnen veel, maar eitjes bakken, dat lukt Granny niet. Zonder haar gewaardeerde hulpjes zouden de bewoners van Zorghotel Avonduur verloren zijn. Je kunt toch zeker wel een eitje bakken?"

"Ik? Eitjes bakken? Natuurlijk niet. Ik ben pas acht. Dat doet mijn moeder altijd.", mopperde Astrid.

"Dan wordt het tijd dat je het leert.", zei ik: "Dan haal je gelijk een achterstallig lesje voedingsleer in."

Oudewater is bekend van de Heksenwaag. In de Middeleeuwen waren de bijgelovige Nederlanders doodsbenauwd dat ze door een heks betoverd zouden worden. Als een oud, arm, alleenstaand vrouwtje er verdacht uitzag,

gooiden ze haar in het water; bleef ze drijven, dan was ze een heks en ging ze op de brandstapel; was ze onschuldig, dan verdronk ze gewoon.

Dat was natuurlijk niet zo'n vriendelijke methode om met ouderen om te gaan. In Oudewater hadden ze daarom een weegschaal neergezet. Als je 's nachts op een heksenbezem rond vloog, dan moest je wel een lichtgewicht zijn. Voor de bewoners van Oudewater was het dus gezond om veel te dik te zijn; dan werden ze tenminste nooit tot de brandstapel veroordeeld.

Dat gewichtig doen begon al tijdens het ontbijt. Vier boterhammen, met roomboter, ham en kaas, voor elke gast van het Zorghotel. Daar bovenop nog een gebakken eitje met spek en een schaaltje yoghurt met muesli. Voor zestig gasten zijn dat 240 gesmeerde boterhammen, 120 plakken ham, 120 plakken kaas en nog een flink stelletje rekensommen extra. Zo haalde Astrid gelijk een achterstallig lesje rekenen in.

Je snapt niet hoe Johan Zeldenthuis, de kok van Zorghotel Avonduur, al dat werk elke dag alleen deed. Als de gesmeerde bliksem smeerde Astrid boterhammen, Granny bediende de snijmachine voor de plakken ham en kaas, terwijl ik met vier koekenpannen tegelijk het ene gebakken eitje na het andere op de borden slingerde. We leken wel een ontbijtfabriek.

De zestig gasten tikten ritmisch met de achterkant van hun messen en vorken op de tafels: tik - tik - tik-tik-tik, tik - tik - tik-tik-tik.

"Kunnen jullie niet stoppen met dat tikkertje spelen? Ik word er getikt van!", klaagde Astrid.

Dat had ze beter niet kunnen zeggen. De oudste generatie van het land wenste zo niet aangesproken te worden.

"We hebben honger." - "Normaal krijgen we om half acht al een kopje koffie of thee." - "Het is al bijna acht uur." - "Jullie mogen wel eens opschieten."

"Nou, er staan hier anders al twintig of dertig bordjes klaar, te wachten tot jullie je ontbijt komen halen.", zei Astrid.

"Johan serveert ons ontbijt altijd." - "Wij hebben een mobiliteitsbeperking." - "Dat betekent dat we niet meer zo goed kunnen lopen." - "Daar kunnen we niets aan doen." - "Dat komt omdat we ons hele leven voor anderen hebben gerend." - "En nu zijn we een beetje versleten." - "Nu mogen anderen voor *ons* rennen."

Granny maakte er geen woorden aan vuil. Ze was klaar met kees, euh, de kaas, en bracht nu met een karretje de bordjes naar de tafels van de

gasten. Maar als je dacht dat daarmee het commentaar afgelopen was, dan had je het mis. De gasten begonnen nu pas goed met hun klaagzang.

"Er zit geen zout op mijn eitje." - "Er zit te veel zout op mijn eitje." - "Mag ik een beker melk?" - "Mag ik een zoetje in mijn thee?" - "Deze vork is vies. Mag ik een schone?"

Het hield niet op. Zelfs toen iedereen alles had waar ze om gevraagd hadden, toen alle boterhammen opgegeten waren en alle kopjes leeggedronken, ging het geklaag gewoon verder.

"Kunnen jullie niet sneller alles afruimen?" - "Johan maakt de tafels altijd netjes schoon na het ontbijt." - "Hoe kunnen we nou een kaartje leggen als alles onder de jam en de boter zit?" - "Om tien uur krijgen we altijd een kopje koffie met een koekje." - "En om twaalf uur krijgen we ons twaalfuurtje." - "Als we niet genoeg te eten krijgen, dan sterven we van de honger." - "Wat krijgen we om half zes voor het avondeten?" - "Johan maakt altijd twee gerechten, zodat we kunnen kiezen." - "Als het maar geen Brusselse spruitjes zijn. Die lust ik niet."

Terwijl ze tot haar ellebogen in het afwaswater zat, pufte Astrid: "Pffff. Zijn alle avonturen met Granny zo veel werk? Dit houdt geen paard vol. Hoe krijgen we die oudjes ooit stil? Ze denken zeker dat we kunnen heksen."

"Ssst.", zei Granny: "Als ze denken dat je een heks bent, dan ga je op de barbecue. De brandstapel is in 1736 officieel verboden, maar de barbecue wordt nog steeds gebruikt. Of je wordt veroordeeld tot zeven jaar op water en brood, totdat je zo veel bent afgevallen dat je op een bezem de gevangenis uit kunt vliegen."

Nadat we met koekjes rondgegaan waren en koffie hadden ingeschonken (de ene met warme melk, de andere met koude melk, de derde met lauwe melk, de vierde met magere melk, de vijfde met geitenmelk, pffff) zei Granny: "Ik maak me een beetje zorgen over het avondeten. Op het prikbord staat dat de bewoners vanavond kunnen kiezen uit Creoolse bonenpaella of Javaanse bami. Ik heb geen idee hoe je dat klaar moet maken. Het lijkt me ook heel veel werk."

Astrid keek in de koelkast, zag een enorme zak met sperzieboontjes, en vroeg: "Kunnen we die gasten hun eigen boontjes niet laten doppen? Kunnen we niet gewoon een blik soep opentrekken, of bij de afhaal Creool zestig porties bonenpaella bestellen?"

Granny keek in de kassa: "Ik heb niet veel verstand van rekenen en geld, maar deze geldla is leeg. Heb jij geld om het afhalen te betalen, Astrid?"

Astrid had geen cent.

Gelukkig had ik iets beters: een uitstekend idee!

"Zullen we Johan Zeldenthuis bellen en hem het recept vragen van die bonenpaella? Het lijkt me wel een spannend avontuur om dat voor zestig mensen tegelijk te maken. En Javaanse bami, dat klinkt ook heel lekker."

De bewoners wisten het telefoonnummer niet, maar ze wisten wel dat Johan om de hoek woonde, op nummer 7. Dan konden we net zo goed even bij hem langs gaan om het te vragen.

Johan Zeldenthuis was natuurlijk thuis, want hij was doodziek, had Granny gezegd. Toen hij de deur opende, zagen we het gelijk: hij zag zo wit als een fles bleekmiddel, zijn haar was dof en lusteloos, hij keek met zijn linkeroog in zijn rechter broekzak, en aan zijn samengetrokken lippen konden we zien dat hij een bittere smaak in zijn mond had. Maar goed dat we even langs gegaan waren: de dokter zat immers in Oost-Tirol.

"Ik kan vandaag niet komen werken, Granny. Ik ben doodziek. Zie je hoe bleek ik ben? Mijn haar is dof en lusteloos, mijn ogen staan scheel, en ik heb een bittere smaak in mijn mond."

"Wij hebben het allerbeste medicijn bij ons.", zei ik, maar voordat ik Super Granny 4 kon laten zien, gooide Johan met een klap de voordeur dicht.

"We willen alleen het recept van Javaanse bami weten.", riep Granny tegen de dichte deur.

"En we hebben geen idee hoe je Creoolse bonenpaella kunt maken.", schreeuwde ik.

"Ik had vorige week de pip, dus ik heb de les voedingsleer gemist. En Javaanse bami, dat klinkt als een spannend avontuur.", krijste Astrid.

"Als niemand ons uit kan leggen hoe lekker eten ook gezond kan zijn, dan zitten we de rest van de middag Brusselse spruitjes schoon te maken.", gilte ik, wanhopig.

Tegen zoveel verbaal geweld kon Johans voordeur niet op. Langzaam ging hij een kiertje open: "Brusselse spruitjes? Daar krijg ik pas ECHT een bittere smaak van in mijn mond, en mijn haar wordt er dof en lusteloos van. Kom maar even binnen."

Granny schudde haar hoofd: "Nee, kom jij maar even met ons mee, naar de keuken van Zorghotel Avonduur. Hier heb je een grijze pruik, een valse baard, een pijp, en een bril met donkere glazen. Als je met een gebogen rug en een wandelstok loopt, herkent niemand je. Leg ondertussen maar uit hoe je die aanval van Aanstelleritis hebt opgelopen, dan zullen wij je ervan genezen."

"Echt waar?", vroeg Johan.

Astrid knikte geestdriftig: "Echt waar. Ik was vanmorgen doodziek, en moet je eens zien hoe gezond ik er nu weer bij loop. Dat komt vast door die Javaanse bami."

Terwijl Johan zich vermomde, legde hij het uit: "Javaanse bami is heel gemakkelijk. Voor vier personen breng je een pan heet water aan de kook en kook je 250 gram mie in 8 minuten gaar. Ondertussen snij je een kilo wortel, kool en prei. Je kunt er ook sperzieboontjes, paprika en doperwtjes bij doen, als je die lekker vindt. Dan snipper je een uitje, je doet er een zakje Javaanse kruidenpasta van Sorgh & Hoop bij met 400 gram in stukjes gesneden kip of vleesvervanger, en 3 minuten wokken. Daarna voeg je de gesneden groenten toe, met twee eetlepels zoete ketjap en twee eetlepels zoute ketjap. Vijf minuten wokken totdat het gaar is. En tenslotte de gekookte mie erdoor roeren. Een kind kan het."

"Vier personen? We hebben wel zestig personen. Vierenzestig, want we lusten zelf ook wel een portie.", mopperde Astrid.

Johan verstarde onmiddellijk. Hij zette de pruik af, hing zijn wandelstok aan de kapstok, gaf zijn pijp aan Maarten en zijn valse baard aan Granny, en zei: "Sorry. Ik ga niet met jullie mee. Ik word doodziek van al dat geklaag. Probeer ik niet om jullie te helpen? En wat krijg ik voor al mijn goede bedoelingen? Gezeur, geklaag, gemopper. Het is nooit goed. Ik ga mijn bed weer in."

Granny en ik keken vermanend naar Astrid, die een kleur kreeg, en zei: "Sorry, Johan. Ik bedoelde... 1 kilo groente voor vier personen, dat is natuurlijk... euh... 16 kilo voor 64 personen. 250 gram mie voor vier personen, dat wordt dan, voor 64 personen, 4 kilo mie. En 16 uien, 16 zakjes kruidenmix, 32 lepels zoute ketjap en 32 lepels zoete ketjap. Ik was niet aan het mopperen, hoor. Ik had alleen vorige week de pip, dus ik had een paar rekenlessen gemist. Gelukkig, dankzij jou, heb ik het nu weer ingehaald. Heb je geen zin in een spannend Javaans bami avontuur? Dat is echt de allerbeste behandeling tegen een aanval van Aanstelleritis."

Johan twijfelde nu toch duidelijk. Ik deed er een schepje bovenop: "Als jij ons helpt met die bami, dan helpen wij jou om beter te worden. Maar je moet begrijpen dat Granny een actieheld is. Geen woorden maar daden. Superhelden steken hun handen uit hun mouwen."

Granny zei niets, maar knikte enthousiast.

Johan kon nu niets meer bedenken. Hij kreeg ook wel zin in dat Javaanse bami avontuur: "Oké. Voor deze ene keer dan. Maar daarna ga ik mijn bed weer in, tot Sint-Juttemis volgend jaar."

Ha! Dat zullen we wel eens zien. Ik had nog een verrassing als toetje bewaard: een uitstekend idee.

"Beste gasten van Zorghotel Avonduur.", zei ik beleefd: "Jullie kunnen voor het avondeten kiezen uit Creoolse bonenpaella en Javaanse bami. Helaas is de bonenpaella een beetje zwart verbrand, dus die hebben we aan de hond gegeven. Maar de Javaanse bami is zo lekker geworden, dat moet je gewoon proeven, anders geloof je het niet. Hebben jullie soms allemaal een bittere smaak in je mond? Dat komt van al dat geklaag. Daar word je doodziek van, en je maakt de mensen om je heen ook doodziek. Gelukkig zijn wij hier om jullie van die bittere smaak af te helpen. Met lekkere pittige Javaanse bami. Eet smakelijk."

Het rook heerlijk in de eetzaal van Zorghotel Avonduur. We hadden ook ons uiterste best gedaan om iets heel bijzonders op tafel te zetten. Zelfs Johan was helemaal opgevrolijkt. Lekker koken is een uitstekende behandeling tegen Aanstelleritis, dat bleek maar weer. Maar de gasten van het zorghotel hadden de hele middag op hun achterste gezeten, zitten klagen over het slechte weer en de hoge prijzen, zitten mopperen op hun kleinkinderen die nooit vaak genoeg op bezoek kwamen, zitten zeuren over hun pijnlijke botten en hun haar dat dof en lusteloos was. Ze hadden natuurlijk wel een beetje gelijk, want het regende al de hele dag en de belastingen waren alweer verhoogd, omdat de regering de stijgende kosten van de zorg niet meer kon betalen, maar, zeg nou eens eerlijk: hielp dat klagen?

Het tegendeel is waar. *Doodziek* word je van al dat geklaag. Zwarte Pieten mogen niet meer van de FIFA. Zullen we dan gelijk ook alle zeurpieten en alle hoge pieten het land uitgooien?

Niet klagen maar dragen.

Als je in een zorghotel zit, dan heb je natuurlijk wel iets, maar je hebt niets te beleven. Een spannend avontuur is uiteraard het allerbeste medicijn tegen klageritis, maar wat als je niet meer zo goed ter been bent, omdat je je hele leven voor anderen hebt lopen rennen?

Dan bel je Megan Havervlok, die op bezoek komt met een hele stapel spannende avonturen. Terwijl Granny, Astrid en Johan de Javaanse bami serveerden, ging ik in een gemakkelijke stoel zitten, opende mijn geheime medicijn, «Super Granny 4 - Pffff, Gemakkelijk», en begon hardop te lezen:

"Een zaak van gewicht

» Hallo. Ken je me nog? Ik ben Meg. Of eigenlijk: Megan Havervlok, maar iedereen noemt me altijd Meg. Ik woon in Polderdam, af en toe in het weeshuis De Bosheuvel en de rest van de week bij Granny Havervlok, beter bekend als superheld Super Granny.

» Granny is niet echt mijn oma, maar dat is een lang verhaal en dat vertel ik nog wel eens. Oeps. Dat zegt Granny ook altijd. Nou ja, het is ook inderdaad een lang verhaal. Lees onze andere boeken maar, vol met spannende avonturen die ik met Super Granny beleefd heb. Maar dit boek komt ook vol met avonturen, hoor, leuker en spannender dan ooit.

» Een tijdje geleden heb ik Granny beloofd dat ik niet meer zal mopperen over al die stomme sommen, alle schrijfsjes, en alle klusjes in huis die ik moet doen. Als ik zonder te mopperen mijn huiswerk doe, dan mag ik daarna met Granny mee, avonturen beleven. Granny is een superheld. Avonturen beleven is haar dagelijkse werk. Granny zegt zelf trouwens dat ze een zakenvrouw is; ze lost lastige zaken op, en ik help haar daarbij."

Het werd doodstil in de zaal. Iedereen zat ademloos te luisteren naar ons spannende avontuur met de dikke schrijver Jan Meester. Aan het einde, toen Jan verliefd werd op Ambrosia, en Ambrosia op Jan, pinkte de meeste gasten een paar traantjes weg van ontroering.

Omdat zelfs bewoners van een zorghotel niet te oud zijn om te leren, besloot ik mijn verhaaltje met een wijze les: "Jullie kok, Johan Zeldenthuis, is doodziek geworden van al jullie geklaag. Als jullie beloven om niet meer te klagen, zal Johan jullie voortaan na het avondeten een spannend avontuur bezorgen. Met onze serie Super Granny boeken kan hij voorlopig vooruit, en als hij het laatste boek uit heeft, kan hij gewoon weer van voren aan beginnen. Als je wat ouder bent, dan word je vaak ook een beetje

vergeetachtig, dus dan weet niet meer of je het verhaaltje al eens eerder hebt gehoord. Wat vinden jullie daarvan?"

Ik had een storm van protest verwacht, klachten over dat ik te zacht of onduidelijk sprak, dat mijn schrijflesjes vol met taalfouten zaten, dat het saai was, misschien leuk voor kleinkinderen, maar zeker niet voor opa's en oma's.

Weet je wat ik kreeg?

Een staande ovatie.

Iedereen stond op en applaudisseerde, voor de heerlijke Javaanse bami en voor het onverwachte toetje dat ik ze voorgeschoteld had.

Ik pinkte een paar traantjes weg van ontroering. Jan Meester vertelde me eens: «Als je zanger bent, of muzikant, dan heb je contact met je publiek. Als schrijver zit je naar een wit vel papier te kijken en je krijgt nooit eens een berichtje van een lezer die genoten heeft van wat je geschreven hebt.»

Ik schrijf mijn verhaaltjes niet om applaus te krijgen van mijn lezers, of om geld te verdienen zoals Jan. Granny belooft me een avontuur als ik, zonder te mopperen, eerst mijn werkjes doe. Avonturen beleven is de allerleukste beloning die er bestaat. Maar dit onverwachte applaus van zestig gelukkige leden van onze meest ervaren generatie, dat maakte van dit avontuur toch wel iets heel speciaals.

Als je zelf ook eens iets speciaals wilt, kijk dan eens op www.sorghenhoop.nl voor het recept van Javaanse bami, Creoolse bonenpaella en nog veel meer lekkere recepten van Superheld Sandra van Houwelingen-Ramadhin. Haar kruidenmixen zijn in elke Jumbo-supermarkt te koop.

3. Een uitgemaakte zaak

Gisteren was het kermis in Wittekerke. Het was al drie dagen kermis, maar Granny en ik waren de laatste tijd veel te druk met avonturen beleven.

"Hoe heten die warme, met vet gevulde pannensponsjes ook alweer? Je gooit er een sneeuwstorm overheen en dan eet je ze op.", vroeg Granny na het middageten.

"Oliebollen, Granny.", zei ik.

"Oh, ja. Oliebollen. Je kunt ze maar twee keer per jaar kopen, met oudjaar en tijdens de kermis. Toevallig heb ik vandaag veel trek in zo'n vette beloning. Wandelen we vanmiddag even naar de kermis?"

Een uurtje later liepen we over het kermisterrein. Granny keek nieuwsgierig naar al die vreemde attracties. De draaimolens, zweefmolens en achtbanen deden haar niet veel, maar het griezelpaleis vond ze heerlijk en van de botsautootjes kon ze maar niet genoeg krijgen.

"Voor je plezier je auto in de prak rijden... Hoe verzin je het. Kom op, Meg. We gaan nog een keer."

"Zullen we ook een keer prijschieten?", vroeg ik: "Altijd prijs. Je kunt een enorme speelgoedbeer winnen, of een pen waarop staat «volgende keer beter»."

"Ga jij maar. Voor mij is zo iets veel te gemakkelijk.", zei Granny.

Ik kreeg een boog met drie pijlen. Als je drie hartvormige ballonnen kapot wist te schieten, kreeg je de beer.

Met mijn duim voelde ik aan de pijlpunten: zo bot als de achterkant van een kleurpotlood. Die kermisklant van de schiettent hield zijn knuffelberen liever zelf. Maar als je superheld bent, of je bent best wel slim voor je leeftijd, dan denk je altijd aan alles. Natuurlijk heb ik elke dag een puntenslijper in mijn broekzak. Terwijl Granny de man van de schiettent aan de praat hield, sleep ik snel een vlijmscherp puntje aan mijn pijlen.

Tsjak-knal. Tsjak-knal. Tsjak-knal.

"Gefeliciteerd, mevrouwtje. U heeft deze schitterende hemelsblauwe knuffelbeer gewonnen. Kijk hoe gemakkelijk het is, mensen. Kinderspel.

Waag je kans. Altijd prijs."

Nu had ik pas echt een probleem: die beer was veel groter dan ik. Ik hield hem met allebei mijn handen voor mijn gezicht en kon met geen mogelijkheid zien waar ik naartoe ging. Hij was niet echt zwaar of zo, alleen ongeloofelijk onhandig. En wat moest ik er eigenlijk mee? Als ik hem op mijn bed zou leggen, dan paste ik er zelf niet meer bij. Als ik hem in een hoek zou smijten, dan stond hij alleen maar in de weg. Als ik hem in mijn kast zou opbergen, dan kon de deur niet eens meer dicht, en ik zou ook een andere kast moeten kopen voor al mijn kleren, boeken en speelgoed.

Speelgoedbeer? Kon je leuk spelen met zo'n enorme beer? Ik zag het al voor me: "Kom, Astrid, dan gaan we de knuffelbeer uitlaten. Kom, Ro, dan gaan we een potje voetballen; de knuffelbeer mag in het doel staan. Kom, Pauline, dan gaan we verstoppertje spelen met de knuffelbeer; er is alleen geen plek te vinden waar je dat enorme beest kunt verstoppen."

Ik had beter drie keer mis kunnen schieten; die pen had ik prima kunnen gebruiken.

Terwijl ik liep te worstelen met die knuffelbeer, kon ik alleen maar naar links en rechts kijken. Links en rechts liep iedereen naar mij te kijken, met zo'n blik van «Verwaaid, wat een geluk heeft dat meisje. Ik zou ook wel zo'n leuke knuffelbeer willen winnen», en dan renden ze naar de schiettent, die dankzij mijn superscherpe pijlen razendsnel door zijn voorraad knuffelberen heen was.

"Zullen we een ritje in het reuzenrad maken? Of wil je liever nog een keer naar het griezelpaleis?", vroeg Granny.

Hopeloos keek ik naar het enorme geval in mijn handen: "En wat doe ik dan met die beer?"

"Ach. Je kunt toch even vragen of iemand hem zo lang voor je vast wil houden?", bedacht Granny: "Of anders lopen we even naar huis en zetten hem op de bank in de woonkamer."

Dat laatste leek me een uitstekend idee. We verlieten de drukke kermis en liepen door het park in de richting van de Polderdamse Weg. In het midden van het park zat een jongeman op een bankje hartverscheurend te huilen. Toen hij ons zag, klaarde zijn huilbui op.

Hij stapte op ons af: "Goedemiddag. Mag ik misschien die knuffelbeer van je kopen? Ik wil je er alles voor geven, alles wat ik heb: mijn dankbaarheid, mijn liefste glimlach, mijn eeuwige trouw, zelfs mijn excuses dat ik er niet voor kan betalen, want ik ben zo blut als een bultige butler."

Voordat ik kon antwoorden, zei Granny: "Je zou kunnen beginnen om ons je naam te geven. Ik ben Granny en dit is Meg, Megan Havervlok, mijn onmisbare assistente, die vanmiddag zelfs met pijl en boog niet mis is."

"Goedemiddag, Granny. Goedemiddag, Meg. Ik ben Ramon Romanovski, zanger, dichter, muzenzoon, poëet en rijmelaar. Ik kan rijmen en dichten zonder mijn ganzenveer op te lichten. Heb je een Sinterklaasgedicht nodig? Ben je op zoek naar een tekst voor een carnavalskraker? Bel Ramon en die schrijft je chanson."

"Wat is dat, een chanson?", vroeg ik van achter de knuffelbeer. Ik wilde Ramon wel beleefd een hand geven, maar ik zag overal beren en leeuwen op de weg, en met die berenvacht in mijn armen kon ik onmogelijk dichters bij de dichter komen.

Ramon legde het uit: "Een chanson is een middeleeuws lyrisch lied in de volkstaal, gezongen door minstreels, barden en troubadours. Het is ook een cabaretliedje, wat bedoeld is om het publiek te laten lachen en tegelijk na te laten denken."

Granny werd helemaal enthousiast: "Oh, wat leuk. Zing eens een chanson dat je geschreven hebt. Ik denk dat ik wel zin heb om te lachen."

Mij was het lachen ondertussen wel vergaan. Ik liep al zo lang met die beer te sjouwen dat mijn arme armen het begonnen op te geven: "Kan mijn beer ondertussen misschien even op jouw bankje uitrusten, Ramon?"

Ramon had geen oren voor mij en mijn zware omstandigheden. Ook zijn eigen tranen was hij compleet vergeten. Hij sprong op, stak zijn rechterhand in de lucht, legde zijn linkerhand op zijn hart, en begon een gevoelig vers voor te dragen:

"Romy, mijn Romy, Ik hou van je lach
Romy, mijn Romy, Ik hou van je, elke dag
Ik hou van je ontbijtje en van je diner,
Van je gehaktballetjes in tomatensaus en je aardappelpuree,
Van je kippensoep en je kalfskroketjes,
Van je aardbeienvla en je lamskoteletjes.
Ik hou van je feestmaal met kaarslicht en wijn,
En je frambozenpudding, die smaakt ook zo fijn.
Ik hou van je cappuccino met een vleugje cacao
En een likeurbonbon, zoveel hou ik van jou."

Ik werd niet warm of koud van dat krakkemikkige rijmpje, maar Granny klapte vrolijk in haar handen en zei: "Dat was prachtig, Ramon"

Romanovski. Je bent een talentvolle dichter. Jouw Romy zal wel trots zijn dat je zo'n prachtig lied over haar hebt geschreven."

Oeps!

Zonder een woord ging Ramon weer bij de pakken neerzitten (naast de bank, dit keer, want mijn knuffelbeer had drie zitplaatsen nodig) en hij begon weer hartverscheurend te huilen.

"Heb ik iets verkeerd gezegd?", vroeg Granny bezorgd.

"Het is niet jouw schuld, Granny. Romy, mijn liefste Romy... heeft het vanmorgen... uitgemaakt. Ik ben een gebroken man. Mijn verdriet is zo enorm dat ik geen kast kan vinden die groot genoeg is om het in op te bergen."

Plotseling hield hij op met zijn kattengejank en keek me met droevige ogen aan: "Daarom had ik gehoopt dat ik die knuffelbeer van je zou kunnen kopen. Als ik met die beer bij Romy aan de deur komt, dan vergeet ze vast alles en sluit ze me voor altijd weer in haar armen. Maar ik heb geen geld voor zo'n duur cadeau. Helaas verkopen gedichten niet zo goed als warme broodjes of oliebollen met poedersuiker. Ik kan je alleen mijn trouw, mijn dankbaarheid en mijn glimlach geven."

Als vooruitbetaling probeerde Ramon lief te glimlachen, maar omdat het huilen hem veel nader stond dan het lachen, werd het een potsierlijke grimas.

"Hou maar op, Roman. Je mag die beer hebben, hoor.", zei ik vrijgevig: "Je doet me er eigenlijk wel een plezier mee. Ik loop al vanaf die schiettent te bedenken wat ik eigenlijk met die stomme beer moet. Ik ben blij dat jij er blij mee bent, en ik ben nog blijer dat ik er vanaf ben."

"Echt waar? Oh, Megan, dank je, dank je, duizend maal dank. Zal ik een gevoelig gedicht aan je opdragen? Eens kijken... Ik heb zo mijn momenten.

» Megan, vegan, tweespan, zeeman, die niet naar de plee kan, niks an...

» Nee, ik geloof niet dat ik vandaag de juiste inspiratie kan vinden.

Maar ik ben bereblij met die beremooie knuffelbeer. Ik ga hem gelijk aan mijn Romy cadeau geven. Je zult het zien. Alles komt weer goed..."

Granny en ik keken elkaar aan. Je zult het zien? Dat was een uitstekend idee. We hadden namelijk allebei het gevoel dat dit avontuur wel eens bereslecht af zou kunnen lopen. Het spreekwoord zegt immers dat je de huid van de beer niet moet verkopen voordat je de beer gevangen hebt.

Romy woonde vlak bij het park. Ramon belde aan en ging toen, met de beer voor zijn gezicht, voor de deur staan. Toen Romy open deed, kreeg ze

natuurlijk de schrik van haar leven. Je verwacht visite of de postbode, misschien iemand die stofzuigers verkoopt, maar zodra je de deur open doet, verwacht je niet dat een enorme hemelsblauwe beer met een witte snoet en een gelukzalige glimlach je huis komt binnenvallen. Het arme kind gilte het uit van angst.

"Romy, wees niet bang. Het is ik, Roman. Ik hou van je zoveel ik kan. Met een cadeau, daar droom je van.", zong de beer. Eigenlijk zong de man die de beer vasthield, maar dat kon Romy niet zien.

Toen Romy de stem herkende, herstelde ze zich van de eerste schrik: "Roman? Zit jij achter deze vreselijke verrassing? Ik had het kunnen weten. Ongelikke beer! Had ik niet gezegd dat ik je nooit meer wilde zien?"

Nou, dat klopte prima. Roman ging zo achter de knuffelbeer verscholen dat Romy hem nooit kon zien. Maar Romy zag dat blijkbaar anders. Ze knalde de voordeur dicht. Ramon kon bellen en roepen, kloppen en bonzen, zoveel hij wilde, ze deed mooi niet meer open.

Weer zat de arme Ramon op de grond, op zijn kont, en hij keek rond, tot hij ons vond, en er kwam uit zijn mond: "Verwaaid! Wat nu?"

Megan, zo blond, strooide een pond, extra zout in zijn wond: "We brengen de beer gewoon terug naar die schiettent. Misschien kunnen ze er iemand anders blij mee maken. Wij zijn er in ieder geval op uitgekeken."

Granny knikte: "Een uitstekend idee, Meg. Ga je mee, Ramon? Dan kopen we op de kermis een paar oliebollen met poedersuiker. Vind je ze lekker? Ik ben niet zo dol op een oliebol, maar eens per jaar lust ik er wel een paar."

"Hé, dat rijmt. Heb je er wel eens aan gedacht om gedichten te gaan schrijven, Granny? Ik denk dat je er talent voor hebt."

"Ach, ik heb het al druk genoeg. Vertel me nou eerst eens waar het mis is gegaan tussen jou en Romy. Ze lijkt me een leuke vrouw.", vroeg Granny.

Omdat Ramon en Granny in een serieus gesprek zaten, kreeg ik die stomme beer weer in mijn handen geduwd. Ondertussen had ik wel bedacht dat ik hem beter *boven* mijn hoofd kon dragen. Dan kon ik tenminste zien waar ik liep.

"Ik ben een dichter, Granny.", zei Ramon: "Ik heb Romy veroverd met mijn zoete woorden, vol romantiek en liefde. Elke dag bij het ontbijt vertelde ik haar dat ik van haar hield, en bij de lunch zei ik dat ik nog meer van haar hield, en bij het diner fluisterde ik in haar oor dat ik het allermeest van haar hield. Ik zei dat ik dol was op haar zoete parfum, op haar

zijdezachte haar, op haar prachtige stem. Tijdens onze romantische dinertjes met kaarslicht en wijn sprak ik de warmste woorden, de zaligste zinnen.

» Maar gisteravond, had ik zo genoten van haar chocoladepudding met slagroom dat ik misschien een beetje te veel gegeten had. Mijn buik zat zo vol dat er wat luchtigs ontsnapte toen ik voorover boog om haar iets in haar oor te fluisteren.

» Ik ben een dichter, Granny. Ik heb zo mijn momenten. Dat was zo'n moment. Een prachtig gedicht diende zich aan. Ik fluisterde het direct in Romy's oor:

» Tussen twee bergen, bromde een beer, maar toen ik omkeek, zag ik hem niet meer.

» En toen smet ze me de deur uit. Het was een uitgemaakte zaak, zei ze, maar ik begrijp nog steeds niet waarom."

Granny en ik begrepen het prima. Die put waar Ramon in zat, dat was natuurlijk een beerput. Die stinkerd had onder het eten een windje gelaten, en in plaats van sorry te zeggen, maakte hij het alleen nog maar erger, met een grapje waar op zijn minst een luchtje aan zat.

Granny zei: "Als het over de liefde gaat, heb je niet veel aan Meg en mij. Wij kunnen je niet helpen, Ramon. Ik ben veel te oud voor de liefde, en Meg is er nog veel te jong voor."

Dat was grappig en het zette me aan het denken. In Super Granny 5, tijdens de Slag om Bourtange, hadden Granny en ik, met een paar welgekozen woorden en heerlijk ruikende daden, de strijdende partijen weer aan de onderhandelingstafel gekregen. De oorlog was uitgebroken omdat de vrouwen boos waren op de mannen, die nooit iets in huis deden. Ze kwamen thuis om te eten en om Studio Sport te kijken. De vrouwen mochten lekker alle huishoudelijke klusjes doen. Als ik Romy goed begreep, had zij hetzelfde probleem met Ramon.

Ik vroeg Ramon: "Als je een gedicht schrijft, Ramon, is het dan altijd direct helemaal goed? Of schrijf je eerst een kladje en verbeteren je het daarna totdat het perfect is?"

Ramon trok een vragende wenkbrauw op: "Niemand doet iets direct goed. Je maakt een kladje en dan ga je aan het werk om het te verbeteren. Je geeft niet op totdat het helemaal perfect is."

Ik knikte: "Met koken is het net zo. Kan je koken? Nee? Nou, dan zullen we je dat eens snel leren. Voor de middag om is, kan jij je eigen boontjes doppen. Dan heb je Romy niet meer nodig."

"De tomatensoep was heel lekker, de aardappelpuree is heerlijk, die Boliviaanse Boontjes zijn verrukkelijk en deze kipfilet met poestasaus is werkelijk perfect."

Romy was opgetogen toen Granny haar uitnodigde om 's avonds bij ons te komen eten. Toen ze zag dat Ramon ook was uitgenodigd, fronste ze een paar rimpels, maar toen Ramon in de keuken verdween terwijl Granny en Romy gezellig een glaasje dronken in de woonkamer, verdwenen die rimpels en kwam haar stralende lach weer tevoorschijn. En die prachtige lach bleef stralen tijdens het dinertje dat Ramon op tafel zette (met hulp van Granny en mij, eerlijk is eerlijk, je kunt nooit alles in één keer perfect krijgen).

"Er is ook nog een toetje. Zoete broodjes. Zelf gebakken...", verklapte Ramon.

Romy's gezicht betrok, alsof ze wilde zeggen: "Ga je nu zoete broodjes bakken met me? Ik ben toch duidelijk geweest dat dit een uitgemaakte zaak was, of niet?"

Granny keek haar aan met een mysterieuze glimlach en schudde zachtjes haar hoofd, alsof ze wilde zeggen: "Wacht maar af. De soep wordt nooit zo heet gegeten als eerst het toetje wordt opgediend."

Volwassen vrouwen kunnen dat, heel veel zeggen zonder dat ze ook maar een woord zeggen. Ik hoop dat ik ooit volwassen wordt. Dan word ik misschien net zo goed met lichaamstaal als Romy en Granny. Ik moet nog veel leren voordat ik groot ben.

De zoete broodjes waren appelflappen, van de kermis, met een dikke laag poedersuiker. We hadden ze gekregen van de man van de schiettent, toen we die gigantische hemelsblauwe knuffelbeer terug kwamen brengen.

Bij het nagerecht zat ook een voordracht. Ramon stond op, stak zijn rechterhand in de lucht, legde zijn linkerhand op zijn hart, en begon:

"Een man die niets kan,
Wat heb je d'r an?
Ik zal voor je zorgen,
Vandaag maar ook morgen.
Ik ga strijken, ik ga wassen,
En de piepers voor je jassen.
Ik ga shoppen, ik ga sjouwen,

En de bovenboel verbouwen
Ik ga dweilen, ik ga soppen,
En de keuken voor je moppen
Voor je bakken, voor je braaien,
En het grasveld voor je maaïen.
In plaats van kaarslicht en van wijn,
Wil ik je superheld graag zijn.
Dichten «ik hou van jou»? Misschien.
Maar liever laat ik liefde *zien*."

Romy wist even niet wat ze moest zeggen. Ze zuchtte eens diep, pinkte een traantje weg, en zei toen: "Dat was heel romantisch, Ramon. Het dinertje was ook een fijne verrassing. Maar ik geloof toch..."

Voordat ze verder kon gaan, de verkeerde kant op, hield ik haar tegen: "Toen je geboren werd, Romy, deed je toen alles in één keer perfect? Sprak je direct foutloos Nederlands en kende je alle keukengeheimen uit je hoofd? Of heb je dat allemaal ooit moeten leren? Kan je begrijpen dat liefde niet zo eenvoudig is als een eitje bakken? Rekenen is gemakkelijk. Alle goede antwoorden staan bij mijn stomme sommen in het boek van Hederius Snuitebol. Liefde is een stuk moeilijker. Voor de liefde bestaat er geen boek met goede antwoorden. Je moet het leren, met vallen en opstaan. Fouten maken hoort daarbij."

Granny hielp me een handje: "Mannen zijn, helaas, niet zo slim als wij vrouwen. Dan is het wel zo eerlijk als we ze een eerlijke kans geven. Heeft Ramon laten zien dat hij er iets van heeft geleerd? Of is het nog steeds een uitgemaakte zaak?"

Terwijl Romy daarover nadacht, zette ik voor iedereen een lekker kopje koffie, en voor mezelf maakte ik een beker warme chocolademelk. Huishoudelijk werk is niet zo moeilijk. Een kind kan de was doen. Koken kan je ook snel leren: *clean, cut, mix and heat*. Schoonmaken, fijn snijden, door elkaar husselen, en opwarmen. Met een recept bij de hand, leer je het in een halve middag. Zelfs een kluns in de keuken kan, met wat oefening, een lekker dinertje op tafel toveren. De liefde is een ander verhaal, maar als je goed bent met taal, dan kan je dat verhaal heel romantisch vertellen.

Wat heb je aan een mooie knuffelbeer, die de hele dag alleen maar in de weg staat? Helemaal niets. En ook een ongelikte beer van een vent, die breng je liever weer terug naar de kermis waar je hem gewonnen hebt.

Liefde is een werkwoord. Je mag best *zeggen* dat je van iemand houdt, maar je moet het vooral laten *zien*.

"Ik wil je iets bekennen, Romy...", zei Ramon toen ik de koffie op tafel zette: "Dat prachtige gedicht dat ik net voordroeg... Dat heb ik niet zelf verzonnen. Megan heeft het geschreven, terwijl ik druk bezig was om de Boliviaanse Boontjes uit de puree te halen voordat de kipfilet in de tomatensoep zou lopen. Megan is pas acht, maar ze is veel beter met taal dan ik. Ze schrijft dan ook elke dag een avontuur in haar schrift, terwijl ik alleen maar aan eten kan denken, en aan jou, en aan eten met jou."

Romy knikte begrijpend: "Dus Meg had al die mooie woorden geschreven? Dat dacht ik al. Ik herkende de dans der cadans, de speelse stijl, de jeugdige zinsbouw, de ondeugende woordgrapjes, de adellijke alliteratie, en het pixelfijn binnenrijm, de klassieke structuur van vier verzen van elk vier strofen, perfect verdeeld in een uitnodigend begin, twee voedzame middelen en een gelukkig einde. Dat gedicht was zo goed, dat kon jij nooit in een middagje in elkaar geflanst hebben. Maar die kipfilet en die tomatensoep waren ook niet slecht. Als je dat in een middag kunt leren, dan wil ik je wel een tweede kans geven. Als jij kunt veranderen, dan kan ik dat ook.

» Iets veranderen in je leven is eng, maar het is nog veel enger als we nooit iets zouden leren en alles hetzelfde zou blijven."

Verwaaid. Wat een romantisch einde. Ik zou bijna een paar kaarsen aansteken en een glaasje wijn inschenken. Maar warme chocolademelk en een appelflap, dat is liefde op het eerste gezicht. Daar hou ik echt van.

4. De Asiel Zaak

De meeste zaken die Super Granny en ik oplossen zijn vermissingen: we sporen weggelopen huisdieren op en brengen ze weer bij hun baasjes terug. Maar het avontuur dat we gisteren beleefden, was eigenlijk precies het omgekeerde.

Ik zal het uitleggen.

Na het ontbijt ging Granny's telefoon. Ze nam op, luisterde aandachtig, en zei: "Geen probleem. We komen eraan."

In de DAF vertelde ze wat er aan de hand was: "We gaan naar het dorpje Beesd. Beesd ligt in Gelderland, in de Betuwe, aan de oever van het schilderachtige riviertje de Linge. Het is een landelijke omgeving, uitgestrekte polders en prachtige uitzichten, zo ver als je maar kunt kijken. Als er iets is waar ze genoeg van hebben in Beesd, dan is het wel ruimte.

» Ondanks al die ruimte hebben ze, helaas, geen ruimte voor een asielzoeker. De minister en de burgemeester hebben er slaande ruzie over. De minister vindt dat er voor asielzoekers best een plekje gevonden kan worden, en de burgemeester vindt dat asielzoekers overlast veroorzaken. Ze komen er niet uit. Dus dan bellen ze Super Granny, want die heeft vast een oplossing."

Ik dacht daar een flinke tijd over na. De kranten staan vol met berichten over asielzoekers. Als je nergens terecht kunt voor hulp, en je kunt ook niet voor jezelf zorgen, dan hoop je maar dat er iemand is die niet zijn schouders ophaalt voor andermans problemen, die bezorgd is en je verzorgt, die er voor zorgt dat je jezelf weer kunt zijn en je plaats in de maatschappij terug kunt vinden. Asielzoekers zijn geen probleem; ze zijn een oplossing. Als je iemand helpt die in nood zit, dan is hij vaak zo blij, dat hij alles voor je wil doen: hard werken en snel leren, en zelfs naar zijn eigen land terugkeren. Het probleem is echter...

"Die asielzoeker... Is hij wit of is hij zwart?"

Als iemand wit is, dan doen andere witte mensen alles voor hem, maar als hij zwart is, dan mag hij zelfs niet meer met Sinterklaas mee om snoep

uit te delen. Als hij Abraham heet, dan mag hij voor iedereen de mosterd halen, maar als hij Ibrahim heet, dan mag hij het land niet eens in, dan moet hij maar lekker in het Midden-Oosten blijven, waar elke dag oorlog is.

Granny gaf een vreemd antwoord: "Hij is allebei, wit én zwart. Nog vijf minuutjes geduld, Meg, dan zie je het vanzelf."

Ik zag ondertussen genoeg: een enorme kerk die maar één uurtje in de week gebruikt wordt (en dan ook nog meer dan half leeg is), een kolossaal landgoed met meer lege kamers dan iemand in een dag kan stofzuigen, een camping waar van het begin van de herfst tot halverwege het voorjaar geen bezoeker komt, en tenslotte...

Twee keurig geklede heren stonden met hun vuurrode koppen tegen elkaar, lijnrecht tegenover elkaar, en scholden elkaar op beleefde en ontwikkelde manier uit voor rotte vis.

"Jij moet doen wat ik zeg, Bram. *Ik* ben de minister. Mijn wil is *wet*."

"Nee, Abe. *Jij* moet doen wat *ik* zeg. In dit dorp ben *ik* de burgemeester en heb *ik* het hier voor het zeggen."

"Goedemorgen. Mijn naam is Granny en dit is Megan Havervlok. Wij hadden gehoord dat het nogal onrustig is in Beesd. Er schijnt hier iemand te zijn die nogal de beesd uithangt. Wie van u moet dringend uitgezet worden? Waar zit het knopje waarmee ik u uit kan zetten? Lusten jullie misschien een snoepje?"

Granny pakte voor elk van de boze bazen een snoepje uit haar zak. Dat was een uitstekend medicijn om de opgekropte woede te bestrijden. Beide heren veranderden voor onze ogen in vriendelijke vaders van vredelievende volkeren.

"Goedemorgen, Granny. Wat fijn dat je zo snel kon komen. Mijn naam is Abraham Kuypers. Ik ben de burgemeester van Beesd. Noem me maar Bram als je wilt."

"Goedemorgen, Granny, en Megan. Mijn naam is Abe Kuypers. Bram is mijn tweelingbroer. Ik ben de minister die je vanmorgen gebeld heeft. Ik vind dat er in Beesd plaats genoeg is, maar mijn broer vindt het overlastig om voor een asielzoeker te zorgen."

"Jij doet zelf helemaal NIETS, Abe. Je geeft het probleem gewoon aan je broer en die moet het maar uitzoeken."

Granny suste de oplaaiende ruzie met twee opgeheven handen en een vermanende blik: "Dan geven jullie allebei het probleem gewoon lekker aan mij. Simpel, nietwaar?"

Hun rode kop klaarde op, hun gezeur werd een goed humeur, en de twee broers waren opeens weer de allerbeste vrienden: "Wat een uitstekend idee, Granny." - "Dank je wel voor dit gastvrije aanbod." - "We zullen hem gelijk halen." - "Hij zal uitgelaten zijn." - "Je krijgt de riem er gratis bij."

"De riem?", vroeg ik verbaasd. Hadden ze het hier over een roeiriem, omdat iedereen maar moet roeien met de riemen die hij heeft? Of hadden ze hem een broekriem gegeven, zodat hij tegen de honger maar eens flink zijn riem moest aantrekken? Nou, wij zouden die arme stakker wel een hart onder de riem steken. Met Super Granny in de buurt lijkt het wel of alles vanzelf weer goed komt.

Bram en Abe gingen het huis in en kwamen een tel later weer naar buiten: "Dit is Binkie."

Nu snapte ik wat Granny had verteld: hij is zwart én wit. Binkie was een hondje, een klein wit keffertje met zwarte vlekken en een vrolijke bruine vlek rond zijn rechteroog. Hij was uitgelaten, want met die twee ruziënde broers voor de deur was hij vanochtend vast nog niet uitgelaten. En hij zat aan een riem, een hondenriem, die vast zat aan een mooie rode halsband met een zilveren hangertje waar zijn naam op stond.

"Binkie is een asielhond, maar in Beesd hebben we geen asiel. We hebben alle asiels in het hele land gebeld, maar ze zitten allemaal vol. Er is geen hond die dit beest wil hebben. Maar gelukkig heeft Super Granny overal een oplossing voor. We wensen jullie veel succes. Dank je wel, Granny. En tot ziens."

De broers gaven ons een hand, legden hun arm om elkaars schouder en gingen gebroederlijk weer naar binnen om een kopje koffie te drinken op de goede afloop van dit avontuur.

Binkie vond het allemaal prima. Hij blafte aan één stuk door, terwijl hij tegen ons op sprong en zoveel rondjes om ons heen draaide met zijn lange, uitrolbare riem, dat Granny en ik als een worst aan elkaar vastgebonden werden.

Wat we ook zeiden, wat we ook deden, Binkie was met geen tien paarden rustig te krijgen.

"Wat nu?", vroeg Granny zich hardop af.

"Zo'n leuke hond vindt toch snel genoeg een baasje? We bellen gewoon aan bij het eerste het beste huis en vragen of ze voor Binkie willen zorgen. En als ze «nee» zeggen, dan proberen we gewoon het volgende huis."

"Een uitstekend idee, Meg. Misschien helpt het als we Binkie eerst even uitlaten. Dan wordt hij vast wel wat rustiger. Dan kunnen we gelijk Beesd eens bekijken. Het lijkt me een mooi dorpje. Misschien hebben ze zelfs wel een bakker waar we koffie en warme chocolademelk kunnen drinken."

Ik keek naar de plaats waar Granny de DAF had geparkeerd. Er stonden twee letters op de straat, een N en een P.

"Mogen we de DAF hier wel parkeren? Er staat verder niemand.", vroeg ik benauwd.

Granny knikte: "Natuurlijk. N P betekent Nieuwe Parkeerplaats. Deze is zo nieuw dat niemand in het dorp hem nog heeft ontdekt. Kom."

We gingen op pad. Eerst liepen we een kwartiertje door de velden en toen langs de rivier weer terug naar het dorp. Bij het eerste huis belden we aan.

"Bent u de hoofdbewoner?", vroeg Granny toen een jongeman open deed.

"Nee, we hebben een kat.", zei de jongen.

Een kat? Bij het horen van dat magische woord spitste Binkie zijn oren, schoot uit zijn halsband, en stormde blaffend naar binnen.

Ik zal een lang verhaal kort maken: een uur later hadden we alle rommel weer opgeruimd die de hond in vijf minuten had gemaakt. De kat bekeek het allemaal vanuit de hoogte: hij had zich snel opgewerkt tot hoofdopzichter van de kristallen kroonluchter in de woonkamer. En we hoefden ook niet meer te vragen of de jongeman soms een leuk hondje wilde.

Bij het volgende huis hadden we misschien meer geluk. Twee dames deden open. Toen Granny zich voorstelde, waren ze opgetogen: "Oh, wat leuk." - "Super Granny komt bij ons op bezoek." - "We hebben al jullie boeken gelezen." - "Ik ben Riet." - "En ik ben Nel." - "We zijn zussen." - "Dan kan je wel zien, zeker?" - "Willen jullie soms een kopje koffie" - "Of een beker warme chocolademelk?" - "We hebben vanmorgen net verse koekjes gebakken."

Koekjes? Bij het horen van dat magische woord trok Binkie zo hard aan de riem dat ik hem verschrikt losliet. Om een lang verhaal kort te maken: twintig gebroken koffiekopjes later waren de vers gebakken koekjes tot de laatste kruimel verdwenen.

Vraag je je af of Binkie bij Riet en Nel mocht blijven? Nel wilde het wel. Riet wilde het niet. Dus zochten we verder.

Op het dorpsplein zagen we een bont gekleurd troepje jongetjes. Ze waren duidelijk de weg kwijt.

"Hallo. Kunnen we jullie soms ergens mee helpen?", vroeg Granny vriendelijk. Ze gaf elk ventje een snoepje.

"Hallo, Granny." - "Ja, we kunnen wel wat hulp gebruiken." - "We zijn padvindders." - "We zoeken paddenstoelen." - "Onze ouders willen graag dat we op het rechte pad blijven, maar in dit dorp zijn alleen maar slingerweggetjes." - "Heb je die rivier gezien, de Linge? Die slingert als een slang overal tussendoor." - "We zijn totaal de weg kwijt." - "We hadden wel een kaart, op onze iPad, maar die kunnen we dus ook niet meer vinden."

Padvindders die de weg kwijt zijn. Wat een avontuur. Veel gekker moet het niet worden. Straks denkt iedereen nog dat ik dit allemaal verzin.

Ik kreeg opeens een uitstekend idee: "Wij hebben de ideale oplossing voor jullie: Binkie. Hij is een echte speurhond, opgeleid door de geheime dienst om zelfs het donkerste pad naar huis terug te kunnen vinden. Het probleem is alleen... Hij heeft geen huis."

De padvindders waren opgetogen. Ze lieten Binkie aan hun halskettingen snuffelen. Daaraan hing een hanger, the *International Cliffhanger for Missing Children*, waarop stond: «*if you find me drunk, please take me to...*» en dan het adres waar het kind woonde. Maar ja, dat was allemaal in het Engels, en in Beesd spraken ze bedeesd West-Gelders en Zuid-Hollands. Dat snapt geen hond hier.

Binkie snapte gelijk wat er van hem verwacht werd en stoof weg, zijn neus achterna. Ik was gewaarschuwd door de twee eerdere ontsnappingen en hield de riem stevig vast. Samen met de kereltjes rende ik achter hem aan. Granny volgde op haar gemakje. Door het geblaf en geschreeuw kon ze gemakkelijk horen hoe wij drie keer het hele dorp door renden. Na tien minuten waren we weer terug op het dorpsplein. Binkie sprong over een heg een tuin in en begon daar als een mijnwerker te graven. Olie of aardgas? Een verborgen piratenschat? Een verloren iPad? Nee, met zijn snuit vol zwarte aarde kwam hij even later boven water, met een vies bot in zijn bek.

De padvindders wisten direct wat er aan de hand was: "De stoffelijke resten van een onschuldig slachtoffer." - "Hier is vast een moord gepleegd." - "We moeten direct de politie bellen." - "De Cock, met Cee Oh Cee Ka." - "Haal die hond daar weg. Hij eet het bewijsmateriaal op."

De politie was al ter plaatse: de veldwachter van Beesd stond voor Granny's DAF een rapportje te schrijven op een geel briefje: "Dat wordt een fikse boete, mevrouwtje. Je mag hier niet parkeren."

"Waarom niet? Er is toch plaats genoeg? Ik sta niemand in de weg. Wilt u misschien een snoepje?", vroeg Granny.

Toen hij het snoepje op had, verscheurde de agent de bekeuring: "Voor deze keer zullen we het bij een waarschuwing laten. Wat is dat daar, met al die kinderen in de tuin van Slagerij van Kampen?"

Ik zag direct een nieuw baasje en een nieuw baantje voor Binkie: "Dat is Binkie, de beste speurhond, waakhond en lijfwacht van het land. Hij is opgeleid in Hoehétidan, waar de beste politiehonden vandaan komen. Normaal betaal je een hondsvermogen voor zo'n hondstrouwe vriend, maar vandaag hebben we een speciale aanbieding: als je beloofd goed voor hem te zorgen, mag je hem gratis hebben."

De agent keek eens goed naar het zwart-witte mormeltje, dat van alle opwinding hondsmoe was geworden en hondsbrutaal ging liggen slapen, bovenop de petunia's en de begonia's van Slagerij van Kampen.

De agent schudde zijn hoofd: "Het spijt me, mevrouwtje, maar om politieke redenen mogen we geen asielzoekers bij de politie in dienst nemen. We hebben een overeenkomst met Honduras getekend waarin we beloven om geen hondenbanen bij de politie te creëren. We hebben trouwens ook een overeenkomst met katholiek Catalonië dat we nooit katten in dienst nemen, behalve de Gelaarsde Kat dan, die wordt ingezet tegen terroristen met een kater en een katapult."

Weer een lang verhaal dat ik kort zal houden: Granny en ik namen Binkie maar mee in de DAF en reden teleurgesteld terug naar Polderdam. Binkie deed zijn uiterste best om met zijn tanden de kwaliteit te testen van de bekleding van de achterbank, en ik dacht na over het probleem waar de Burgemeester van Beesd ons mee had opgezadeld. Een superheld kan geen hond in huis hebben. Honden moet je uitlaten, drie keer per dag. Daar hadden we geen tijd voor. En het was nu al duidelijk dat we Binkie ook niet alleen thuis konden laten. Ik vond het wel jammer. Het was een leuk dier. Hij vond het heerlijk als hij aangehaald werd, hij was dol op spelletjes, en hij was altijd vrolijk.

"Wat moeten we nou met jou?", vroeg ik me af toen we uitstapten voor de deur van ons huis in Polderdam: "Laten we eerst maar een blokje met je gaan lopen. Tijdens een wandeling gaat je bloed sneller stromen, dan komt

er meer zuurstof in je hersens, en daardoor krijg je vaak opeens een uitstekend idee."

Binkie vond die wandeling ook een uitstekend idee. Polderdam was misschien niet zo groot als Beesd, maar er hingen allerlei interessante geuren. Voor een hond als Binkie vielen er zelfs in dit saaiste dorp van Nederland genoeg avonturen te beleven.

Hij trok aan de riem, en toen ik niet snel genoeg meeliep, draaide hij zich om en schudde met zijn kont en zijn kop, net zolang tot hij de halsband kwijt was. Toen rende hij er vandoor. Ik had niet veel keus: ik sprintte achter hem aan.

Gelukkig was Binkie dicht bij huis gebleven. Drie huizen verder was hij een achtertuin in gerend, waar de familie Zevensprong net gezellig de barbecue wilden aansteken. Binkie was niet alleen dapper en vrolijk, hij was ook buitengewoon slim. Hij wist best dat een rauwe hamburger prima smaakt, maar als je diezelfde hamburger op een houtskoolvuurtje laat sudderen en hem dan serveert op een broodje met sla, tomaat en een pittige saus, dan is dat het wachten wel waard. Hij ging met een grote glimlach keurig zitten kijken naar meneer Zevensprong die een brandende lucifer tussen de zwarte houtskool liet vallen.

"WOEF!"

Dat was niet de hond. Dat was de spiritus op de barbecue die in de fik vloog, met een enorme steekvlam. Meneer Zevensprong stond daar met zijn neus bovenop. Dat kon natuurlijk alleen maar afschuwelijk aflopen. Met Super Granny in de buurt loopt alles vaak met een sisser af, maar Super Granny stond op dat moment het kwijl van een hond van de achterbank van de DAF te soppen.

Oeps.

Ik zag het gebeuren, en ik zag ook vol verbazing hoe die kleine Binkie met een reuzensprong tegen meneer Zevensprong opsprong, zodat die zijn evenwicht verloor en achterover duikelde. Net op tijd.

"Hé, kleine dondersteen. Wie ben jij? Vind je mij zo leuk dat je in mijn armen springt?", zei meneer Zevensprong verbaasd.

Toen pas merkte hij dat die kleine Binkie hem van een fraai stelletje serieuze brandwonden had gered.

Mevrouw Zevensprong had het ook gezien: "Ik heb je zo vaak gezegd dat je voorzichtig moet zijn met die brandspiritus, Herman. Als die hond je

niet ondersteboven gesprongen had, dan zou dit verhaal heel anders aflopen. Wat een leuke hond. Hoe heet hij?"

"Hij heet Binkie. Het is een asielzoeker, maar alle asiels zitten vol. We hebben dorp en land afgezocht, maar niemand wil hem hebben.", legde ik uit.

Mevrouw Zevensprong haalde Binkie aan en gaf hem een stukje stokbrood, wat de kleine schurk met buitengewoon veel plezier op begon te schrokken.

"Wat een leuk kereltje ben jij, Binkie. Zullen we eens kijken of jij je netjes kunt gedragen? Dan mag je misschien wel hier blijven wonen. Zou je dat willen?", vroeg mevrouw Zevensprong.

Binkie keek haar aan, met een scheef kopje en iets wat veel leek op een grote glimlach, alsof hij wilde zeggen: "Een keukenprinses die ook nog lief voor me is? Daar wil ik echt alles voor doen."

"Die hond komt er niet in hier. Het is hij eruit of ik eruit.", mopperde meneer Zevensprong.

"Wat denk je, Meg? Zou er voor mijn Herman nog een plekje vrij zijn in een of ander asielzoekerscentrum? Het schijnt dat de overheid veel doet voor dakloze zwervers die hun huis uitgezet zijn omdat ze koppig vol hielden dat ze het laatste woord wilden hebben, terwijl ze toch zouden moeten weten dat hun vrouw altijd alles beter weet. Heb je honger, Meg? Zouden Granny en jij het leuk vinden om vanmiddag lekker bij ons te komen barbecueën? Wij zijn maar met z'n tweetjes, Herman en ik. Gezelschap is altijd leuk. Dan kunnen we ook gelijk samen kijken of dit een goed huis voor Binkie zou zijn. Binkie lijkt me heel gezellig gezelschap."

Meneer Zevensprong bromde wat in zijn baard: "Als hij in de tuin gaat graven, dan begraaf ik hém, met een bloemenkrans op zijn graf."

Mevrouw Zevensprong schudde haar hoofd: "Binkie is gewoon een jonge hond. Die hebben zoveel energie dat ze soms iets doen wat we niet zo fijn vinden. Maar ik heb de hele dag de tijd om hem in de gaten te houden en op te voeden. Dat komt wel goed." En tegen mij zei ze: "Ik ben al twintig jaar bezig om mijn man Herman op te voeden. Ik heb wel honderd keer gezegd dat hij geen spiritus moet gebruiken als hij de barbecue aansteekt. Ik hoop dat hij er deze keer van geleerd heeft."

Granny, die net op dat moment de tuin in kwam lopen, had die laatste woorden gehoord: "Mannen zijn net kinderen, Hermien. Die leren nooit. Honden zijn wel hond-erd keer slimmer."

Ik protesteerde: "Hé, ik ben een kind, en ik heb de laatste maanden al heel wat lesjes geleerd van Super Granny."

"Zal ik je het geheim leren van de lekkerste macaronisalade voor bij de barbecue?", vroeg mevrouw Zevensprong. Dat leek me een uitstekend idee. Mevrouw Zevensprong is huisvrouw, dat is ook een soort superheld, en ze heeft de zwarte band in koken. Alleen... die macaronisalade is vast weer een nieuw avontuur.

p.s. Sweet Sampdoria Pasta Salade is heel lekker en super eenvoudig te maken. Voor vier personen: Kook acht handjes (250 gram) macaroni, liefst van die vrolijk gekleurde in leuke vormpjes, volgens het recept (8 tot 10 minuten in kokend water). De dressing maak je met 4 eetlepels mayonaise, twee bakjes Griekse yoghurt van 125 gram, 4 eetlepels olijfolie en 12 gesnipperde blaadjes verse basilicum (of 1 eetlepel gedroogde basilicum). Snij een zoete ui en een rode paprika in (grove) stukken, doe er een blikje mais (140 gram) en twee flinke handen diepvrieserwtjes bij, plus 24 gehalveerde Cherry tomaatjes en 12 in vieren gesneden zwarte olijven zonder pit. Mix de gekookte macaroni erdoor, strooi er 50 gram Parmezaanse kaas overheen, en zet het een paar uurtjes in de koelkast om af te koelen. Lekker zoet, lekker gemakkelijk, lekker goedkoop, en echt iedereen vindt dit lekker.

5. Zakelijk gesprek

POEF!

Zo eindigde ons avontuur van gisteren, nog voordat het begon.

Eigenlijk begon het een minuut eerder, precies toen ik Granny's gebakken eitje ontbijtje op twee beboterde volkoren boterhammen liet glijden. Granny's superheldentelefoon lichtte op en er kwam een dringend bericht binnen.

"Dit is H.A.C.K.E.R., de Hoehétidan Alarm Centrale Kort Ellende Rapport. Dringend superheld assistentie gevraagd bij noodgevallen in Noordewier, Zuiderveld, Westkapelle, Oostenheuvel, Bovenzicht, Onderdompel, Rechterwoud, Linkerwege, POEF!"

Zoveel noodgevallen tegelijkertijd, dat kon Granny's telefoon niet verwerken.

"Wat doen we nu?", vroeg ik.

"Ontbijten, natuurlijk. We laten onze thee niet koud worden.", zei Granny.

"En die noodgevallen dan?"

Granny haalde haar schouders op: "Als we niet weten wat er waar aan de hand is, dan is het zinloos om ons er druk over te maken."

Ik snapte het niet: "Maar... We zouden toch naar Noordewier kunnen vliegen en daar vragen wat er aan de hand is?"

Granny schudde haar hoofd: "En dan? Iemand ziet bijvoorbeeld de bliksem inslaan in de hooischuur van Boer Willemse. In plaats van de brandweer belt hij ons. Maar als we een kwartier later met een zwembad vol bluswater aan komen vliegen, is de onweersbui net losgebarsten en die heeft de brand al geblust. Dus hadden we beter naar Zuiderveld kunnen gaan... En hoe komen we daar? Zonder telefoon kunnen we Tom en Tom niet vragen om ons de weg te wijzen. Mijnheer en Mevrouw van Daale kunnen ons niet helpen met moeilijke woorden. Nee, het beste is om naar dat kleine winkeltje in Wittekerke te rijden waar ze de telefoon kunnen repareren. En dat winkeltje gaat pas over een uur open, dus we hebben tijd

genoeg om te ontbijten. En daarna kan je ook nog rustig je sommen maken."

In een sneltreinvaart had ik mijn ontbijt op, in een TGV-vaart had ik mijn stomme sommen af, en in een Max Verstappen vaart had ik alle klusjes in huis gedaan. Zoveel noodgevallen tegelijk, er was geen tijd te verliezen.

Vijf voor negen stonden we voor de deur van KPN, Reparaties, Tweedehands en Afdankertjes. Natuurlijk was het winkeltje nog dicht.

Ik vroeg me af wat KPN betekende. Kan Praktisch Niets? Koppijn, Paniekaanvallen en Nervositeit? Kabel Past Nergens? Kijk Prijzen Na?

Om vijf over negen ging ergens achterin de zaak een lampje branden. Een stoffige jongen met rood piekhaar en sproeten kwam aansukkelend alsof het geijzeld had. Na langdurig gerammel met een bos sleutels ging eindelijk de deur open.

"Het is een noodgeval. Granny's telefoon is kapot. Hij moet zo snel mogelijk gemaakt worden.", zei ik. Ik wapperde de telefoon voor zijn gezicht heen en weer.

"Eerst koffie. KPN. Koffie, Praten, Nakijken. In die volgorde.", zei de stoffige jongen.

"Ik doe die koffie wel. Kijk jij ondertussen alvast wat er gerepareerd moet worden."

Ik sprintte naar achteren, zag een piepklein keukentje met een reuzenberg afwas, vond een smerig koffiezetapparaat, een roestig blik met beschimmelde oploskoffie... En ging als een geoliede bliksem aan de slag. Even later was de keuken schoon en opgeruimd, de koffie die ik bij de burens had geleend was net klaar, en ik zag eruit alsof ik in geen maanden in bad was geweest.

Toen ik met twee kopjes koffie terug in de winkel kwam, zaten Granny en de jongen zwijgend naar Granny's telefoon te staren, die tussen hen in op de werkbank lag.

"Wat is er mis?", vroeg ik.

"Joost mag het weten.", zei Granny.

"Wie is Joost?", vroeg ik.

"Ik ben Joost, DE specialist in reparatie van elektronische apparatuur.", zei de jongen: "Het probleem is, helaas, alleen niet technisch. Het is administratief. Kijk. Hier staat *Made in Hoehétidan*. Gemaakt in Hoehétidan. Voordat ik deze telefoon open mag maken, heb ik toestemming nodig."

Ik snapte het niet: "Nou? Dan bel je toch even naar het Ministerie van Superhelden?"

Joost schudde zijn hoofd: "Die vragen om de 27-cijferige chipcode, die geverifieerd moet worden met een vingerafdruk en het controlegetal dat automatisch naar de telefoon gestuurd wordt. Je kunt niet bellen met een kapotte telefoon, je kunt de 27-cijferige chipcode niet opvragen, je kunt je vingerafdruk niet gebruiken, en je kunt het controlegetal niet lezen."

Ik snapte er nu nog minder van: "Dus WAT moet je dan doen?"

Granny en Joost keken zo verbaasd dat ik het nu helemaal niet meer snapte. Ik ben best slim voor mijn leeftijd, maar was ik hier nou echt de enige die dit kinderlijk eenvoudige zaakje op kon lossen?

"Je vraagt gewoon rechtstreeks toestemming aan het hoofd Telecommunicatie van het Ministerie van Superhelden van Hoehétidan.", legde ik uit.

"Maar... Die kunnen we toch niet bellen met een kapotte telefoon?", zuchtte Joost.

Ik nam mijn rode pet af, maakte een diepe buiging, en zei: "Mag ik me even voorstellen? Mijn naam is Megan Havervlok. Ik ben het hoofd Telecommunicatie van het Ministerie van Superhelden van Hoehétidan. Wat kan ik voor u doen? Toestemming om Granny's telefoon te repareren? Natuurlijk. Ga uw gang."

Joost keek alsof hij de hooischuur van Boer Willemse zag branden na een inslag van een geoliede bliksem: "Hoofd Telecommunicatie? Jij?"

Ik haalde grinnikend mijn schouders op: "In Hoehétidan staat de telecommunicatie nog in de kinderschoenen. Geen enkele logisch denkende volwassene zou ooit zulke belachelijke veiligheidsmaatregelen verzinnen. Maak maar open dat kastje. Het is vast kortsluiting in de voeding van de batterij, of een doorgebrand lampje van vijf cent. En vlug een beetje, alsjeblieft. Er staan levens op het spel."

Joost zocht in zijn gereedschapskist naar... Ja, naar wat?

"Een Hoehétidanse telefoon kan je alleen met een 0,77 millimeter links-draaiende schroevendraaier openen. Mijn 0,77 millimeter schroevendraaier is rechts-draaiend. Iemand zal even naar Hoehétidan moeten vliegen om zo'n linkse schroevendraaier te halen.", zei Joost.

Ik keek naar Granny.

Granny schudde haar hoofd: "Dat kan alleen als ik eerst een vluchtplan indien... Met mijn telefoon. En een aanvraag formulier invul... Met mijn

telefoon. En elektronisch de verschuldigde veertig cent overmaak..."

Met haar telefoon.

Die kapot is.

"Kijk eens in je handtas, Granny. Zit daar niet een 123-delig Zwitsers officiersmes in met een 0,77 millimeter schroevendraaier?", zei ik.

Er zaten zelfs twee van die schroevendraaiers aan, een voor elke kant, en ook het speciaal ontworpen fileermes om de batterij uit de houder te wippen.

Was de zaak nu opgelost?

Joost zette zijn internationale spanningsmeter op de politieke pijnpunten, en zei: "Het is kortsluiting in de voeding van de batterij. Daardoor is een lampje van vijf cent doorgebrand. Dat lampje heb ik wel in voorraad, maar die kortsluiting moet eerst opgelost worden. Ik zou niet weten waar ik het zoeken moet."

"In het berichtencentrum. Vanmorgen was het daar spitsuur.", legde ik uit.

Joost knikte geestdriftig: "Natuurlijk. Ik kan wel zien waarom ze jou Hoofd Telecommunicatie hebben gemaakt. Je hebt er echt verstand van. Heeft dat berichtencentrum een naam?"

Ik wist het niet precies meer: "Knakker? Kakker? Bouwvakker? Spruitjesprakker? Koekenbakker?"

"Hacker.", zei Joost: "Hier heb ik hem al. Er zitten twee draadjes los. Door de hitte van de discussie gebeurt dat wel eens. Nooit op een opgewonden toon spreken, nooit schreeuwen en klagen, en nooit meer dan vier noodgevallen tegelijk doorgeven. Ik leg hem wel even onder de elektronenmicroscoop. Met mijn pixel-lasapparaat heb ik dat in een minuutje gefixt."

Achternvijftig seconden later klikte hij het beschermende kapje weer op zijn plaats en schroefde hij (rechts-draaiend) de Hoehétidanse 0,77 millimeter schroefjes weer op hun plaats.

"Dat is dan vijf cent voor het lampje, een euro voor het laswerk, en vijftig euro voor de koffie.", zei Joost.

Ik pakte Granny's portemonnee, zei: "Min een euro voor het waswerk in de keuken, min vijftig euro voor de toestemming, is precies vijf cent. Klopt mijn rekenwerk, Granny?"

"Als een bus, Meg.", lachte Granny.

Joost keek beteuterd naar de glimmende stuiver: "Ik kan wel zien waarom ze jou Hoofd Telecommunicatie hebben gemaakt. Jij bent behoorlijk slim voor je leeftijd."

Granny klopte hem vriendelijk op zijn schouder: "Morgen schrijft Meg alles in haar schrift, ook jouw naam. Als iedereen leest hoe goed jij telefoons kan repareren, dan krijg je zoveel klanten dat je er een hulpje bij moet nemen. Laten we eens kijken of de telefoon het weer doet."

Ze drukte vijf seconden op de AAN knop, zette haar vingerafdruk, tikte de 4-cijferige POEF-code in, maar voordat ze op OK klikte, vroeg ze zich opeens af: "Wat gebeurt er als al die noodgevallen nu weer tegelijkertijd binnen komen?"

Ik haalde mijn schouders op: "Ach, als het echt noodzakelijk is, dan sturen ze Superman wel om je te helpen."

"Ik heb epoxy gebruikt voor de losse draadjes, Granny. Dat smelt pas bij meer dan 100 noodgevallen tegelijk.", zei Joost.

Opgelucht klikte Granny op OK. De telefoon sprong aan, richtte zich op de dichte berichten, en begon de informatie op te lepelen alsof het een bord hete tomatensoep was: "De brand in de hooisluur van Boer Willemse in Noordewier is zojuist geblust door het onweer. De ontspoorde trein in Zuiderveld is dankzij een oproep van het programma Op Sporing Verzocht weer op het juiste spoor gebracht. De staking in textielfabriek Westkapelle is voorbij; na een kopje koffie en een goed gesprek hebben directie en medewerkers nu weer voldoende stof om samen verder te werken. De gezonken tanker in de haven van Oostenheuvel is weer boven water; het putje van het bad zat verstopt, maar ze hebben het weer gevonden. De met uitsterven bedreigde korenwolf in Bovenzicht is zelfs na intensief speurwerk nergens aangetroffen, dus het koren loopt geen gevaar meer. In Onderdorpel is de plotselinge stankoverlast verdwenen; Mevrouw Stuiterbal had een pan Brusselse spruitjes aan laten branden. Het begrotingstekort van Rechterwoud was precies genoeg om het begrotingsoverschot van Linkerwege op te lossen. Op dit moment is er nog maar één noodgeval waar dringend superheld assistentie gevraagd wordt: in Wittekerke heeft bakker Hazelbrood een rekenfout gemaakt. In plaats van twee kopjes warme chocolademelk heeft hij twintig liter gemaakt."

Verwaaid!

Ik had nog zo gehoopt op een spannend avontuur. Nou moeten we de twintig meisjes van Weeshuis De Bosheuvel bellen om die koekenbakker

rekenles te geven. «Je hebt twintig liter warme chocolademelk. Je schenkt er twintig grote bekers uit, en je doet er ook twintig gevulde koeken bij, en tenslotte vul je die bekers nog een keertje, maar nu met een toefje slagroom erop. Wat heb je dan nog over?»

Pffff. Als hulpje van een superheld ben je echt nooit klaar met die stomme sommen.

6. Sterren en strepen

BOEM - BOEM

BOEMERDEBOEM

BOEM BOEM BOEM

BOEMERDEBOEM

Granny keek op van haar ochtendkrant en zei: "Het lijkt wel of er iemand op de voordeur klopt. Zeker een verkoper van gehoorapparaten, die denkt dat we doof zijn. Zou jij even open willen doen, Meg? Zeg maar dat we niets kopen aan de deur. We kopen trouwens ook niets in de winkels of op de markt, want onze huishoudportemonnee is zo leeg als de zak van Sinterklaas op 7 december."

BOEMBOEM - BOEMBOEM - BOEMBOEM

BOEMERDEBOEMERDEBOEM

BOEM - ERDEBOEMBOEM - BOEM-BOEM

"Ik denk dat het de drumband van Wittekerke is.", zei ik terwijl ik in het verhaal over ons avontuur van gisteren de laatste puntjes op de i zette: "Die komen collecteren voor nieuwe instrumenten. Ze hebben hun oude trommels natuurlijk aan splinters geslagen."

BOEMERDEBOEMERDEBOEM

BOEMDERDEBOEMERDEBOEM

BOEMERDE BOEM

BOEMERDE BOEM

BOEM

"Zou hij niet snappen dat we ook een bel hebben?", vroeg Granny.

Ik haalde mijn schouders op: "Niet iedereen is zo slim als jij en ik, Granny. Ik zal eens kijken wie het is en wat ze willen."

"Dan zet ik ondertussen een vers potje thee.", zei Granny.

Toen ik de voordeur opende, stond daar een indrukwekkende man in een indrukwekkend groen pak met allerlei glimmende stuivers en kleurige lintjes. Hij had een hoge pet op, stond zo stijf als een kachelpook, en brulde: "GEEF ACHT!"

"Ik geloof dat je verkeerd verbonden bent, meneer. We wonen op nummer 1. Nummer acht is het huis van de familie Boterbloem. Die zijn ondertussen vast wel wakker geworden door uw getrommel.

"Super Granny. Woont hier? Noodgeval. Van het HOOGSTE belang. *Top secret.*", riep de man.

Top Secret betekent dat het allemaal heel geheim is. Dan zou je eigenlijk moeten fluisteren, zodat niemand het kan horen. Maar deze aangeklede aap brulde alsof hij in het oerwoud Tarzan probeerde te vinden.

"Lust je misschien een kopje thee? Dan kan je Granny rustig uitleggen wat er aan de hand is. Maar niet zo schreeuwen, alsjeblieft. We zijn niet doof, en we willen het ook niet worden.", zei ik beleefd.

Met stramme passen marcheerde de groene man naar de keuken. Ik had nog nooit zoiets gezien. Zou het soms een van die groene mannetjes van Mars zijn?

Granny had dat van die groene Marsmannetjes wel eens uitgelegd. In Amerika zijn veel mensen bang dat Marsmannetjes de Aarde zullen aanvallen. Een invasie, heet dat. Granny vond dat maar vreemd. Die Marsmannetjes lezen ook gewoon het ochtendblad. Daar staan zo veel problemen in, dat ze liever thuis blijven. Alsof de mensen op Aarde elkaar nog niet genoeg het leven zuur maken.

"Noodgeval. Invasie. Mobilisatie. On-middel-lijke actie.", brulde de man in het groene pak.

"Hier stellen we ons eerst netjes voor als we bij iemand op bezoek komen. Ik ben Super Granny, en deze jongedame in haar roze pyjama is Megan Havervlok, mijn trouwe assistente. Wie bent u? Wilt u misschien een kopje thee? Neem eerst maar een snoepje. Dat helpt altijd prima als je een beetje opgewonden bent."

Granny's kalme stem en het snoepje deden wonderen. De man slikte een paar keer, en liet lieters lege lucht uit zijn opgeblazen borstkas stromen. Granny nam ondertussen de tijd. Ze zette een keteltje water op, zette kopjes en de pot met suikerklontjes op de tafel, en zette een vers potje thee. Ik keek met bewondering hoe ze zonder enige angst die indrukwekkende man haar rug toedraaide. Als ik iets gevaarlijks zie, een valse hond of een roekeloze chauffeur of zo, dan hou ik het altijd extra goed in de gaten. Maar Granny deed gewoon alsof er niets aan de hand was. Het werkte prima. De opgeblazen groene kikker werd langzaam weer een rustig mens.

Gelukkig maar.

In het bos zag een kikker eens een krokodil. Hij wilde net zo groot worden en net zo'n grote bek hebben. Hij blies zich op totdat hij barstte. Doe jezelf nooit groter voor dan je bent, was de moraal van dat verhaal.

"Majoor Degenlijk is mijn naam. Serienummer 33-22-11-0. Hoofd Strijdkrachten van Nevelbergen. We zijn in oorlog. Met vijandelijke troepen. Mistvallei. Is ons prachtige land binnengevallen. Invasie. Stormaanval. We verliezen de slag op het Middenveld. Defensie onder druk. Staan met de rug tegen de muur. Direct hulp nodig. Worden uitgeroeid, afgemaakt, weggevaagd. Mag niet gebeuren. Kan niet gebeuren."

Granny schudde haar hoofd en gaf de Majoor een medelijdende blik: "Oorlog is verschrikkelijk, Majoor. Ik stel voor dat jullie er allemaal maar zo snel mogelijk mee ophouden. Dat is voor iedereen het beste."

De Majoor sprong op: "Ophouden? Onmogelijk. Mistvallei wil ons land. Zijn laaglanders. Willen naar de top. Wij hebben die top. Geven nooit op. Kan niet. Mag niet. Maar ons leger is verzwakt. Bezuinigingen. Generaal Pardon is overgelopen naar de vijand. Daar kon hij meer verdienen. Nu weet Mistvallei al onze *Top Secret* geheimen."

Granny haalde haar schouders op: "Mistvallei hoeft de krant maar open te slaan. Daar staan elke dag alle geheimen in. En anders lees je de boeken van Ronaldo Siète maar, over de Luxemburgse Spionnen Dienst. Alle *Top Secrets* kan je bij Editorial Perdido gewoon gratis downloaden."

De Majoor wilde het niet horen: "Het hele militaire apparaat bestaat dankzij één woord: Top Secret."

«Dat zijn twee woorden.», dacht ik, maar dat zei ik natuurlijk niet. Het hele militaire apparaat zou, in twee woorden, geen bestaansrecht meer hebben.

"Zweer je geheimhouding? Niets doorvertellen?", vroeg de Majoor.

Granny stak haar wijsvinger en middelvinger in de lucht, Padvinders Erewoord, en beloofde: "Ik beloof dat ik niets zal doorvertellen."

Ik stak ook de wijsvinger en middelvinger van mijn rechterhand in de lucht: "Ik beloof ook dat ik niets zal doorvertellen, Majoor."

Iets opschrijven in een boek en het later uitgeven, dat is natuurlijk geen 'doorvertellen', ha, ha, maar dat zei ik natuurlijk niet. Een superheld en haar assistente mogen best een paar kleine geheimpjes hebben.

De Majoor vertelde: "Onze grootste vijand is onze eigen regering. Bezuinigingen. Ontslagrondes. Ons leger bestaat nog uit drie boswachters

en een hond. Geen pitbull. Een chihuahua met watervrees. Hebben hulp nodig. Geld voor raketten."

"Geld?", vroeg ik. We hadden geen stuiver meer.

"Raketten?", vroeg Granny.

"Je denkt toch zeker niet dat ik op de fiets naar het slagveld ga?", baste de Majoor: "Mistvallei bestookt ons met vuurpijlen. We gooien donderslagen terug. Ze vallen aan met zevenklappers. Wij reageren met raketten. We moeten ons verdedigen."

Ik wist weinig van oorlog voeren, maar ik wist heel wat van taal: "Als je je verdedigt, neem je een hond. Als je een wapen op iemand anders richt, val je die ander aan. Aanvallen is iets heel anders dan verdedigen. Vraag het maar aan Johan Cruyff."

De Majoor kon er niet om lachen: "Ah. Muffrouw is een humoriste. Van het lach-of-mijn-oma-schiet kaliber. Werkt niet bij mij. Ben grootgebracht door mijn oma. Die schoot op de postbode. Met een olifantengeweer. Zodat hij geen rekeningen meer in de brievenbus gooide."

"Super Granny schiet met een aardappelpistool. Weet je wat dat is?", vroeg ik.

De Majoor keek verbaasd: "Zo'n luchtig gevalletje van plastic? Een stukje rauwe aardappel een meter wegblazen? Wie is daar nou bang voor?"

Ik zei niets maar wenkte de Majoor om me te volgen. Met mijn wijsvinger voor mijn mond. Geen geluid maken. *Top Secret*. Voor je het weet staat de vijand voor de deur. En wat doe je dan? Je sluipt de trap op naar de bovenverdieping. Op de gang wees ik naar boven. Daar zat een luik in het plafond. De Majoor keek me vragend aan. Moet ik aan dat koordje trekken? «Ja», knikte ik. Ik deed ook maar gelijk een paar stappen naar achteren. Ik wist wat er ging komen. De Majoor wist van niets. *Top Secret* is zo grappig...

De Majoor trok met kracht aan het koordje, waardoor het luik naar de zolder open klapte en 2.000 kilo Polderdamse kleibinten in één klap naar beneden storten, boven op het hoofd van de verbouwvereerde Majoor.

"Oeps! Granny's aardappelpistool is iets groter dan wat je in de speelgoedwinkels kunt kopen, Majoor."

Oké, het was een beetje flauw, maar ik had net beloofd om niets te vertellen, dus ik kon de Majoor ook niet vertellen over Boer Gerben. Onze grootste vijand is onze eigen regering. Die moesten bezuinigen op weeshuizen. Daardoor was er bijna geen geld meer om eten te kopen.

Omdat de meisjes van Weeshuis De Bosheuvel hem hadden geholpen, had Boer Gerben ons een paar aardappelen cadeau gedaan. Nou ja, iets meer dan een paar. Dankzij de gulheid van Boer Gerben konden de meisjes van De Bosheuvel, en Granny en ik, voorlopig vooruit. Op De Bosheuvel konden ze al die aardappels niet opslaan. Granny heeft een grote zolder. Vandaar.

Ik was bang dat de Majoor niet om mijn grapje kon lachen, dat hij zelfs boos zou worden. Als hij onder die twee ton aardappelen flink om zich heen zou slaan, en stampij maken, dan zouden we pas echt goed in de puree zitten.

Gelukkig viel het mee. Hij kroop onder de pieperberg uit, klopte het zand van zijn nette uniform, liep zonder een woord of een klacht terug naar de keuken, en zei toen: "Het leger van Nevelbergen kan mensen zoals jij gebruiken, Megan Havervlok."

"Om aardappelen te schillen en laarzen te poetsen?", vroeg ik.

"Als Granny en jij ons komen versterken, kunnen we de vijand verslaan en de macht in Mistvallei overnemen."

"Je begrijpt het niet, Majoor. Granny heeft moeite met cijfers en rekenen. Voor haar betekent de tafel van twee dat ze voor twee personen de tafel dekt voor het avondeten. Hoe kan je uitgerekend Granny om hulp vragen bij het machtsverheffen?"

"U begrijpt het niet, Muffrouw. Dit is een noodsituatie Code Vijf. Hier is maar één antwoord mogelijk: actie, harde actie. Als we een duurzame vrede willen, dan moeten we nu de aanval openen en de vijandelijke linies oprollen, als een kamerbreed tapijt.

» Zijn jullie soms bang voor het gevaar? Wat is gevaarlijk? De straat oversteken tijdens het spitsuur, dat is gevaarlijk. De Minister-President een schuine drop noemen, dat is gevaarlijk. Op een luchtbed slapen, dat is gevaarlijk. Voor je het weet, krijg je een klapkussen."

Granny schonk een kopje thee in: "Gevaar is voor de marine. Die varen wat af met al dat gevaar van hier naar daar. Oorlog is niet gevaarlijk. Oorlog is alleen maar heel erg dom. Degene die de oorlog verliezen, hebben niets meer, en degene die de oorlog winnen... hebben ook niets meer."

"Noemt u mij dom, Muffrouw? Ze hebben mijn hersenen onderzocht, maar ze vonden niets."

Ik probeerde het beter uit te leggen: "Wij hebben onze huishoudportemonnee onderzocht, en we vonden ook niets. We hebben

geen geld voor raketten, Majoor. En zelfs als we geld zouden hebben, dan zouden we er eten voor kopen, en medicijnen voor de zieken, en schoolboeken.

» Vorige week zijn Granny en ik in Rotterdam geweest, waar we een burenruzie hebben opgelost. De volgende dag hebben we alle bewoners van Zorghotel Avonduur van de hongerdood gered. Een dag later lijmden we een gebroken liefdesrelatie tot een lang en gelukkig leven. De dag daarna losten we een asielzoekerscrisis op. Gisteren kwamen er zelfs zo veel noodgevallen binnen dat Granny's telefoon op hol sloeg.

» Ken je de tafel van twee, Majoor? Het is niet zo moeilijk, hoor. Granny heeft twee handen. Ik heb ook twee handen. Dat is samen vier. Die vier handen zijn niet genoeg voor alle noodgevallen in binnen- en buitenland waar de regering vanwege de bezuinigingen geen geld voor heeft. Dus als we die vier handen dan ook nog moeten gebruiken om het leger van Mistvallei mores te leren, wie gaat er dan op vooruit?"

De Majoor keek beteuterd in zijn theekopje. Dat was geen zuivere koffie.

Ik hielp hem een handje: "Majoor Degenlijk heeft ook twee handen. Hij kan die handen gebruiken om iemand anders de hersens in te slaan, maar hij kan ook net doen of die ander niet bestaat en zijn handen uit de mouwen van zijn jasje steken om mensen te helpen die hulp nodig hebben.

» Stel je voor, Majoor. Er breekt een oorlog uit, en er komt niemand opdagen. Geen journalisten om erover te schrijven, want die zijn druk bezig met kookboeken vol lekkere gezonde recepten. Geen raketfabrieken en granaatmakers, want die zijn druk bezig om landbouwmachines te maken om de hongersnood in Afrika te overwinnen. Geen politici want er zijn geen vluchtelingen, geen gastekorten, en geen bezuinigingen waarvan wapens moeten worden gekocht. En al helemaal geen soldaten, Majoors en Generaals, want die spelen liever een spelletje schaak of mens-erger-je-niet om te zien wie kan winnen."

Granny schonk de theekopjes nog maar eens vol, en legde op elk schoteltje ook een versgebakken roomboterkoekje: "Megan heeft helemaal gelijk, Majoor. Kinderen maken ook wel eens ruzie, maar de volgende dag maken ze het weer goed. Als grote mensen ruzie maken, dan willen ze dat de rest van de wereld zich ermee bemoeit, en daar wordt de ellende alleen maar erger door."

De Majoor schudde zijn hoofd: "Jullie begrijpen het niet. Oorlog is een serieuze zaak. Er gaan mensen dood!"

"Als jullie niet terugvechten, dan gaat er niemand dood. Wil je de vijand zien? Kijk in de spiegel!", zei Granny. Het was zo simpel. Waarom kon die man dat nou niet begrijpen?

Op dat moment ging de deurbel. Ik deed open en zag twee keurige heren met witte jassen en vriendelijke glimlachjes: "Goedenmorgen. We zijn op zoek naar meneer Degenlijk. De burens van nummer acht zeiden dat hij hier op de deur stond te bonzen, zo hard dat ze er wakker van werden."

"Komt u maar binnen."

"Laten we ons eerst even voorstellen. Ik ben Koos Kersenpit en dit is mijn collega Kees Kokosnoot. Wij werken bij Prettig Gestoord, een kliniek voor mensen die een beetje in de war zijn."

"En die meneer Degenlijk is een patiënt van jullie? Is hij ontsnapt uit zijn cel?", vroeg ik: "Hij vertelde dat ze zijn hersenen hebben onderzocht en niets hebben gevonden."

Kees Kokosnoot schudde glimlachend zijn hoofd: "We hebben zijn *hoofd* onderzocht en niets gevonden: geen hersenen, geen verstand, geen zinnig woord zat erin of kwam eruit. Maar hij is verder niet gevaarlijk of zo. Hij denkt alleen dat hij heel belangrijk is."

Ik knikte begrijpend: "Dat klopt. Hij zei dat hij Majoor is."

Koos Kersenpit lachte hardop: "Dat is hij inderdaad. Kletsmajoor. Laat hem maar kletsen. Gewoon geen aandacht aan besteden. Stel je voor dat er een oorlog uitbreekt en er komt niemand opdagen. Dan hebben we veel meer helpende handen beschikbaar voor mensen die wat extra zorg nodig hebben, zoals meneer Degenlijk."

Toen we de keuken inkwamen, stond de Majoor op en begroette de twee verplegers hartelijk: "Ha, daar zijn mijn vrienden. Die komen me ophalen om me naar mijn werk te brengen. Heb je wel eens in een echte ambulance gezeten, Megan Havervlok? Je dacht toch zeker niet dat ik elke dag met de blauwe tram naar het slagveld ging?"

Terwijl Kees Kokosnoot snel de Majoor onderzocht, nam Koos Kersenpit Granny even apart: "Hij is een stuk opgeknapt sinds gisteren. Hoe heb je dat voor elkaar gekregen, Granny?"

"Ach, een vriendelijk woord, een kopje thee en een snoepje, geen aandacht besteden aan al die veldtochten en aanslagen, o ja, en Megan heeft

tweeduizend kilo aardappelen op zijn hoofd laten stuiteren. Dat wordt nog een klus om die piepers weer allemaal op de zolder op te bergen."

Koos keek even op zijn horloge en zei: "Kees, meneer Degenlijk en ik helpen je wel een handje. Als we allemaal de handen uit de mouwen steken, is het zo gepiept met die piepers."

Een klein uurtje later was de zolder weer opgeruimd en namen de drie heren afscheid. De Majoor had nog een laatste goede raad voor ons: "Nooit met lasergeweren spelen, Megan Havervlok. Een voltreffer met een laser en je bent belazerd."

"Ben maar niet bang, Majoor. Ik speel alleen met mijn lezers. Woordgrapjes en spelling spelletjes. Wie het hardst lacht, heeft gewonnen."

Als iedereen op zijn strepen gaat staan, komen we geen stap vooruit. Echte sterren staan ver boven gewapende conflicten, als lichtende voorbeelden, als superhelden die weten dat je een oorlog alleen kunt winnen door hem niet te beginnen.

Wie zei dat de Super Granny boeken alleen voor kinderen waren?

Sommige grote mensen moeten hoognodig een lesje krijgen in Oorlog en Vrede, maar dat is literatuur, van Tolstoy, uit Rusland, uit de tijd dat opgeblazen kikker Napoleon met zijn 1 meter 20 als een krokodil met een grote bek heel Europa wilde verslinden. Dat is vast veel te moeilijk voor ze. Kan iemand de Minister van Defensie misschien voorlezen uit een kinderboek? Hopelijk begrijpt hij dan de boodschap wel...

7. Hollen en Stilstaan

"Je bent een EZEL, Megan Havervlok!"

"Dank je voor het compliment, Sjonnie van Westen. Ik hou ook van jou."

Zo begon gisteren mijn Woensdag - Schooldag. Nog voordat we de klas ingingen had ik al een heerlijk gevoel, zoiets van «dit kan alleen maar een fantastische dag worden».

"Laat jij je door die pestkop zomaar een ezel noemen? Roep gewoon terug dat hij een varken is.", zei Pauline.

Ik legde het uit: "Ezels staan bekend om hun kracht en hun uithoudingsvermogen. Verder zijn ze buitengewoon dapper en heel intelligent. Een ezel zal zich bijvoorbeeld nooit twee keer aan dezelfde steen stoten. Ze zeggen wel eens «zo koppig als een ezel», omdat een ezel slim genoeg is om niet verder te gaan als hij gevaar ziet, of omdat de reis gewoon een zinloze onderneming is. Alleen apen, honden, paarden, olifanten, dolfijnen en varkens zijn nog intelligenter dan de ezel. Dus ik pas wel op om Sjonnie een varken te noemen: ik wil dat arme dier niet beledigen. Ik zou Sjonnie beter een schaap kunnen noemen. Schapen rennen allemaal achter de voorste aan, zonder na te denken, en ze blèren de hele dag onzin. Je snapt dat zo'n intelligente ezel als ik dat arme schaap van een Sjonnie natuurlijk niet ga lopen beledigen, zeker niet nu hij voor het eerst in zijn leven eens iets aardigs tegen me heeft gezegd. Ezels zijn weliswaar dapper, maar ze zijn zeker niet dom."

Astrid, Ro en Pauline lachten harder en harder.

"Hoe weet je dat allemaal?", vroeg Ro.

"Pffff. Gemakkelijk. Granny laat me niet alleen stomme sommen maken en lesjes schrijven. Ik heb ook een hele bibliotheek vol met kennis en wetenswaardigheden. Als hulpje van een superheld moet je altijd op alles voorbereid zijn. Stel je voor dat er brand uitbreekt. Dan is het handig om het telefoonnummer van de brandweer te weten, zodat je die kunt bellen voordat je de bewoners uit de brand gaat helpen."

"Heb je dat al vaak gedaan, mensen uit brandende huizen redden?", vroeg Astrid.

"Nee, gelukkig niet. De meeste mensen zijn zo verstandig om niet met vuur te spelen."

"Ik zou best wel eens mee willen op avontuur.", zei Ro: "Vanmiddag, bijvoorbeeld. Denk je dat Granny dat goed vindt?"

Ik haalde mijn schouders op: "Dat ligt eraan wat voor zaak er op ons afkomt. Maar ga na school gewoon lekker met Pauline en mij mee naar De Bosheuvel om een boterham te eten. Daarna gaan we naar Granny en dan zien we het vanzelf."

Zo gezegd, zo gedaan. Toen we rond twee uur bij Granny aankwamen stond ze net haar jas aan te trekken om de deur uit te gaan.

"Hi Meg. Heb je je vriendjes meegenomen? Dat komt goed uit. Ik kan vanmiddag wel wat hulp gebruiken. Hebben jullie wel eens paard gereden? De manege belde net. Ze hebben een bijzonder probleem. Gaan jullie mee?"

Ik zei het toch? Deze dag kon alleen maar leuker en leuker worden. Paard rijden. Voor je lol, op een knol. Veel leuker kon ik het eigenlijk niet verzinnen.

Manege «Opstijgen Is Afvallen» lag aan de rand van Wittekerke. Vroeger heette het «Manege Het Hoefijzer», maar dat was geen naam die geluk bracht. Door de hoge kosten en de lage opbrengsten gingen ze bijna failliet. Bob en Beppie Zadelpijn, de eigenaren van de manege, hadden echter een slim plan.

Beppie Zadelpijn legde het uit: "Hier in de buurt wonen nogal wat rijke dames met een gewichtsprobleem. Jouw moeder, bijvoorbeeld, Roderick. Mevrouw De Keyser en haar vriendinnen wilden best iets aan hun figuur doen, maar om nou in een strak pakje in een sportschool te gaan rondhuppelen, dat zagen ze niet zitten. Ze wilden best aan sport doen, maar dan niet iets waar je moe van werd. Dus ik zei: paardrijden. Als je genoeg aan paardensport doet, val je vanzelf af.

» Het was een succes. De ene dikke dame nam de andere mee, en binnen de kortste keren zaten we helemaal volgeboekt. In plaats van een rondje thee met koekjes gaven we ze een rondje door de bak (zo noemen we die grote vierkante zandbak waarin we de paarden trainen). Na een uur rijden moesten ze ook de stallen schoonmaken, de paarden borstelen, en de zadels in het vet zetten. Dat zware werk hoort erbij als je paard wilt rijden.

Je kunt niet verwachten dat wij dat doen. We zijn al druk genoeg met het trainen van de paarden."

Ro vond het machtig interessant: "Trainen van de paarden? Leren jullie ze kunstjes?"

"Nee, we leren ze in een rondje lopen zonder hun berijders eraf te gooien. Die berijders zijn tenslotte dames en geen amazones (zo noemen we vrouwelijke ruiters). We zouden veel te veel tijd kwijt zijn om de dames te leren hoe ze met een paard om moeten gaan. We leren liever de paarden hoe ze met onhandige dames om moeten gaan. Paarden zijn hoogst intelligente dieren, moet je weten.

» Dan zijn we gelijk aangekomen bij het probleem waarvoor we Super Granny hebben gebeld. Deze intelligente paarden begrijpen zelfs de eenvoudigste lessen niet meer. We hebben Ankie, de knapste trainer van het land, erbij gehaald, maar ook zij stond voor een raadsel. Granny is onze laatste hoop. Als zij deze zaak niet draaiend kan krijgen, zit er maar één ding op: de paardenslager bellen en nieuwe paarden bestellen."

Astrid, Pauline, Ro en ik schrokken ons een *cap* (zo noemen ze het hoedje van een ruiter of amazone, en je zegt «kep» want het is een Engels woord). De paardenslager? Wat vreselijk.

Granny begreep ook direct wat er moest gebeuren: "Nou, jongens. Zijn jullie actiefiguren of niet? Ik heb jullie niet meegenomen om de kat uit de boom te kijken. Ze hebben hier trouwens geen kat, en ook geen boom, behalve de slagboom bij de ingang van de bak. Verder heb ik hier ook alleen maar treurwilgen gezien. Daar wordt een mens niet vrolijk van."

We begrepen de hint en verdwenen in de kleedkamers. Als je wilt paardrijden, dan heb je laarzen nodig, een speciale broek, een T-shirt of een jasje dat vuil mag worden, en natuurlijk die *cap* waar ik het al over had. Als je zelf een paard hebt, of regelmatig op de manege komt, dan koop je natuurlijk je eigen paardenmiddelen, maar manege «Opstijgen Is Afvallen» had alle maten in voorraad voor bezoekers en gasten.

Even later liepen we als vier *cowboys* (euh... *horsegirls*?) grinnikend met rinkelende sporen naar buiten. Verwaaid, wat zagen we er stoer uit, met zo'n *cap* en een kort zweepje, hoge zwarte laarzen, en een broek met een groot, leren zitvlak.

Beppie had de vier kleinste paarden voor ons uitgezocht. Je kon gelijk merken dat ze er verstand van had, want ze legde het prima uit: "Als ik zomaar bij jou op je nek zou springen, wat zou je dan doen? Je zou

schrikken, je zou proberen me eraf te gooien, en misschien zou je me zelfs een schop onder mijn paardrijbroek verkopen om me dat soort praktijken eens rap af te leren. Een paard lijkt wat dat betreft wel een mens. Dus voordat je op zijn rug klimt, maak je eerst kennis met elkaar. Dit is Lucky. Geef hem maar een appel, daar is hij dol op."

"Hallo, Lucky. Ik ben Megan Havervlok, maar mijn vrienden noemen me altijd Meg. Zou je het leuk vinden als wij samen een fijn ritje gaan maken?"

Toen de paarden aan ons gewend waren, mochten we ze uit de stal halen en naar de bak brengen. Ze waren al gezadeld. Dat had Beppie voor ons gedaan toen we ons aan het omkleden waren. In de bak aangekomen kwam het moeilijkste van alles: opstijgen. Maar bij manege «Opstijgen Is Afvallen» hadden ze aan alles gedacht: voor de kleinere amazones was er een opstaptrap. Beppie hield het paard bij de teugels, wij zetten één voor één het trapje naast het dier, zetten onze linkervoet in de stijgbeugel, en zwaaiden ons rechterbeen er overheen.

Verwaaid. Ik voelde me net Sinterklaas, zo hoog boven alles en iedereen uit. Wat was dit leuk, en we hadden nog geen stap gezet.

"Er zijn drie manieren om je paard vooruit te sturen. Het eerste is een klak met je tong: «klak». Je kunt ook allebei je hakken in zijn zij zetten. En tenslotte kan je een tikje met de teugels geven, zo... Probeer het maar. Dan zie je direct het probleem: de paarden lopen achteruit..."

Granny had geen paard gekregen. Ze was hier niet voor haar plezier; ze was hier om een vastgelopen zaak weer vooruit te helpen. Vanaf de kant van de bak kon ze veel beter zien wat er gebeurde dan ik vanaf mijn hoge zitplaats. Lucky was niet het enige paard dat achteruit liep. Astrid, Pauline en Ro gingen ook de verkeerde kant op.

"Hé! Ho! Lucky! Dat is niet de bedoeling. We moeten *die* kant op. Alsjeblieft."

Maar hoe beleefd ik het ook vroeg, Lucky had andere plannen. Hij ging lekker zijn staart achterna. Gelukkig was het geen moeilijke route. De paarden hadden al zoveel uren in die zandbak rondjes gelopen dat ze zelfs in het donker met hun ogen dicht de weg nog konden vinden. Maar het was wel net alsof we op de kermis in een draaimolen de verkeerde kant op draaiden. De vrije teugel of de teugels juist strak houden, het maakte geen verschil.

Terwijl wij druk waren met het paard achter de wagen te spannen, vroeg Granny zich hardop af wat de reden zou kunnen zijn van dit vreemde gedrag: "Krijgen de paarden goed te eten? Drinken ze wel genoeg? Geen tochtige stal of slecht passende zadels?"

"Hoe zeg ik tegen Lucky dat hij wel even mag stoppen?", vroeg ik ondertussen aan Beppie Zadelpijn. Ik werd een beetje duizelig van het rondjes draaien.

"De teugel aantrekken, je knieën vastzetten, en «ho» roepen."

Ik deed het en Lucky stopte direct.

"We hebben echt alles geprobeerd. Een hengel met een wortel eraan voor zijn neus houden. Met de zweep een tik op zijn achterwerk. Niets hielp. De paarden luisteren gewoon niet. Het is om dol van te worden.", legde Beppie uit.

Ik begon het te begrijpen.

"Je zegt dat het paard niet naar jou luistert, maar... luistert jij wel goed naar het paard?", vroeg ik.

Beppie's verbaasde gezicht was precies het antwoord dat ik verwachtte. Lucky trok zijn bovenlip op en hinnikte, alsof ik net een leuke mop had verteld.

"Als de paarden hun best hebben gedaan, wat geef je ze dan als beloning?", vroeg ik.

"Een wortel of een stuk appel. En verder krijgt het beste paard van stal natuurlijk de haver die hij verdient. Maar ze lopen al een maand om de haverklap de verkeerde kant op, dus dan krijgen ze mooi niks.", zei Beppie.

"Heb je misschien een emmer wortels of appels voor me? Ik wil iets uitproberen. Kunnen jullie achteruitparkeren naast Lucky, jongens?"

Ik steeg af en ging voor de vier paarden staan. In elke hand nam ik een wortel, en zei: "Eén... plus één... is..."

Lucky had het direct door. Hij deed twee stappen naar voren. Ik gaf hem een van mijn wortels en ging weer terug naar de emmer. Nu pakte ik in mijn linkerhand één wortels en in mijn rechterhand twee: "Één... min twee... is..."

Storm, de rode ruin waar Astrid op reed, deed direct een stap achteruit. Dit ging goed. Ik gaf hem een wortel en ging weer naar de emmer: "Nu iets moeilijker. Twee... keer twee... is..."

Alle vier de paarden deden tegelijkertijd vier stappen vooruit. Ik gaf ze elk een wortel.

"Volgende vraag. In een groen-groen-groen-groen KNOLLEN-KNOLLEN land, daar liepen vier knollen in het zand..."

Ja, hoor. Het klopte precies. In de maat van mijn liedje stapten de paarden keurig achteruit. Ik wist genoeg, zette de emmer naast de bak, en klauterde weer op mijn trouwe rijdier.

"Nu gaan we het echt leuk maken. Heb je je superheldentelefoon bij de hand, Granny? Kan je de schaatsenrijderswals op de speaker zetten? Zo hard mogelijk, alsjeblieft."

Taa-taa - ta-taaa, taa-taa - ta-taaa

Het werkte perfect. Op de maat van de muziek, *taa-taa ta-taaa*, stapten de paarden vier passen achteruit, en *taa-taa* twee stapjes naar rechts en *ta-taaa* daarna twee stapjes naar links. Bij de volgende *taa-taa ta-taaa* gingen ze vier stappen vooruit, en toen *taa-taa* naar links, *ta-taaa* naar rechts. Een pirouette, een paardensprong, we kregen er alle acht plezier in. Teugels hadden we niet nodig. We zwierden en zwaaiden, we keerden en draaiden, we gierden en graaiden, we streelden en aaiden.

Toen de muziek afgelopen was en Granny elk paard een paar sappige wortels als beloning had gegeven, was het tijd voor het laatste examen. Vanaf de rug van Lucky zei ik: "Let op. Vijf plus vijf is..." en ja, hoor, de paarden liepen precies tien stappen vooruit en stopten toen.

Beppie Zadelpijn viel bijna om van verbazing: "Hier snap ik werkelijk geen wortel van. Ik heb meer dan twintig jaar ervaring in het trainen van paarden, en jij krijgt ze aan het lopen met... stomme sommen?"

Ik lachte: "Stomme sommen? Je moet *bijzonder* intelligent zijn om te weten dat één en één twee is. De paarden luisteren uitstekend. Het probleem is dat jij niet naar de paarden luistert.

» Met al die bezoekers is het hier de hele dag hollen of stilstaan. Als je de paarden niet geeft wat ze willen, dan zijn ze zo koppig als een ezel en blijven ze mooi staan. En iedereen weet: stilstaan is achteruit gaan.

» Een paard is een intelligent en edel dier. Ze spreken zelf geen Nederlands, maar ze zijn slim genoeg om onze woorden te begrijpen. Circuspaarden, die allerlei leuke kunstjes leren, leven soms wel twee keer zo lang als het paard van de schillenboer. Als je zo intelligent bent als een paard, dan wil je elke dag een lekkere uitdaging, sommen maken, of leren dansen op de muziek van André Rieu, of gewoon een wandeling door de natuur. In plaats daarvan laat je ze elke dag ploeteren door hetzelfde

stomme stukje woestijn. Ze lopen in een rondje zonder ook maar *iets* te bereiken.

» De paarden hebben er echt *alles* aan gedaan om jullie duidelijk te maken dat ze het zat zijn om als een stelletje makke schapen elke dag draaimolenpaardenrondjes te geven aan veel te dikke dames. Maar ja, jullie *luisteren* niet..."

Granny snapte het direct: "Ik snap het, Meg. De paarden zeggen eigenlijk: als je ons af en toe een ritje langs het kanaal laat maken, dan vinden we het niet erg om met die dikke theetantes rond te sjokken. Extra wortels geven was natuurlijk geen oplossing; de paarden wilden niet zo dik worden als de dames waar ze mee rondzeulen. Met de zweep slaan was natuurlijk helemaal verkeerd; het was immers niet het paard, maar de baas die niet wilde luisteren. Als je het slachtoffer gaat straffen, dan gaat hij mooi de andere kant op. Als je het probleem van de kant van het paard bekijkt, dan is alles zo logisch."

Ro begreep het ook: "Daar zou geen mens aan hebben gedacht. Maar ja, Meg is nou eenmaal een ezel. Die begrijpt precies wat zich in een paardenkop afspeelt."

Beppie gaf hem een standje: "Schaam je, Roderick, om je vriendinnetje een ezel te noemen. Het arme schaap. Ik eis dat je direct je excuses aanbiedt."

Astrid, Pauline, Ro en ik grinnikten om die domme opmerking. Astrid legde het aan Beppie uit: "Een ezel is vasthoudend, dapper, sterk, en bijzonder intelligent. Ro maakte Meg juist een groot compliment. Maar jij noemde haar een schaap. Schapen lopen zonder na te denken achter de voorste aan en blèren de hele dag onzin. Misschien kan *jij* beter je excuses aanbieden?"

Daar moesten we allemaal om lachen, zelfs Beppie Zadelpijn, al lachte zij een beetje schaapachtig. Nou ja, niet iedereen is zo slim als een ezel.

8. Spelen en Vervelen - Een Zaak Van Ezelskoppen En Hobbelpaarden

"Waar ligt Hart-werd, Meg? Tussen Hoofd-dorp en Darm-stadt? Vlak boven Maag-den-burg?", vroeg Granny gisteren tijdens het ontbijt.

Ik vond het een leuk grapje, maar Granny was serieus: "Er zat een brief bij de post van Mevrouw Brandsma uit Hartwerd. Ze heeft dringend hulp nodig en weet niet waar ze het zoeken moet. Maar ik weet niet waar ik Hartwerd zoeken moet. Ik zou het natuurlijk aan Tom en Tom kunnen vragen, maar die hebben vandaag een snipperdag omdat Eerste Paasdag dit jaar op zondag valt."

Hartwerd? Ik had er nog nooit van gehoord. De laatste maanden was ik met Super Granny stad en land afgereisd. We waren in Rotterdam geweest en in Dieren, in Beesd en op de Holterberg, in Blokzijl en Haspel. In Super Granny 3 - Ouwe Koeien waren we een week lang zelfs het hele land doorgercrosst, maar ik had nergens een bordje Hartwerd gezien.

Ik pakte de Bos-atlas erbij. Dat is een dikke pil vol enorme bladzijden, dus daar was ik wel eventjes zoet mee.

"Kan je het niet vinden?", vroeg Granny na een kwartiertje.

"Nog niet.", zei ik, met mijn neus tussen Oud-Beijerland en Nieuwenhoorn.

"Misschien moeten we het maar vergeten. We moeten ook nog boodschappen doen voor het avondeten."

"Als ik het nu opgeef, dan is al mijn werk voor niets geweest. Het moet hier ergens staan..."

» Hier heb ik het. Hartwerd is een piepklein dorpje in Friesland, tussen Bolsward en Sneek. Het lijkt me een eind rijden..."

Ik pakte er een liniaal bij, mat de afstanden, telde het op, en rekende het uit met de schaal op de kaarten: "Dat is wel een uur of twee rijden, en we zouden gemakkelijk kunnen verdwalen tussen al die Friese meren. Zullen we de atlas meenemen? Ik kan de borden voor je in de gaten houden en

zeggen waar je links of rechts moet afslaan. We geven niet op, hoor, Granny. Zelfs zonder Tom en Tom komen we er wel."

Granny gaf me een spontane kus op mijn wang: "Wat ben je toch een schat, Meg. Je doet echt alles om me met mijn werk te helpen."

Ik kreeg er een kleur van: "Ik krijg er ook heel veel voor terug, Granny. Elke dag een avontuur. Dat zou iedereen wel willen, maar ik maak het mee. Je hoeft me niet te bedanken, hoor. Ik kan beter jou bedanken."

Ik gaf Granny een kusje op haar wang terug, en zei: "Bedankt dat je me elke dag die stomme sommen geeft, Granny. Daardoor weet ik dat we altijd op elkaar kunnen rekenen."

Toen we even later in de DAF over de snelweg naar het noorden reden, vroeg ik: "Hoe komt het eigenlijk dat we tijdens onze avonturen nooit in Friesland geweest zijn?"

Granny haalde haar schouders op: "De Friezen lossen liever hun eigen problemen op. Ze hebben hun eigen taal, hun eigen sporten en hun eigen gewoontes. De enige reden dat Friesland geen onafhankelijk land is, is omdat ze dat sneu vinden voor de rest van Nederland."

Ik leerde onderweg meer Aardrijkskunde dan in tien weken in groep acht van de Hobbel. "Over acht kilometer naar rechts. De Foppe de Haan Weg is de tweede zijstraat links. Mevrouw Brandsma woont op de hoek.", zei ik vanaf de achterbank.

"Staat dat allemaal in de Bos-atlas?", vroeg Granny.

"Nee, dat staat in de brief die ze heeft geschreven. Ik vind het maar vreemd. Ze legt heel duidelijk uit hoe we in Hartwerd haar huis kunnen vinden, maar ik lees geen letter over het probleem dat we daar moeten oplossen."

"Misschien is het probleem dat Mevrouw Brandsma een beetje vergeetachtig is. Ik vergeet de laatste tijd ook wel eens wat.", zei Granny.

"Daar heb je toch een agenda voor?", vroeg ik.

"Ja, maar ik vergeet altijd om belangrijke dingen in mijn agenda te schrijven, en nu ben ik weer vergeten om die agenda mee te nemen.", zei Granny.

Toen we aanbelden, deed een bol joch van een jaar of acht open: "Wie ben jij?"

"Ik ben Super Granny, uit Polderdam, en dit is Megan Havervlok, mijn onmisbare assistente. Is Mevrouw Brandsma thuis?"

"We kopen niet aan de deur. We hebben al genoeg klompen.", zei het joch.

Hij wilde de deur dichtsmijten, maar daar stak Granny vlug een stokje voor, of eigenlijk, haar paraplu: "Mevrouw Brandsma had gevraagd of we haar konden helpen met een probleem. Problemen oplossen is mijn werk. Ik ben Superheld."

Het joch deed de deur weer open en bekeek Granny van boven tot onder: "Superheld? Nou, dan had je beter klompenverkoper kunnen worden. En je assistente is een kind. Die is niets waard, hobbelpaard."

Ik gaf het ventje mijn liefste glimlach en zei: "Soms zijn dingen anders dan ze lijken. Ik ben bijvoorbeeld lang niet zo dom als ik eruit zie, en jij ziet er een stuk verstandiger uit dan je bent."

Zo. Die kon hij in zijn zak steken. Hij was vast niet verstandig genoeg om te begrijpen wat ik had gezegd.

Hij keek even op zijn neus en zei toen: "Jammer dat je geen schooljuffrouw geworden bent. Dat zou je vast beter hebben gedaan dan mij de les lezen."

Een stem vanuit de woonkamer riep: "Wie is dat, Titus?"

"Niemand, Oma. Een paar ezelskoppen uit de polder."

"Is dat Super Granny uit Polderdam? Wat fijn. Laat haar alsjeblieft binnen."

Het ventje, Titus, deed de deur verder open en mopperde: "Wat jij wil, krokodil."

In de woonkamer zat een oudere dame op een ongemakkelijke houten stoel te vechten met een breiwerkje. Ze had meer steken laten vallen dan ze had opgezet. Al die steken lagen om haar heen op de vloer, waar ze geen steek uitvoerden.

Toen we binnenkwamen, stond ze op om ons hartelijk de hand te schudden: "Oh, Granny. Ik ben zo blij dat je gekomen bent. Lusten jullie soms een kopje thee? Of liever koffie?"

Zonder op antwoord te wachten, liep Mevrouw Brandsma naar de keuken waar ze een keteltje water op het vuur zette.

"Eens kijken. Ik moet nog ergens een paar schone kopjes hebben.", zuchtte ze vermoeid.

Ik keek Granny eens aan met zo'n blik die zegt: "Zal ik hier eens flink mijn handen uit mijn mouwen steken? Of kan je dat niet maken als je bij iemand op bezoek komt die je niet kent."

Granny begreep het direct: "Dat is een uitstekend idee, Meg. We helpen Mevrouw Brandsma wel eventjes. Als we het samen doen, is het zo gepiept."

Terwijl ik afwaste, dweilde Granny de vloer en terwijl ik de woonkamer stofzuigde, vulde Granny de wasmand met alle vuile kleren en handdoeken die overal in het huis lagen te slingeren. Daarna lapte ik snel de ramen, gaf de plant water en sopte de badkamer. In een uurtje was de zwijnenstal omgetoverd in een schoon en gezellig huisje.

Al die tijd liep Titus alleen maar in de weg. Tijdens het stofzuigen sprong hij als een dolle op en neer op de bank.

"Ik ben aan het trainen voor de Olympische Spelen. Trampoline springen. Als je een gouden medaille wilt winnen, moet je daar zo jong mogelijk mee beginnen.", riep hij uit.

Terwijl ik de ramen lapte, stond hij op de salontafel, met zijn vieze modderschoenen, keihard te zingen, zo vals als een kat met groene ogen.

"Als ik groot ben, ga ik het Eurovisie Songfestival winnen.", voegde hij er ongevraagd aan toe.

En toen we, na al dat huishoudelijke werk, eindelijk wilden gaan zitten met een kopje thee, kroop Titus van alle kanten onder de tafel door, waarbij hij uitlegde dat hij later diepzeeduiker wilde worden. Daar kon je niet vroeg genoeg mee beginnen. Hij had nog flink wat training nodig, want halverwege zijn laatste duik kwam hij te vroeg omhoog en stootte met zijn hoofd alle volle theekopjes van de tafel, over het pas gestofzuigde kleed.

"Kan je niet uitkijken?", vroeg ik verbaasd.

"Titus kan er niets aan doen.", zei Mevrouw Brandsma zachtjes: "Hij heeft een vervelende ziekte. Het heet ADHD. Dat betekent Altijd Door Het Dolle. We moeten heel voorzichtig met hem omgaan."

Oma keek vermoeid naar de scherven en de vlekken op het tapijt, verborg haar hoofd in haar handen en zuchtte: "Het was een wolk van een baby, maar het is een onweerswolk geworden."

Ik verwachtte dat Titus wel even snel de troep op zou ruimen, maar nee. Hij keek zijn oma aan alsof het allemaal haar schuld was, en vroeg: "Ben je moe, kangoeroe?"

"Kan jij niet eens lekker een half uurtje in de tuin gaan zitten, jongeman?", vroeg Granny beleefd: "Dan kunnen je oma en ik even een serieus gesprek voeren."

In plaats van antwoord te geven, liet Titus een keiharde wind. Hij moest er vrolijk om lachen: "Oeps. Ik liet een scheetje uit mijn reetje, weet je, en dat stonk een beetje."

"Ik heb in de badkamer een spiegel zien liggen. Zal ik die even voor je halen? Dan kan je een brutale aap zien.", zei ik tegen het ventje.

"Ik ben je zat, valse kat.", gaf hij als antwoord.

"Dan zijn we rond, gemene hond. Je bent zo langdradig, ik zou een fijne trui van je kunnen breien.", kaatste ik terug.

Granny keek me vermanend aan. Ik wist wat die blik betekende: als iemand niet luistert, waarom praat je dan tegen hem?

Ik begreep het. De domoor was ik. Ik stond op om in de keuken een stoffer en blik te halen, en een emmer met water en zeep om de thee uit het tapijt te deppen: "Het spijt me, Granny. Ik zal eerst dit even opruimen, dan kan je daarna met Mevrouw Brandsma van gedachten wisselen. Titus en ik gaan ondertussen buiten even een lekker potje Oosters Tapijtvechten. Oké?"

Granny knikte. Mevrouw Brandsma begreep er niets van.

Terwijl ik de theevlekken uit het tapijt waste, haalde ik een paar keer diep adem. We waren voor het eerst in Friesland, de meren waren prachtig en het was een stralende dag. Er was niets om bang voor te zijn. Maar tot nu toe vond ik dit helemaal geen leuk avontuur.

Nee.

We waren hier niet voor de gezelligheid. Mevrouw Brandsma had Granny's hulp nodig. Maar met die stomme Titus in de buurt, kon Granny geen serieus gesprek voeren. Als ik Granny's superkrachten zou hebben, dan zou ik die stomvervelende Titus eens vlug achter het behang plakken.

Maar Granny deed niets.

Ik moest haar helpen.

Soms, net als met die stomme sommen, moet je wel eens iets doen dat je niet zo leuk vindt, gewoon omdat het belangrijk is. Stomme sommen en schrijflesjes zijn belangrijk voor jezelf. Als je niet kunt schrijven en rekenen, dan wordt het leven veel te ingewikkeld voor je. Maar soms doe je iets omdat het belangrijk is voor anderen. Als ik Titus een uurtje bezig kon houden, kon Granny Mevrouw Brandsma uit de brand helpen. Als assistente van een superheld moet je niet klagen maar dragen.

"Zullen we buiten gaan spelen met je vriendjes, Titus?", vroeg ik met mijn liefste glimlach.

"Ik heb geen vrienden. Ze vinden me allemaal stom.", mopperde Titus.

"Ik vind je niet stom. Als je wilt, kunnen we best vriendjes worden. Je lijkt me best aardig, en je hebt een berg fantasie. Het is prachtig weer. Ik heb helemaal geen zin om hier de hele dag binnen te zitten."

Titus keek me met een schuine blik aan, alsof hij geen woord geloofde van al mijn leugens. Ik lachte hardop. Ik geloofde er zelf natuurlijk ook niets van.

"Wat jij wil, krokodil. Kan je fierljeppen? Dat is een soort slootje springen met een stok."

Ik sprong op: "Nooit gedaan, maar het klinkt als een fantastisch avontuur."

Samen gingen we door de achterdeur naar buiten. Het was gelukt. Granny kon haar werk doen.

Later, toen we in de DAF weer naar Polderdam reden, vertelde Granny waarom Mevrouw Brandsma zo wanhopig haar hulp nodig had. De vader van Titus was van huis weggelopen. Hij kon het niet meer aan. Titus' moeder zat in de ZZP, de kliniek voor Zonderlinge Zenuw Patiënten, waar ze elke dag Zompige Zombie Pillen kreeg zodat ze niet ging gillen. Titus had alleen zijn oma nog maar, en die wist het ook niet meer.

Achter het huis liep een sloot. Aan de andere kant van die sloot lag een weiland, waar zwart-witte koeien vredig liepen te grazen.

Titus pakte een lange ronde stok uit het schuurtje en droeg hem naar de sloot: "Kom. We gaan het weiland in, koeien brandmerken, als echte cowboys."

"Waarom?", vroeg ik.

"Ben je soms bang, valse slang?", grinnikte Titus. Hij zette de stok schuin in de sloot, nam een aanloop, sprong naar de stok, en zeilde over de modderige sloot naar de overkant. Daar gaf hij de stok een zwieper, zodat die weer naar mijn kant zwaaide.

"Kom je, ezelskop? Of durf je niet? Je had veel beter koekenbakker kunnen worden. Dat had je vast beter gedaan dan dit."

Nou moest ik natuurlijk laten zien dat ik niet bang was. Ik moest een aanloop nemen en er halverwege mijn sprong achter komen dat het helemaal niet zo gemakkelijk was als het leek. En als ik dan midden in die prut lag, zou Titus me uitlachen. Niets om bang voor te zijn.

"Als je wilt dat we vrienden worden, kom dan eerst maar weer terug naar deze kant.", zei ik. Was ik bang om het tegen dat brutale ventje op te

nemen? Natuurlijk niet. Ik was zelfs dapper genoeg om de regels van het spel te veranderen.

"Waarom?", vroeg Titus.

Ik zei niets, gooide de stok terug naar de overkant en wenkte.

Titus haalde zijn schouders op, nam een aanloop en zeilde weer over de sloot.

"En nou wat, valse kat?"

Hij ging uitdagend voor me staan, met zijn voeten uit elkaar en zijn vuisten op zijn heupen, en keek me spottend aan.

"Vriendjes zijn begint met vriendelijk zijn. Dat zegt het woord zelf. Iets aardigs zeggen tegen elkaar, iets voor elkaar doen, elkaar helpen, dat soort dingen."

"Waarom?", vroeg Titus weer. Maar nu was hij niet meer zo vijandig. Meer nieuwsgierig.

Ik voelde in de zak van mijn spijkerbroek en vond...

"Lust je een snoepje?"

Snoepjes van Granny werken veel beter dan Zompige Zombie Pillen. Ik gaf Titus een van mijn twee snoepjes, stopte de andere in mijn eigen mond, en ging op het bankje zitten. Titus kwam naast me zitten, nieuwsgierig naar dat vreemde meisje dat niet bang was om tegen hem in te gaan.

"Kan je me ergens mee helpen, Titus? Ik snap iets niet. Jij hebt meer energie dan een kerncentrale. Als je zo veel energie hebt, dan kun je wel tien keer zoveel mensen helpen als ik. Als ik iets voor anderen doe, dan vinden ze me aardig en willen ze me vaak een plezier doen. Zo werkt het nou eenmaal in de wereld. Als je iets wilt, dan moet je er eerst wat voor doen. Ik krijg van Granny elke dag een avontuur, maar dan moet ik wel eerst mijn stomme sommen maken, een eitje voor haar bakken, en het huis schoonmaken... Maar goed. Als ik je de les wil lezen, dan had ik beter schooljuf kunnen worden. Maar jij weet dat natuurlijk al lang. Je lijkt me een slim ventje. Heb ik het mis?"

Titus mocht dan een kampioen zijn in het slootje springen, maar ik was veel beter met taal. Als je een potje moddervechten wilt winnen, kan je maar beter je eigen modder meenemen. Mijn vriendelijke glimlach, mijn zachte stem, mijn geduld, het waren vlijmscherpe wapens.

Het werkte. Titus glimlachte terug: "Ik ben de slimste van de klas. Daarom hebben alle andere kinderen een hekel aan me."

Ik schaterde het uit: "Ik WIST het! Daarom ga je vandaag ook niet naar school, net als ik. Ik was vanmorgen al om zes uur op, gedoucht en aangekleed, om mijn sommen te maken en mijn lesje te schrijven. Toen mijn vriendjes stonden te dringen om de klas in te gaan, had ik alles al af. Jij ook?"

Natuurlijk niet. Ik kende Titus nog geen uur en ik kende hem al beter dan hij zichzelf kende. Ik ratelde gewoon door: "Als je zo hard werkt als jij en ik, dan krijg je beloningen waar andere alleen maar van kunnen dromen. Ik vlieg met Granny van het ene avontuur naar het andere. We zijn in Parijs geweest en Londen, we waren eregasten op de bruiloft van de prinses van Lapland, en we praten regelmatig met Ministers en Presidenten. Weet je, omdat we nu vrienden zijn, zal ik gelijk iets vriendelijks voor je doen. Wacht maar even. Ik ben zo terug."

Ik rende naar de DAF en pakte vijf boeken uit de kofferbak, Super Granny 1 tot en met 5, de complete serie. Toen ik ze aan Titus gaf, vielen zijn ogen bijna uit zijn hoofd: "Wow! Wat een mooie voorpagina. Heb jij die gemaakt?"

"Die maakt Mijnheer Monster. Hij is de beste tekenaar van het land, dus hij heeft het super druk, maar toch vindt hij altijd de tijd om weer een mooie tekening voor ons te maken. Ik zei het toch: als je leuke en belangrijke dingen voor anderen doet, dan vindt iedereen je gelijk aardig en dan helpen ze je met alles."

«En als je niet weet *hoe* je anderen kunt helpen, dan lees je gewoon de boeken van Super Granny. Granny legt het eenvoudig uit.», dacht ik, maar dat zei ik natuurlijk niet hardop. Die Titus was vast slim genoeg om dat zelf uit te vissen.

Was ik slim genoeg om zelf uit te vissen hoe ik met een stok over een sloot kon springen? Ik had het goede voorbeeld gezien, twee keer zelfs. Met mijn snelste gymschoenen aan kon ik vast net zo hard lopen als die bolle Titus. Aanloop, afzetten, sprong vooruit, stok grijpen, goed vasthouden, en als je eenmaal over je dode punt heen bent, strek je je uit en maak je een zachte landing op het gras.

Of niet?

Bij zo'n sprong kan er van alles misgaan. Je bent niet snel genoeg, springt niet hoog genoeg, of je houdt de stok niet goed vast. Als ik in de bagger lig, en Titus staat me aan de kant uit te lachen, dan sla ik natuurlijk een modderfiguur.

Aan de andere kant...

Als ik laat zien dat ik net zo goed slootje kan springen als Titus, dan zal hij mijn wijze lesje vast met andere ogen zien.

Je kunt uren, dagen, weken, blijven piekeren over wat er allemaal mis kan gaan. Soms moet je gewoon je fantasie laten werken en bedenken hoe leuk het is als alles lukt. Verbeeld gewoon hoe je over die sloot zwiert, als een professionele Friese fierljepper. En daarna doe je precies zoals je het voor je ziet.

Ik stond op, haalde diep adem, keek die stijve stok eens goed aan, en zei: "Weet je wat het allerleukste is van een avontuur, Titus? Iets nieuws leren. Iets doen wat je nog nooit hebt gedaan. Sommige mensen worden al bang als ze er alleen maar aan denken. Maar jij en ik, wij lachen daarom. Als je bang bent voor een beetje verandering, dan moet je eens bedenken hoe eng het is als alles altijd maar hetzelfde blijft. Blijf maar thuis, grijze muis!"

En toen rende ik op die stok af, zo hard als ik kon, en ik zette af, zo hard als ik kon, en ik greep de stok beet, stevig, met twee handen, en zwaaide...

Oeps.

Toen Titus uitgelachen was en me uit de modder had gevist, zei hij: "Niet alles lukt gelijk de eerste keer, bruine beer. Soms moet je flink oefenen voordat je het onder de knie krijgt. Geeft niets. Daar hebben we een tuinslang voor. En een wasmachine. Maar eerst die tuinslang. Als ik je een beetje schoongespoten heb, dan ben je toch al nat, dus kan je het best nog een keer proberen. Net zo lang tot het lukt. Of wil je het al opgeven?"

Ik keek naar mijn kleren. De prut zat overal, in mijn sokken, in mijn ondergoed, zelfs in mijn haar.

"Weet je wat mijn moeder voor werk doet?", lachte Titus terwijl hij de tuinslang uitrolde: "Het heet Thalassotherapie. Ze smeert haar klanten in met modder en algen. Die hebben een genezende werking, zegt ze. Het is goed voor lichaam en geest. Elke dag komen hier dure dames uit de stad die ons betalen om met modder te gooien. Maar voor jou is het gratis, Megan Havervlok. Jij mag hier aanmodderen zo veel je maar wilt. Ik help je wel. Jij gaat niet naar huis voordat je met droge voeten heen en weer over die sloot kunt springen. Oké?"

"Waarom?", vroeg ik.

"Je bent het waard, hobbelpaard. Eerst dacht ik dat je net zo'n ezelskop was als al die andere kinderen. Maar ik heb me vergist. Met jou kan je

lachen. Je bent niet bang voor een vlek, en je bent ook niet bang om iets nieuws te leren. Ik vind het leuk dat we nu vrienden zijn. Samen lachen is veel leuker dan alleen lachen."

Verwaaid. Die Titus viel nog best mee. En hij had nog gelijk ook. Hij gaf me een koude douche met de tuinslang en daarna nog een keer of vijf want fierljeppen is net zo moeilijk als je het schrijft. Maar als je niet opgeeft en alles positief bekijkt, dan kom je een heel eind, zelfs aan de andere kant van een moddersloot en weer terug.

Granny en Mevrouw Brandsma hadden het veel te druk met het bespreken van problemen. Wij draaiden ondertussen een wasje en hingen de kleren aan de lijn, we harkten de tuin aan en plakten de lekke band van Mevrouw Brandsma's fiets. Daarna deden we boodschappen, kookten een lekker maaltje sperziebonen en bakten een hamburger voor ons allemaal. Ik leerde Titus zelfs om koffie te zetten.

Aan het einde van de dag, toen we fris gedoucht en met schone kleren het avondeten op tafel zetten, kregen Titus en ik allebei een dikke knuffel van Mevrouw Brandsma.

"Ik weet niet hoe het komt, Granny,", zei ze: "maar als jij in de buurt bent, verdwijnen alle problemen als Sneek voor de zon.", zei ze.

Ik keek verbaasd naar Granny en vroeg: "Is alles opgelost?"

Granny knikte: "Dat zei ik toch? Friezen zijn bijzondere mensen. Die doppen het liefst hun eigen boontjes."

Titus haalde zijn schouders op: "Maar als je die boontjes samen dopt, dan is het sneller klaar en heb je nog tijd genoeg om lekker te slootjespringen."

"Slootjespringen? Als je dat maar uit je hoofd laat.", zei Granny.

Ze snapte niet waarom Titus en ik daar zo hard om moesten lachen.

9. Gifkikkers en Paddenstoelen

Granny en ik wonen in Polderdam, het saaiste dorp van Nederland. We hebben hier geen roddelkrant, want iedereen weet alles van elkaar, soms nog voordat het is gebeurd. Geruchten rennen rond als vlooiën op een hond.

«Heb je het al gehoord? Boer Gerben ligt in het ziekenhuis. Hij had een aanval van Braziliaanse bibberkoorts.» - «Heb je het al gehoord? Mijnheer Zevensprong heeft een boete gehad voor te snel rijden, op zijn fiets.» - «Heb je het al gehoord? Ans Rondedans gaat trouwen met een Prins van Oranje.» - «Heb je het al gehoord?»

Granny en ik doen daar natuurlijk niet aan mee. Praatjes vullen geen gaatjes. Granny is een actieheld. Achter iemands rug over hem kletsen, daar houdt ze niet van. Maar soms krijg je via het roddelcircuit een spannend avontuur cadeau.

Gisteren zaten we bij bakker Bol aan de koffie, toen Rufus binnen kwam. Rufus is leerling schoorsteenveger en ook de beste vriend van Rinus, de bakkersjongen.

"Heb je het al gehoord, Rinus? Klaas Kippengaas en Kees Zenuwpees hebben hooglopende ruzie.", zei Rufus.

"Hoe weet jij dat nou weer? Hun burens waren hier net nog in de winkel, en die wisten van niets.", zei Rinus.

"Als schoorsteenveger hoor je weleens iets door de schoorsteen. Het zou mij niet verbazen als die twee elkaar binnenkort de hersens inslaan. Kees had zelfs een schutting tussen hun tuinen gezet, maar een schutting helpt niet tegen schuttingtaal, als je er van alle kanten beledigingen overheen slingert. Toen heeft hij die schutting maar weer weghaalde om er een kippenhok van te timmeren.", zei Rufus.

"Waar ging die ruzie over?", vroeg Rinus nieuwsgierig.

"Een invasie. De een was het land van de ander binnen gevallen en de ander had terug geslagen. Dat gaat al snel van kwaad tot erger."

"Dat klinkt interessant. Zullen we daar eens gaan kijken?", vroeg Granny.

Klaas en Kees wonen net buiten Polderdam. Ze hebben allebei een leuk boerderijtje met een flink weiland, recht tegenover de boerderij van Boer Gerben. Boer Gerben is boer van beroep, met koeien en kippen, een aardappelveld, en een akker vol Brusselse spruitjes. Klaas en Kees hebben alleen een moestuin en een veld met schapen, als hobby. Ze werken in de stad. Klaas zit op een kantoor en Kees werkt in een fabriek. Hoe ik dat allemaal weet? Ach, in een dorp als Polderdam hoor je weleens iets...

Toen we bij de twee boerderijen aankwamen, stonden Klaas en Kees voor hun huis met hun vuist in de lucht elkaar goedemorgen te wensen: "Winterwortel!" - "Lente-ui!" - "Scharrelvarken!" - "Woestijnbaviaan!" - "Heikneuter!" - "Modderfiguur!" - "Boskabouter!" - "Tuinkabouter!"

Granny schudde haar hoofd en vroeg aan mij: "Als we hier partij kiezen, dan hebben we al verloren voordat we beginnen. Hoe gaan we dit aanpakken, Meg?"

Ik keek eens rond. Tussen de weg en het land van Klaas en Kees liep een sloot. Elk had een eigen bruggetje over die sloot om bij zijn huis te komen.

"Kunnen we niet op het fietspad gaan zitten, precies tussen de twee bruggetjes in?"

"Een uitstekend idee, Meg. We parkeren de DAF op het erf van Boer Gerben. Als jij de spullen uitlaadt, dan zal ik de beide heren uitnodigen voor een vriendelijk gesprek op neutraal terrein.", zei Granny.

We hadden aan alles gedacht: een klaptafel met vier vouwstoelen, een houten hamertje voor Granny, een schrift en een pen voor mij, een heksenketel met een driepoot, zelfs een vuurplaats van gietijzer, voor als het er heet aan toe zou gaan.

"Goedemorgen, heren. Ik ben Granny, de rijdende rechter en de lijdende linker. Ik nodig jullie uit voor een oriënterend gesprek.", zei Granny.

"Wat is dat, een oriënterend gesprek?", vroeg Kees.

"Meg en ik willen graag even met jullie kennis maken. We zijn ook nieuwsgierig naar jullie dagelijkse bezigheden.", legde Granny uit.

"En wat als wij geen zin hebben in een oriënterend gesprek?", vroeg Klaas achterdochtig.

"Dan timmer ik jullie koppen tegen elkaar totdat je er wel zin in hebt. Ik probeer altijd beleefd te blijven, maar als jullie liever een moddergevecht willen, dan stroop ik met veel plezier mijn mouwen op, hoor. Als jullie nou

gewoon hier aan tafel komen zitten, dan krijgen jullie allebei een snoepje van me.", zei Granny vriendelijk.

Klaas en Kees vergaten direct hun boze buien en gingen netjes tegenover ons (en tegenover elkaar) aan de tafel zetten.

Granny begon: "Wij hebben gehoord—"

"Van WIE heb je dat gehoord?", vroeg Klaas.

"WAAR heb je dat gehoord?", vroeg Kees.

"WANNEER heb je dat gehoord?", vroeg Klaas.

"WAAROM heb je dat gehoord?", vroeg Kees.

Granny sloeg met haar hamer op de tafel: "Beleefde mensen laten elkaar uitspreken. Onbeleefde mensen trek ik aan hun oren totdat ze luisteren. Ken je de Paashaas? Heb je zijn lange oren gezien? Die wilde ook niet luisteren."

"Sorry, Granny." - "Het spijt ons, Granny." - "We zullen het niet meer doen." - "We zeggen geen woord meer."

Pffff. Zo schiet het niet op. Ik zei: "Granny stelt vragen, jullie geven een voor een antwoord, en ik schrijf alles op in mijn schrift, zodat we niets vergeten. Niemand krijgt de schuld en niemand krijgt straf. We willen alleen weten wat er aan de hand is. Om de beurt. Klaas eerst."

Nou, daar had ik direct spijt van, van dat opschrijven. Ik kon het bijna niet bijhouden.

"Hij noemt me een Lente-ui.", zei Klaas.

"Hij noemt me een Winterwortel.", zei Kees.

"Hij heeft een leger gifkikkers mijn moestuin ingestuurd."

"Hij heeft een leger slakken mijn land laten binnenvallen."

"Hij heeft een luchtvloot van duiven die de zaadjes uit mijn moestuin opeten."

"Hij heeft een bende padden orders gegeven om in mijn moestuin overal paddenstoelen te planten."

Granny kon het ook niet meer volgen: "Stop, stop, stop. Ik wil eerst bewijsmateriaal zien. Klaas brengt een kilo winterwortel en Kees haalt een kilo lente-ui."

Klaas en Kees keken even flink op hun neus, maar gingen toch zonder morren de moestuin in. Met een superheld als Granny in de buurt maakt niemand graag problemen.

"Wonderspul, die wortels. Uitstekend, die uien. Gooi maar in de heksenketel. Nee, niet met die modder en dat groen. Netjes schoonmaken

en in stukjes snijden."

"Gaat dat altijd zo in de rechtspraak?", vroeg ik.

"Dit is geen rechtspraak.", zei Granny: "Het is een oriënterend gesprek. Maar praatjes vullen geen gaatjes. Al die klachten kosten handenvol geld en energie. Moeten de inwoners van Polderdam dat allemaal ophoesten? Natuurlijk niet. De strijddklachten moeten voor elke klacht een duit in het zakje doen, of eigenlijk, in de heksenketel. Wat was het volgende, Meg?"

"Gifkikkers en paddenstoelen.", las ik voor: "Duivenbonen en slakkengangen. Het gaat er heet aan toe. Die twee zijn water en vuur."

"Uitstekend. Wie van jullie zorgt voor het water, en wie zorgt voor het vuur?", vroeg Granny.

Klaas zuchtte: "Ik zorg wel voor vuur. Mijn vrouw heeft een flinke bos hout voor de deur."

Kees kreunde: "Dan ga ik wel twee emmertjes water halen, twee emmertjes pompen, mijn vrouw die loopt op klompen."

Toen het vuurtje onder de heksenketel eenmaal brandde, was het voor Granny gemakkelijker uit te leggen: "Jullie willen allebei graag gelijk hebben. Dan zul je een vurig pleidooi moeten houden. Vandaar die heksenketel. Gooi dat water maar bij de gesnipperde wortel en de gefruite ui. Dan zullen we de rekening opmaken voor de rest van de klachten. Een kilo tomaten voor alle rotte tomaten die jullie naar elkaar gooien. Een kilo sperziebonen, want boontje komt om zijn loontje. Een kilo paprika, rood van kwaadheid, groen van nijd en geel van jaloezie. En een kilo Brusselse spruitjes."

"Nee! Geen Brusselse spruitjes!", riep ik uit: "Broccoli of bloemkool. En een halve kilo elleboogjes macaroni. Als je met elkaar door de bocht wilt, dan moet je die bocht wel betalen."

Klaas en Kees haalden alle genoemde groenten uit hun moestuin, wasten en sneden het klein, en gooiden het in de heksenketel. Trees, de vrouw van Kees, en Klara, de vrouw van Klaas, brachten macaroni, tuinkruiden en gehaktballetjes, omdat de twee heren regelmatig gehakt van elkaar maakten met kruidige scheldwoorden.

"Moeten die kikkers en padden er ook in?", vroeg Klaas.

"Wat doen we met die slakken? Ze zijn te vlug. Ik krijg ze niet te pakken.", zei Kees.

Granny schudde haar hoofd: "Geen levende dieren in de heksenketel. Paddenstoelen is wel een goed idee. Bel Ans Rondedans maar en vraag of

ze een pondje champignons komt brengen. En dan, tenslotte, mijn geheime smeermiddel. Niet kijken..."

Ik hoefde niet te kijken. Ik wist wat Granny had meegenomen. Toen het water begon te borrelen, pakte ik haar superheldentelefoon en zette het alarm op twintig minuten: "Voor een superheld als Granny is twintig minuten wel genoeg om deze zaak op te lossen."

Daar kwam mijnheer Zevensprong aan op zijn fiets. Omdat we midden op het fietspad zaten, kon hij niet verder. Hij stopte, stapte af, en vroeg wat er aan de hand was. Granny vertelde over de kikker-invasie.

"Dat komt natuurlijk omdat die hele sloot vol zit met waterplanten. Wacht maar. Ik fix het wel eventjes.", zei mijnheer Zevensprong. Hij pakte een hark en begon de groene waterplanten uit de sloot te vissen.

"Wat was dat met die boete voor te hard rijden, mijnheer Zevensprong?", vroeg ik.

"Niets van waar. Ik kreeg juist een compliment van de agent, omdat ik een ongelukje had weten te vermijden.", zei mijnheer Zevensprong.

Boer Gerben kwam ook kijken wat er aan de hand was: "Ik heb wat kippen meegenomen. Die eten die slakken wel op."

"Hoe zit het trouwens met de Braziliaanse bibberkoorts.", vroeg ik.

"Niets van waar. Ik was in het ziekenhuis om bloed te geven voor het Rode Kruis, precies op de dag dat de verwarming was uitgevallen.", zei Boer Gerben.

Daar kwam Ans Rondedans met de champignons: "Ik hoorde een gerucht dat hier giftige paddenstoelen groeiden. Mag ik even kijken?" Even later kwam ze terug met een mand vol: "Cantharellen. Heerlijk bij een biefstukje of in een omelet. Als je die voortaan voor me plukt, Kees, een kilo per week of zo, dan koop ik ze van je voor mijn groentewinkeltje."

Mijnheer Zevensprong vroeg aan Ans: "Ik hoorde trouwens een gerucht dat jij gaat trouwen met een prins."

"Niets van waar.", zei Ans: "Ik zei dat ik dol was op de Rode Jonaprins. Dat is een soort appel. Iemand had het vast verkeerd begrepen."

Daar kwamen Rinus en Rufus aan. Rinus, de bakkersjongen, had een flinke zak broodkruimels bij zich, die hij op het erf van Boer Gerben uitstrooide: "Ik hoorde een gerucht over duizenden duiven die gek zijn op druiven. Als ze gaan koeren, dan moet je ze voeren."

Ans zei tegen Rinus: "Wat een mooi gedicht. Ik hoorde trouwens een gerucht dat jij een prijs in de letteren had gewonnen."

"Niets van waar.", zei Rinus: "Ik heb wel mijn examen Banketletters gehaald. Bakker Bol vond mijn letter prachtig en buitengewoon lekker. En vroeger, toen ik nog op school zat, was ik helemaal niet zo goed in taal."

"En jij, Rufus? Ik heb ergens gehoord dat jij voor Sinterklaas ging werken.", zei Boer Gerben.

Rufus, de schoorsteenveger, kreeg een rood hoofd: "Ach, je hoort zoveel."

Rinus redde zijn vriend uit de ongemakkelijke situatie: "Ik hoorde dat Granny een geheim smeermiddel had waarmee je ruzies kon oplossen."

"Niets van waar.", zei Granny: "Ik had roddels gehoord over Klaas en Kees, die elkaar de schuld zouden geven van allerlei kleinigheden. Wat staat er allemaal op je lijstje, Meg?"

Ik noemde het op: "De duiven heeft Rinus gevoerd, de kippen van Boer Gerben hebben de slakkenplaag opgelost, de gifkikkers zwemmen in de sloot die mijnheer Zevensprong heeft uitgebaggerd, en de paddenstoelen heeft Ans Rondedans gekocht. Als Trees en Klara nu voor iedereen een kom en een lepel tevoorschijn kunnen toveren, en als Rinus de stokbroden zou willen snijden, dan kan Granny vertellen wat haar bijdrage aan de heksenketel was."

Granny haalde het lege doosje uit haar tas: "Bouillonblokjes, volgens oma's recept. Met water, verse groenten uit het moesparadijs, een beetje macaroni, en wat tuinkruiden maak je zo een heerlijk groentesoepje waar iedereen vrolijk van wordt. Wie lust er een kopje soep?"

Het werd een gezellige middag. Helaas waren er 's avonds alweer geruchten dat er ergens oorlog was uitgebroken, en we hoorden roddels over een burenruzie. Niets van waar. Praatjes vullen geen gaatjes. Als iedereen even zijn mouwen opstroopt en zijn handen laat wapperen, niet om elkaar de oren te wassen, maar om elkaar uit de brand te helpen, dan eten we samen, gezond en gezellig, goedkoop en gemakkelijk, en leven we samen nog lang en gelukkig.

10. Voeren en Ontvoeren

"Bezoekers komen door de voordeur, vrienden door de achterdeur."

Die tekst las ik eens op een tegeltje in de keuken van de oma van Ro. Wij kwamen daar natuurlijk door de achterdeur binnen; Ro is een van mijn beste vrienden. Granny heeft duizenden vrienden, overal ter wereld, maar er komt nooit iemand door de achterdeur (of de keukendeur, dat is bij ons hetzelfde). Achter het huis hebben we een binnenplaats met een schuurtje en een hoge schutting, zonder deur of hek.

Je snapt dat ik dan ook verrast opkeek toen ik gistermorgen een duistere gestalte over de schutting zag klauteren, waarna hij als een zucht door de keukendeur naar binnen glipte.

"Ro! Waarom kom je niet gewoon door de voordeur?", riep ik uit.

Ro legde zijn ene wijsvinger op zijn eigen lippen en snoerde mijn grote mond met zijn andere wijsvinger: "Ssssh."

Hij pakte een stuk papier uit zijn achterzak, vouwde het open, en legde het tussen Granny en mij op de keukentafel.

Er stond op geprint: «We hebben je oma ontvoerd. Als je haar desalniettemin terug wilt, leg dan om 12:00 het losgeld achter de muziektent in het park van Polderdam. GEEN POLITIE.»

"Er staat niet bij hoeveel losgeld.", zei Granny.

"Het is een raadsel.", zei Ro: "Ze willen weten hoeveel mijn oma mij waard is. Als ze het voor het geld zouden doen, dan zouden ze dit briefje wel naar mijn vader gestuurd hebben. Hij heeft miljoenen, maar ik ben bang dat hij geen stuiver zou geven om zijn moeder terug te krijgen. Elke maand moppert hij: «Die ouwe heks kost me een vermogen aan pensioen. Ik wilde dat ze een baantje ging zoeken, parkwachter bijvoorbeeld, of koekenbakker.» Oma werkte vroeger voor hem. Totdat ze met pensioen ging, was ze de secretaresse van het bedrijf."

"Waar heb je dit briefje gevonden?", vroeg Granny.

"Het zat in een dichte envelop, met mijn naam erop, op Oma's achterdeur geplakt. Vanmorgen vroeg kreeg ik een berichtje van haar op

mijn telefoon. Of ik even een pak suiker kon brengen. Ze ging kletsoppen bakken, schreef ze. Maar er was niemand thuis, er waren sporen van een worsteling, en ze had vijf pakken suiker in haar voorraadkast."

Als superheld was Granny wel gewend aan dit soort schurkenstreken. Ze gaf me haar portemonnee en zei: "Laten we eerst eens kijken hoeveel losgeld we op tafel kunnen leggen."

Ro legde twee briefjes neer: "Het is vandaag zaterdag. Ik heb gisteravond mijn zakgeld gehad voor deze week. 100 euro."

Ro's vader is heel rijk. Omdat hij nooit tijd heeft om met Ro leuke dingen te doen, geeft hij hem dure spullen en hopen geld.

Ik telde ons vermogen: "Twintig euro en een flessenbon van de supermarkt."

Granny keek naar het magere stapeltje: "Genoeg om losgeld te kopen. Daarna hebben we een plan nodig. En een Plan B, voor het geval ons plan mislukt."

Ik snapte het: "Stel, we betalen het losgeld, houden het park in de gaten, en grijpen de kidnapper. Granny rammelt hem door elkaar totdat hij vertelt waar hij oma gevangen houdt. We bevrijden haar, sluiten de schurk op en bellen de politie. Dat is het plan.

» Wat kan er mis gaan? Nou, te veel om op te noemen. De kidnapper krijgt ons in de gaten. Hij haalt het losgeld niet op, of hij verdwijnt ermee zonder dat wij het zien. Of hij heeft een hulpje dat Oma voor de krokodillen gooit als de baas niet op tijd terug is. Of hij stuurt een hulpje om het losgeld op te halen, iemand die verder niets weet. Wat doen we dan?"

Ro en Granny keken elkaar vragend aan: "Ja, wat dan?"

"We gebruiken het losgeld als afleiding. Om 12 uur loopt de kidnapper met een koffer vol zilverwerk te sjouwen, en ondertussen zijn wij Oma aan het bevrijden. We hoeven alleen maar even te ontdekken waar ze nu is. Dat is Plan B.", zei ik triomfantelijk.

Granny kreeg een idee: "Haar telefoon. Wat is het nummer, Ro? Op mijn superheldentelefoon heb ik een knopje, of een appje, waarmee ik elke telefoon ter wereld kan vinden."

Helaas. Het appje wist alleen te vertellen dat Oma's telefoon vanmorgen om 07:31 was uitgeschakeld, bij haar thuis. Dat was precies 1 minuut nadat het bericht aan Ro over de suiker was verstuurd.

"Het is een mysterie.", zuchtte Ro.

"De koning van het kleinste land

krijgt lastige vragen van de krant
die kerel aan de overkant
wil weten hoeveel is de stand
een winnaar moet er komen want
dan eindigt alle trammelant.", zei Granny, raadselachtig.

"Wat is dat nou weer?", vroeg Ro.

"Het is een mysterie.", zei Granny: "Stond vanmorgen in de krant. De eerste die belt met het goede antwoord krijgt duizend euro."

Duizend euro? Ik vroeg of Granny het mysterie wilde herhalen, zodat ik het op kon schrijven. Als je dingen opschrijft, denk je er veel beter bij na. Duizend euro is een mooi losgeld voor een oma.

"Weet je het al?", vroeg Ro.

"Denk je er zelf ook over na?", vroeg ik.

"Het is een oorlog.", bedacht Ro.

"Het is iets uit een geschiedenisboek.", bedacht Granny: "Het kleinste land is Vaticaanstad. Dat heeft geen koning, maar vroeger, toen Vaticaanstad nog niet bestond, was er vast een koning van een klein land."

"Of het is Oberon, de Elfenkoning. Zijn land is vast het kleinste land.", verzon Ro.

Ik schudde mijn hoofd: "Ben ik nou echt de enige die denkt dat dit raadsel over een schaakbord gaat? Het is een oorlogsspel tussen de legers van de zwarte en de witte koning, en er staat elke dag een schaakprobleem in de krant."

"Verwaaid! Je hebt gelijk, Meg. Hoe wist je dat?", riep Ro enthousiast uit.

"Pffff, gemakkelijk. Dat hebben natuurlijk al duizenden andere lezers geraden. Die prijs is al lang weg.", zei ik.

"We moeten desalniettemin snel de krant bellen.", riep Ro enthousiast uit.

"De krant met het telefoonnummer ligt in het schuurtje, bij het oud papier.", zei Granny.

Terwijl Ro naar buiten sprintte, fluisterde ik tegen Granny: "Ik denk dat ik weet waar Oma wordt vastgehouden. Maar laten we eerst Plan A proberen. Oké?"

Granny grinnikte: "Megan Havervlok. Heeft iemand je ooit wel eens verteld dat je behoorlijk slim bent voor je leeftijd?"

Ik haalde mijn schouders op: "Ik schrijf gewoon veel. Als je iets opschrijft, dan denk je er vanzelf beter over na."

Een witte plunjebaal, een rode sporttas, en een blauwe rugzak, alle drie boordevol met losgeld. Genoeg voor wel tien oma's. Maar het was pas elf uur. We lieten de buit in de DAF en gingen eerst het park verkennen.

Ro was verkleed als Pakistaanse parkwachter, met een donkere huidskleur, een grote snor, en een takkenbezem. Hij moest de struiken achter de muziktent uitkammen, op zoek naar verborgen luiken en vluchtroutes.

Granny was verkleed als een Italiaanse ijscoman, met een karretje vol roomijs, een wit kostuum, en een zwarte baard. Ze hield de twee ingangen en de wandelpaden in de gaten.

Ik zat met een verrekijker en een oortelefoon in het topje van de rode beuk bij de speeltuin, verscholen tussen de bladeren.

Twee moeders met baby's op het bankje bij de kiosk. Een opa met wandelstok die al aan zijn vierde rondje bezig was. Twee jongens met een voetbal. Een blond meisje lag languit op het gras een boek te lezen. Een zakenman met een krant op het bankje bij de vijver. Een van hen was de kidnapper. Desalniettemin leek niemand verdacht.

"Iedereen klaar? Actie!", zei ik in de microfoon.

Ro en zijn bezem kwamen eerst. Hij ging bij iedere parkbezoeker hinderlijk staan vegen. Onder de bank van de zakenman, onder de voeten van de wandelende opa, tussen de voetballers, en onder de lezeres. Toen hij bij de twee moeders kwam, legden ze hun vingers op hun mond: sssst. De baby's slapen.

Daarna kwam IJsco Granny aangefietst. De jongens kochten een ijswafel met slagroom, het meisje een waterijsje, de zakenman een hoorntje met twee bolletjes chocolade-ijs, de wandelende opa lustte wel een bekertje met vanille-ijs, en de moeders bleven onbeweeglijk zitten met hun slapende baby op de arm.

"We weten genoeg. Blaas de aftocht en klaarmaken voor deel twee van het plan.", commandeerde ik. Toen niemand mijn kant op keek, liet ik me snel uit de boom zakken en verdween tussen de struiken.

Even later kwam Ro, weer gewoon als Ro verkleed, het park in strompelen. Rugzak op zijn rug, plunjebaal op zijn schouder, en sporttas in

zijn hand. Het was behoorlijk zwaar. Hij verdween achter de muziektent en kwam een minuutje later opgelucht weer tevoorschijn, zonder het losgeld. Nadat hij aandachtig om zich heen had gekeken, verliet hij het park zonder verder aan iemand aandacht te besteden.

Een van de moeders trok een vies gezicht. De andere kneep haar neus dicht, stond op en wapperde met haar hand voor haar neus. Ik kon wel raden wat daar gebeurd was. Inderdaad. De eerste moeder haalde een luiertas tevoorschijn en begon haar baby op het bankje te verschonen. De andere moeder wendde zich discreet af, en alle andere parkbezoekers keken uit beleefdheid ook een andere kant op.

Ons plan was waterdicht. Granny stond bij uitgang A, en Ro bij uitgang B. Er kon geen muis in of uit. We hadden zoveel losgeld gekocht dat het onmogelijk zou zijn om het snel te begraven of te verstoppen. Het moest gewoon opvallen als iemand ermee probeerde te ontsnappen. Dus er kon maar één ding gebeuren: een helikopter landt op de speelweide, zes gewapende mannen pikken de buit op, en ze vliegen weer weg voordat Super Granny ze bij hun lurven kan pakken. Dus voor de zekerheid had ik een wapen bij me om die helikopter af te stoppen.

Nou ja, wapen...

Een stuk regenpijp, een Chinese vuurpijl en een rol kippengaas.

Granny zei dat het uitstekend zou werken. Je steekt de vuurpijl aan, richt de regenpijp op de wieken, en POEF. De pijl gooit het kippengaas over de helikopter en die loopt vast als een eierklutser in een marionettentheater.

"Het is goed, hoor, Granny. Als alles mis gaat, hebben we altijd Plan B nog.", zei ik.

Maar ondertussen was het al kwart over twaalf en nergens een helikopter te zien. Je mag van een stelletje ontvoerders toch zeker wel verwachten dat ze op tijd zijn? Ik besloot voor de zekerheid te kijken of het losgeld er nog lag.

"Code Rood. Code Rood. Het losgeld is verdwenen.", riep ik in mijn micro.

"Onmogelijk. Hier is niemand langs gekomen.", antwoordde Ro.

"Hier ook niet. Nog geen bromvlieg.", verzekerde Granny.

"Oké, dan is de kidnapper nog in het park. Het is genoeg geweest. We gaan erop af. *Go! Go! Go!*"

Dat go-go-girl gedoe hoefde eigenlijk niet, maar ik had dat wel eens op TV gezien en ik wilde het zo graag zelf ook eens roepen. Het voelde goed,

prima, fantastisch. Met mijn regenpijp in de aanslag stormde ik achter de muziektent vandaan, het park in. Granny en Ro kwamen elk van een kant. De kidnappers hadden geen kans. Ze waren totaal verrast.

"Handen omhoog. Jullie zijn er gloeiend bij.", riep ik, zo hard ik kon.

De ene moeder trok een wenkbrauw op. De andere vroeg: "Ga je ons neerschieten met een regenpijp?"

"Dit is een Hoehétidanse helikopter ontkopper."

"Je hebt niet eens een lucifer om die vuurpijl aan te steken. Lekker gaaf, een vuurwapen zonder vuur.", zei de tweede moeder.

Ik smiet de regenpijp opzij en trok de luiertas open. Propvol geld. De andere tas ook. Toen niemand keek naar de verschoning, hadden de nepmoeders snel de buit in de luiertas en ons in de luren gelegd. Zelfs de twee baby's waren zakken geld, in een luier gewikkeld.

"Kunnen jullie dit uitleggen?", vroeg Granny.

"Het is ingewikkeld.", zei de eerste moeder.

"We hebben hier echt niet zitten luieren of zo.", zei de tweede moeder.

De voetballers stopten hun strafschoepen, het lezende blonde meisje sloot haar boek, de zakenman hing zijn telefoon aan de wilgen, zelfs de opa kwam aangewandeld om te zien wat dit te betekenen had.

"Deze twee hebben de oma van Ro ontvoerd.", zei Granny.

"Als jullie niet snel bekennen waar je haar hebt opgesloten, dan zwaait er wat.", dreigde Ro.

De moeders begonnen direct vrolijk te zwaaien.

Iedereen keek naar Granny. Die zou nu vast haar superkrachten loslaten op die twee schaamteloze oplichters. Maar Granny stond met haar armen over elkaar te wachten op Plan B.

Plan B?

Natuurlijk.

Als er iets mis gaat, dan is het belangrijkste dat we Oma vinden. Ik liet de omstanders zien wat we als losgeld bij de supermarkt gekocht hadden: chocolade geld, drop munten, zakken vol peper-muntjes, en dat hadden we aangevuld met pakjes Goudeerlijk vruchtensap, goudgele eierkoeken, goudrenetten, en reepjes Goudse kaas. Vandaar dat het zo veel was. Voor slechts 120 euro en een flessenbon hadden we goede zaken gedaan.

"Laten we eerst deze twee grappenmakers maar eens ontmaskeren.", zei ik. Ik pakte de beide moeders in hun nekvel en trok in een keer hun pruiken en maskers af.

"Pauline en Astrid?", zei Granny.

Ik knikte: iedereen lust graag een ijsje, behalve als je op het punt staat om drie zakken vol met snoep binnen te slepen. Ik vond dat al direct verdacht.

» Wat ik nog vreemder vond: deze twee wisten wat er ging komen. Die afleiding met de poepluiers was briljant bedacht, maar dat deden ze natuurlijk alleen omdat ze wisten dat ze in de gaten gehouden werden.

» Er is maar één conclusie mogelijk. Iemand anders heeft ze vooraf ingelicht. Astrid en Pauline zijn allen maar de handlangers, Granny. We moeten het *brein* van de bende hebben."

"Wie is dat?", vroeg de zakenman.

"Hij staat naast je.", zei ik.

"Ro?", vroeg Granny verbaasd.

"Roderick de Keyser. Inderdaad. Welke kidnapper gebruikt het woord «desalniettemin» in een losgeldbrief? Ik ken er maar één."

Ro keek ongelukkig: "Verwaaid, Megan Havervlok. Granny en jij beleven altijd de leukste avonturen. Wij wilden ook wel eens een avontuur."

Astrid knikte: "Het was een briljant plan. In ruil voor een deel van het losgeld werkte Ro's Oma maar wat graag mee."

"Waar hebben jullie haar verstopt?", vroeg Granny.

Ik zei: "Waarschijnlijk in het achterkamertje van Bakker Bol, Plan B, waar ze lekker een Bakkie doet met een Bossche Bol."

"Verwaaid. Hoe wist je dat nou weer?"

"Door die kletskoppen. Niemand bakt zelf kletskoppen in Polderdam. Bakker Bol verkoopt de lekkerste kletskoppen van het land, en ze zijn altijd in de aanbieding.", legde ik uit: "Oma is terecht. De kidnappers zijn ontmaskerd. Maar desalniettemin hebben we nu wel een probleem: wat doen we nu met al dat losgeld?"

Astrid grinnikte: "Een picknick in het park? Als iedereen meehelpt om het bewijsmateriaal te laten verdwijnen, dan gaan de ontvoerders natuurlijk vrijuit."

Iedereen vond het een uitstekend idee. Zelfs Oma werd uitgenodigd. Ze was immers de hoofdpersoon van dit avontuur.

Ontvoerders die iedereen voeren... Met Astrid maak je echt de gekste dingen mee.

11. Een Aflopende Zaak

Gisterochtend, toen ik klaar was met mijn rekenwerk, mijn schrijfwerk, en mijn huiswerk, zat ik met Granny te wachten op een nieuw avontuur. Helaas. Behalve een reclamefolder voor zonnepanelen kwam er niets binnen.

"Het ziet er naar uit dat we vandaag een studiedag hebben.", zei Granny.

"Een studiedag?", vroeg ik me hardop af: "Betekent dat soms dat ik ook de rest van de dag met mijn neus in die duffe boeken kan gaan zitten snuffelen? Ben ik het hulpje van een superheld of ben ik een boekenwurm?"

Granny moest er hartelijk om lachen: "Ik zal het beter uitleggen. Als superheld moet je van alle markten thuis zijn. Als er in de Marianentrog een onderzeeër zinkt, moet je kunnen diepzeeduiken en sneller zwemmen dan de haaien. Wanneer de Noordoostpolder onder water loopt, moet je weten hoe je de pompen aan de praat krijgt en hoe je op stelten van twee meter door de modder kunt rennen zonder te vallen. En als de ijsberen op de noordpool met uitsterven bedreigd worden, moet je weten hoe je van ijsblokken een iglo kunt bouwen, en je moet uitstekend kunnen skiën en langlaufen. Al die vaardigheden moeten regelmatig geoefend worden. Dat doen we op een studiedag."

"Dat klinkt goed.", knikte ik.

"Dat diepzeeduiken slaan we maar een keertje over. De Marianentrog is meer dan 10 kilometer diep. De hele dag diep in de put zitten, daar worden we niet vrolijk van, en het is er ook nog eens waterdonker. (Je dacht dat het op de zeebodem aardedonker was? Ga er zelf maar eens kijken.) De boel op stelten zetten en door de modder ploeteren, daar heb ik ook niet veel zin in. Nee, als we iets nuttigs met iets aangenaams willen laten samenwerken, dan lijkt het me beter om vanmiddag onze vaardigheden op de ski's bij te schaven. Inderdaad. WE. Natuurlijk ga ik nergens heen zonder mijn assistente. En bovendien: beloofd is beloofd. Eerst je klusjes, en dan een avontuur. Wat vindt je daarvan?"

"Dat klinkt fantastisch", knikte ik: "Ik ben ook blij dat we vandaag eindelijk weer eens uit de Bermuda Driehoek «Wittekerke - Polderdam - Bovendijk» kunnen ontsnappen. In de vorige Super Granny boeken reisden we stad en land af. Zelfs in Parijs, Londen en Lapland zijn we geweest. Maar gelukkig gaan we vandaag lekker skiën. Vliegen we naar de Tiroler Alpenweide? De Woeste Hoogten van de Rocky Mountains? Of toch maar liever de eeuwige sneeuw van Tibet en de Himalaya?"

Granny trok een wenkbrauw op: "Hoeveel olympische medailles heb je op de slalom, de afdaling en de Super G?"

Oeps.

Nul, natuurlijk. Ik ben pas acht. Ik heb zelfs nog nooit een paar ski's in het echt gezien. Schaatsen kan ik alleen op rolschaatsen. En ik kon wel raden naar wie de Super G is genoemd. Ze stond voor me.

Maar het was een mooie dag, veel te mooi om in een trog te zitten of maar wat aan te modderen in de polder. Je moet de dingen altijd positief zien. Kijk omhoog, Sammy, dan zie je wat je kunt bereiken.

Ik zei: "Alles wat je niet kan, kan je leren. Daar is zo'n studiedag precies voor bedoeld. Zal ik je laten zien hoe ik een Lego iglo kan bouwen van de ijsblokjes uit het vriesvak? Dan vliegen we daarna even naar de Schotse en Scheve Hooglanden voor wat skilessen."

Granny stak haar handen in het haar en rolde met haar ogen bij het horen van zoveel domheid: "Het gaat om het gevaar, Meg. Iedereen kan een paar kuierlatten onder zijn schoenzolen plakken en de Tiroler Hahnenkamm opstappen, maar als je even later met 120 kilometer per uur naar beneden vliegt, en je kunt niet sturen en niet remmen, terwijl er links een granieten rotswand verschijnt en rechts een peilloze afgrond, wat doe je dan?"

"Dan pak je de telefoon en bel je Super Granny.", zuchtte ik.

"Dan pak je onze ski's uit het schuurtje en ga ik je skiles geven op de hooiberg van boer Gerben. Als je daar valt, dan val je tenminste zacht.", zei Granny.

Verwaaid. Dan hadden we beter die haaienvinnen uit de diepzee op kunnen vissen. Zwemmen kan ik prima. En op De Bosheuvel heb ik eens een halve middag rondgelopen met de hoge hakken van Juf Galsteen, dus dat steltlopen zou ook geen moeite kosten.

"Ik neem mijn rolschaatsen ook wel mee.", zuchtte ik: "Dan kunnen we op het erf van Boer Gerben gelijk onze vaardigheden in het kunstschaatsen

opvoeren. Als we te laat zijn om de ijsberen te redden, kunnen we altijd nog een olympische medaille ijsdansen ophalen."

Even later stond ik bovenop de hooiberg van Boer Gerben. Oké. Het liep tegen het einde van de winter. De koeien hadden vier maanden op stal gestaan en zich dik gegeten aan het hooi dat in het najaar van het land gehaald was. De complete hooiberg van Boer Gerben was nog precies twee hooibalen hoog. Twee balen? Dat was balen! Ons avontuur en onze studiedag viel in het modderige water van de diepzee, en we hadden onze zwempakken niet bij ons. Ik zette af voor mijn eerste afdaling, gleed uit over een dwarse grasspriet, en voelde bij het vallen iets prikken in mijn achterste.

Het was een speld.

Een speld in een hooiberg.

Als alles, werkelijk alles, mis gaat op een dag, wat doe je dan?

Trrriinnnggg.

Dan bel je Super Granny.

"Hallo, met Granny. O, hallo, Kor. Wat leuk om je weer eens te spreken. Wat zeg je? Natuurlijk komen we er direct aan. Waarom heb je niet eerder gebeld? We zaten bijna 20.000 mijl onder zee om de snelweg naar het middelpunt van de aarde filevrij te maken. We komen eraan. Nee, joh, we hebben toch niks beters te doen. We hebben vandaag zelfs al een speld in een hooiberg gevonden, en we waren er niet eens naar op zoek. Tot straks. Dag, Kor."

"Heel vroeger, in de tijden van dwergen, elfen en draken, wilde een woeste woestijnreus de Waddenzee dempen. Hij ging op pad, met een grote zak zand op zijn rug, maar hij merkte niet dat er een gat in de zak zat. Bij elke stap verloor hij een berg zand: de Wullenberg, de Holterberg, de Grote Koningsbelt, de Sprengenberg, de Kleine Koningsbelt, de Haarlerberg, de Noetselerberg, de Nijverdalse Berg, de Klinkenbelt, en de Hellendoornse berg. Daar ontdekte de reus dat de zak bijna leeg was. Teleurgesteld schudde hij het laatste zand uit de zak, de Eelerberg, en keerde terug naar de woestijn waar hij vandaan kwam. Zo is de Sallandse Heuvelrug ontstaan, de rij bergen in de provincie Overijssel waar we vandaag naar toe gaan.", zei Granny even later, terwijl ze wees naar de groene heuvels in de verte.

Ik kan bijna niet wachten totdat ik naar groep 6 ga. Dan krijg ik, in plaats van stomme sommen, lekker aardrijkskunde en geschiedenis. In weeshuis De Bosheuvel hebben we het boek Aardrijkskunde en Geschiedenis, van Toos Troostenloos. Daarin staat dit: "De Sallandse Heuvelrug is een stuwwal die 150.000 jaar geleden is ontstaan tijdens de voorlaatste ijstijd, toen het pakijns de rivierafzettingen van zand, grind en klei opstuwde." Sorry, Toos. Daar snap ik helemaal NIETS van. De voorlaatste ijstijd, was dat die zomer toen we elke zondag van Juf Galsteen een waterijsje kregen, omdat het zo warm was? Dat verhaal van die reus vond ik veel leuker.

Granny zegt altijd: "Als het leuk is, dan luister je beter, en dan leer je het sneller." Zelfs een saai ritje in de DAF wordt zo een spannend avontuur.

We reden naar de Holterberg, vlak bij het dorp Holten. Daar woonde Kor Hoenders, een natuurbeschermer. Kor had Granny geholpen toen de Hoehétidanse tijgers met uitsterven bedreigd werden. Terwijl Granny de tijgerjagers opspoorde en het land uitsmeet, bewerkte Kor de politieke kant van de zaak. Hij legde het uit aan de leiders en de boeren: "Dieren hebben rust en ruimte nodig. Hoehétidan moet het leefgebied van de tijgers groter maken. Help de boeren om te verhuizen, en geef het land terug aan de natuur."

De boeren hadden flink geprotesteerd tegen de plannen. De regering vond het ook geen goed idee; het zou veel geld kosten, en die tijgers leverden niets op. Het leven van de tijgers hing aan een snorhaartje. Toen gaf Kor alle hotemetoten een rondleiding over de Sallandse Heuvelrug.

"De Sallandse Heuvelrug is een Nationaal Park. Iedere bezoeker gaat vrolijk en opgeruimd naar huis. Ze zijn blij dat de boeren en de regering onze natuur belangrijker vinden dan de economie, en iedereen werkt ook harder als ze lekker uitgerust zijn."

De Hoehétidanse boeren, bestuurders en buitenlui vonden de Sallandse Heuvelrug zo mooi dat ze helemaal opgevrolijkt naar huis gingen. Zo'n prachtig Nationaal Park, met de zeldzame Hoehétidanse tijger als belangrijkste bewoner, dat wilden ze ook. Zo liep het avontuur voor de Hoehétidanse tijgers toch nog goed af, en Granny had er een fijne vriendschap aan overgehouden.

Zelfs superhelden kunnen niet alles alleen. Dus toen Kor belde en vroeg of Granny hem kon helpen, aarzelde ze geen seconde. We sprongen in de DAF en reden naar Overijssel.

"Waarom vliegen we er niet heen?", vroeg ik.

"In de kofferbak van de DAF heb ik alles wat een superheld bij haar werk nodig kan hebben. Zolang we niet weten wat ons te wachten staat, kunnen we maar beter op alles voorbereid zijn.", zei Granny. Ik vond dat slim bedacht. Als ik ooit zelf superheld zou willen worden, dan kon ik nog veel van Granny leren.

Aan de voet van de Holterberg wachtte Kor al op ons. Hij zoende Granny op haar wangen, gaf mij een warme handdruk, en legde het uit: "Ik heb een heuvel. De mensen betalen een kwartje en dan duw ik ze in een kruiwagen naar boven. Daarna kunnen ze heerlijk naar beneden wandelen. Veel gemakkelijker dan die vlakke polderwegen waar je altijd wind tegen hebt. Maar mensen willen opklimmen in het leven, hop naar de top. Dat bedrijfje van mij is een aflopende zaak."

"Dan ga je toch lekker iets anders doen. Ik zag vanmorgen nog een bedrijf dat monteurs zocht om zonnepanelen te installeren. Niet zo'n hoge functie als op de Holterberg, maar toch een baan waarbij je direct aan de top staat.", stelde Granny voor.

Kor schudde zijn hoofd: "Het gaat niet om mij, Granny. De toekomst van het Nationale Park Sallandse Heuvelrug staat op het spel. Zonder die kwartjes van de bezoekers vindt de Minister de economie opeens een stuk belangrijker dan de natuur. Heb je gezien hoeveel diersoorten hier wonen? Hier vind je geen lawaaipegeaai op een knalpotbrommer. Geen schreeuwleeuwrik of krijspatrijs. De rust en de stilte maken dit een unieke plek in ons dichtbevolkte land. Maar als niemand er een kwartje voor overheeft..."

"Je moet de zaken altijd positief bekijken, Kor.", zei Granny: "Dus niet naar de punten van je schoenen staren, maar omhoog kijken, dan zie je de oplossing snel genoeg. Laten we eerst die wandeling naar boven eens maken."

Kor waarschuwde ons: "Dat zal je behoorlijk tegenvallen."

Granny legde haar hand op Kor's schouder: "Je kent me veel langer dan vandaag. Als ik gevangen zit tussen een granieten rotswand en een peilloze afgrond..."

"Dan smijt je die rotswand in die afgrond en ga je lekker een kopje thee drinken. Ik was bezorgd over Megan. Voor een kind van acht is zo'n steile klim naar de top natuurlijk veel te zwaar."

Granny zei niets. Ze googelde Google Books, gratis Nederlandse kinderboeken, en liet Kor het resultaat zien: "Meg staat al jaren aan de top van de boekenberg. Maak je over haar maar geen zorgen. Vanmorgen moest ik haar nog tegenhouden, anders was ze zo van de Hahnenkamm in de Tiroler Alpenweide geskied, zonder ook maar één enkele skiles. Die Sallandse Heuvelrug van jou, dat is voor haar niets meer dan de hooiberg van Boer Gerben."

We gingen op pad. Het was mooi, prachtig zelfs, maar halverwege dacht ik: «Verwaaid, waar ben ik aan begonnen?» en halverwege de tweede helft wilde ik het zelfs bijna opgegeven. Ik ben pas acht, weet je. Ik heb geen superkrachten. Normaal ga je hier voor een kwartje in een kruiwagen zitten, en dan duwt Kor je lekker naar boven zonder dat je moe wordt. Ik had vanmorgen ook nog die hooiberg beklommen. Bovenop die verwaaide Holterberg stond niet eens een kraampje waar je warme chocolademelk kon bestellen. Er was daar helemaal NIETS, alleen stilte en...

"Verwaaid. Wat een prachtig uitzicht. Een paar boeken geleden stond ik op de Eiffeltoren, en ik heb Londen gezien vanuit het reuzenrad, maar niets is zo mooi als de Holterberg...", stamelde ik toen we boven kwamen. De stilte. De vogels. Het rook naar Franse zeep en Engelse tuinen. In de verte liep een schaapherder met zijn kudde. Was dat een bijenkorf? Een lang vergeten dichtregel uit een middeleeuws meesterwerk sprong in mijn geheugen:

«De Holterberg; dicht bij de hemel kan je niet komen.»

"Weet je wat het allermooiste is van de top bereiken?", vroeg ik aan Granny en Kor. Ze hadden geen idee, dus daarom gaf ik het antwoord zelf maar: "Vanaf hier kan alles alleen nog maar bergaf gaan."

"Ja, ze sluiten het park, de vogels gaan dood, en de planten—", zei Kor.

"KOR! Hou op. Ga lekker op zoute druppel vissen in de Marianentrog.", zei ik streng: "Altijd positief blijven. Met een superheld als Granny in de buurt is niets onmogelijk. Maar oké, zelfs superhelden kunnen niet alles alleen. We hebben hulp nodig. Is er hier een weeshuis in de buurt, of een basisschool? Anders moeten we Toontje bellen en vragen of hij met de bus zoveel mogelijk meisjes uit Polderdam op kan halen en hierheen brengen. Gelukkig heeft Granny eraan gedacht om de DAF mee te nemen. In de kofferbak zit alles wat we nodig hebben om het Nationale Park Sallandse Heuvelrug van de ondergang te redden."

Kor schudde zijn hoofd: "Je ziet het verkeerd, Megan. Dit is een aflopende zaak."

Ik lachte vrolijk terug: "Ja, precies. Dat is nou juist het allerleukste aan dit avontuur. Kom mee, dan leg ik het uit."

Alle meisjes van De Bosheuvel en ook de meesten uit mijn klas, waaronder natuurlijk mijn beste vriendinnen Pauline en Astrid, sprongen uit Toontjes bus. Astrid grapte gelijk: "Staan we nu aan de voet van de Holterberg? Waar zitten de tenen dan?"

Juf Galsteen was de laatste: "Ik waarschuw je, Megan. Als er ongelukken gebeuren, dan ben je nog niet jarig."

"Ik ben jarig op 1 april, Juf Galsteen, en dat duurt nog wel een tijdje. Weet je wat mijn sterrenbeeld is? Ram. Moedig en onverschrokken. Ik ga altijd voorop in de strijd. Niet alleen als er ijsberen op de Noordpool gered moeten worden, maar zeker als de vogels in ons eigen land bedreigd worden. Ik ga voorop. Wie volgt mij?"

Aan de voet van de Holterberg, bij het begin van het steile pad naar boven, hadden we ons eerste bord geplaatst. Er stond op «Deze wandeling is niet voor watjes en knuffeldieren».

Juf Galsteen krabde eens op haar achterhoofd, maar alle meisjes van De Bosheuvel zetten hun beste beentje voor, dus ze mocht eigenlijk niet achterblijven. "Dit is geen gezellige wandeling. Dit houdt geen paard vol.", mopperde ze.

"Ik ben geen paard. Ik ben een ram. Opgeven staat niet in mijn woordenboek.", lachte ik. Ik wees op het tweede bord van de route. «Je bent pas halverwege. Je kunt beter terug gaan. De weg naar de top is nooit eenvoudig, en je krijgt het niet voor niets. Als je verder wilt, gooi dan een stuiver in de collectebus. De opbrengst wordt gebruikt om dit park te beheren.»

Alle meisjes volgden mijn voorbeeld, gooiden een stuiver in de bus en gingen lachend verder. Juf Galsteen wilde liever terug, maar ze kon die arme schapen toch niet aan hun lot overlaten? Zuchtend en kreunend liet ze een stuiver in de bus vallen en strompelde achter ons aan.

Op het derde bord stond: «De laatste loodjes zijn het zwaarst en kosten het meest: tien cent in de bus om verder te gaan naar Start, of sla linksaf en keer terug naar de gevangenis waar je vandaan komt».

De meisjes wilden zich niet laten kennen. Ze waren al zo ver, dat laatste stuk zou ook wel lukken. En natuurlijk hoopten ze allemaal dat Juf Galsteen de handdoek in de ring zou gooien. Juf Galsteen wilde niets liever, maar ze had geen handdoeken meegenomen. Ze had wel een dubbeltje en begon met verdubbelde moed aan de laatste etappe.

En toen kwamen we op de top. Ademloos waren we, allemaal, buiten adem van de zware klim, behalve Astrid, want die praat zelfs als ze slaapt.

"Verwaaid. Wat mooi. Ik word er bijna stil van. Is dat een bijenkorf? Verkopen ze ook honing hier?"

Toen iedereen uitgehijgd was, op adem gekomen, legde ik de terugtocht uit: "Je kunt natuurlijk dezelfde weg terug lopen, maar je kunt ook voor een euro een paar rollerski's huren en daarop langs het slingerpad naar beneden skiën. Er zitten geen remmen op, en sturen is niet eenvoudig, maar als werkelijk alles mis gaat, dan laat je je gewoon vallen. Overal groeit gras en heide, dus je valt nog zachter dan in een hooiberg. En wat is er nou leuker dan met een rotgang op je ondergang af te racen, zeker als je net daarvoor het allerhoogste hebt bereikt. Ik ga als eerste. Ik ben niet bang."

De Holterberg is een Nationaal Park en een stiltegebied. Als je op ski's met rolletjes naar beneden roetsjt, dan hoort geen vogel je aankomen. Je mag natuurlijk niet gillen, zoals in een pretpark of op de kermis, maar dat kan je ook niet: je houdt je adem in, want dit is zo echt en eng en spannend als de Super G op de Tiroler Hahnenkamm. Daar komt een bocht. Probeer te remmen. Probeer te sturen. Probeer vooral om zo hard mogelijk te gaan, want dan is het nog leuker. En als je valt, dan krabbel je natuurlijk zo snel mogelijk op en doe je of er niets aan de hand is. Ken je Megan Havervlok's machtige medicijn tegen blauwe plekken? Je verft ze rood. Dit park is niet voor watjes en knuffeldieren. En wat doet elk kind zodra hij weer beneden is? Eerst zet hij het hele verhaal op zijn sociale media, en daarna bedelt hij bij zijn ouders om nog een stuiver, een duppie en een euro, want het kon nog flink wat harder.

De meisjes hadden een leuke dag, Juf Galsteen had wel tien verschillende manieren misselijkheid ontdekt, Kor was opgetogen dat het park was gered, en ik begon nu toch echt te hopen dat we snel weer een studiedag zouden krijgen, want de winter was bijna afgelopen, en in de lente lag er vast niet genoeg sneeuw op de Tiroler Hahnenkamm voor een lekkere Super G met Super Granny, om te kijken wie er het eerste beneden is...

Je moet de zaken altijd positief bekijken. Vooral de aflopende zaken.
Want met een superheld als Granny in de buurt lopen aflopende zaken altijd goed af.

12. De Zake van de Zoete Cake

Gisteren was het woensdag. Astrid, Pauline en ik hadden iets leuks bedacht.

Ik vroeg het aan Granny: "Granny, mogen we vanmiddag cake bakken? Astrid had namelijk vandaag een 10 voor rekenen. Dat willen we vieren met een lekker plakje cake bij de thee."

Granny zei geen ja. Ze zei ook geen nee. Ze zei: "200 - 200 - 200 — pi-poe pi-poe pi-poe — pfffrrrttt" En toen rolde ze met haar ogen, ze stak haar tong uit, en haar hoofd viel op haar schouder, alsof ze een kapotte praatpop was.

Pauline voelde haar pols. Astrid voelde haar voorhoofd. Ik vroeg: "Gaaf het wel goed met je, Granny?"

"Ja, hoor. Met mij gaat het uitstekend. Maar met de geleerden in Hoehétidan ging het wat minder toen ze 'de zeek van de week van de cake' op wilden lossen. Ze stopten het in de computer en het antwoord was: 200 - 200 - 200 — pi-poe pi-poe pi-poe — pfffrrrttt. En toen deed de computer niets meer. Dus sinds die tijd eten de mensen van Hoehétidan geen cake meer."

Nu was het de beurt aan Astrid, Pauline en ik om vreemd te kijken: "De zeek van de cake? Wat is dat nou weer?"

Granny legde het uit: "Als jullie nou even een lekker kopje thee zetten, dan leg ik het uit. Het was niet één probleem; het waren er twee."

We zetten een keteltje water op het vuur en gingen aan de keukentafel zitten.

"Het eerste probleem was een probleem met taal. Je schrijft 'de zake van de cake', maar je zegt 'de zeek van de keek'. Daar snapte de computer niets van, en de geleerden kwamen er ook niet uit.", zei Granny.

"Pffff. Gemakkelijk. Cake is een Engels woord. Het komt van koek, en van kaakjes.", vertelde Pauline.

"Ha! Dan is het niet de zeek van de cake, maar het zaakje van het kaakje. Of de zoek naar de koek.", grapte Astrid.

Granny knikte: "Inderdaad, de geleerden moesten op zoek naar het recept van de koek, van de cake dus. En toen kwam het volgende probleem. Dat was een probleem met cijfers. De computer gaf het antwoord 200 - 200 - 200 en toen ging hij kapot. Er zat zoveel rekenwerk in het recept van die cake dat zelfs de nationale computer van Hoehétidan het niet voor elkaar kon krijgen."

Astrid haalde haar schouders op: "Nou, dan hadden ze dat rekenwerk beter aan mij kunnen geven. Ik had vanmorgen een 10 voor rekenen. Ik doe die som in een kwartiertje."

Granny schudde haar hoofd: "Zo gemakkelijk is dat niet. Op school is rekenen leuk, maar in de keuken is het een ander verhaal. En zeker met cake en koek. Als je ook maar IETS verkeerd doet, dan mislukt het jammerlijk. De geleerden hebben van alles geprobeerd, maar ze kregen platte cake, zwarte cake, keiharde cake, snot cake, spacecake, van alles dat niet eens *leek* op cake, en zelfs een cake die ontplofte. Dat laatste recept hebben ze trouwens gebruikt in hun nieuwe raketaandrijving, precies zoals die raket die in mijn paraplu zit ingebouwd. Daarmee vlieg je in een minuut naar de maan en terug. Maar op de maan hebben ze geen cake, dus niemand heeft er iets aan."

Astrid gaf het niet op: "Rekenen is rekenen. Als je het op school kunt, dan kan je het in de keuken ook."

"O, ja?", zei ik: "Dan heb ik een leuke som voor je. Één eitje laat je drie minuten koken. Hoe lang laat je tien eitjes koken?"

"Ha! Gemakkelijk! Dertig minuten natuurlijk.", lachte Astrid.

Pauline en ik lachten nog veel harder: "Ha, ha! Dan heb je vast nog nooit voor een heel weeshuis ontbijt gemaakt. Tien eitjes moeten natuurlijk ook gewoon drie minuten koken. Als je een eitje dertig minuten kookt, dan wordt hij zo hard als een pingpongbal."

Granny had geen idee wie van ons gelijk had met het antwoord van de rekensom. Rekenen en cijfers zijn voor haar nou eenmaal moeilijker dan voor ons. Ze had in Hoehétidan leren tellen en daar gebruiken ze cijfers heel anders dan hier. Ze zei: "Nou zie je maar dat die zake van de cake nog niet zo eenvoudig is. Ik zou het in ieder geval niet weten."

Ik wist het wel: "Als je iets niet weet, Granny, dan vraag je het gewoon aan iemand die het wel weet. Wie maakt de allerlekkerste cake van Polderdam, en misschien wel van de hele wereld?"

Op die vraag wisten we allemaal het antwoord: "Bakker Bol!"

Ik rende naar de voordeur en riep naar mijn vriendinnen: "Kom, we gaan het gelijk vragen."

Bakker Bol was niet in de winkel. Rinus, de blonde bakkersjongen, was er wel.

"Cake? Gemakkelijk. Cake is een Engels woord en het recept is: *two hundred, two hundred, two hundred*. Dat betekent 200 - 200 - 200.", zei Rinus.

Daar snapten we nog steeds niets van.

Rinus legde het uit: "200 gram roomboter, 200 gram witte bloem, 200 gram fijne suiker. O, en 200 gram chocolade, want als je de allerlekkerste cake van de wereld wilt maken, dan moet dat natuurlijk wel een chocoladecake zijn. Lusten jullie een kopje warme chocolademelk?"

Dat lustten we wel.

Ondertussen vertelde Rinus gewoon verder: "In landen zoals Engeland, Amerika en Hoehétidan gebruiken ze andere maten en andere nummers. Wij tellen bijvoorbeeld 1 - 2 - 3, maar in Engeland tellen ze one - two - three, en in Hoehétidan tellen ze drie, vijf, negen, en dat schrijven ze als 7, 4, 8, behalve op zondag, want dan is het weer anders."

Ik knikte. Granny had me dat al zo vaak verteld. Daarom moest ik haar altijd helpen met rekenen en cijfers en betalen.

Rinus ging verder: "Niet alleen de cijfers zijn anders in Engeland. Ook de gewichten. Ze zeggen daar 'ounce' in plaats van 'ons', en een pond noemen ze een pound. Dat lijkt misschien wel op elkaar, maar een ons is 100 gram en een ounce is maar 28 komma 35 gram. Een pound is zelfs een stuk papier dat ze gebruiken ze om te betalen. Dat is zo moeilijk, daarvan gaat zelfs de knapste computer stuk."

Astrid, Pauline en ik knikten. Dat was natuurlijk ook gebeurd met die computer in Hoehétidan.

Pauline zei: "Ik snap dat het moeilijk is, maar... hoe lossen we het op?"

Ik wist het: "Rinus heeft het net gezegd: 200 - 200 - 200. Maar we gebruiken niet het Engelse recept. We schrijven gewoon het recept op van Rinus, met grammen. Dat staat ook op onze weegschaal."

Rinus was blij dat ik het begrepen had: "Inderdaad. Pakken, hakken, prakken, smakken en bakken. Cake maken is heel leuk en niet moeilijk. Maar het recept opschrijven... In taal ben ik nooit zo goed geweest. Ik heb

een veel beter idee. We hebben hier in de bakkerij alles wat we nodig hebben. Als ik het nou gewoon voordoe, en jullie doen het na. Wat denk je daarvan?"

We vonden het een uitstekend idee.

"Eerst goed je handen wassen. Als je met eten en drinken werkt, dan moet alles kraakhelder schoon zijn.", zei Rinus: "Eerst 200 gram roomboter in een kom. Een mespuntje zout. We gebruiken warme boter, die zacht is. Dan 200 gram suiker erbij. Klop het met de garde of de mixer tot een luchtige crème."

Rinus legde het goed uit. We deden ons best om precies te doen wat hij zei. Ik schreef het ook gelijk op, zodat we het niet konden vergeten. Met taal ben ik altijd al goed geweest.

"Vier eieren. Elk ei weegt 50 gram. Hoeveel is dat totaal?", vroeg Rinus.

"200 gram. 200 - 200 - 200.", riepen Astrid, Pauline en ik in koor. Zo was cake bakken... «*a piece of cake*» zoals de Engelsen zeggen.

"Goed blijven kloppen en één voor één de eieren erbij doen. Nee, Astrid. Niet het hele ei erin gooien. Je moet natuurlijk alleen het binnenste gebruiken. Kijk maar naar Megan, die snapt het tenminste."

Ik deed het voor: een eitje tik je op de rand van een kom, voorzichtig. Als het breekt, laat je de inhoud in de kom vallen. Het is een handigheidje, maar ik bak elke ochtend voor Granny een eitje, zodat ze haar superkrachten niet verliest. Met zoveel oefening leer je het vanzelf.

"Als je alle vier de eieren door het deeg geklopt hebt, dan komt het meel. Hier in de bakkerij gebruiken we zelfrijzend bakmeel. Als je thuis alleen wit meel hebt, dan doe je er een zakje bakpoeder door. Spatel het voorzichtig door elkaar. Het moet luchtig blijven. Het is een cake, geen baksteen. Dan delen we de 200 gram pure chocolade in twee stukken. Hoeveel is elk stuk?"

Astrid hield een tablet chocolade in de lucht: "100 gram."

"Heel goed. Één tablet chocolade breek je in kleine stukjes. Ondertussen laten we de andere helft smelten. We doen het in een schaaltje en dat schaaltje zetten we in een pan heet water. Dat heet «*au bain-marie*». Dat is Frans en het betekent: zo gaat Marie in bad."

We moesten er om lachen. Als ze zich wast zonder het warme waswater aan te raken, dan zal het vast een lekkere vieze tante zijn, die tante Marie.

"We zijn bijna klaar. Eerst spatelen we de gesmolten chocolade door het deeg, en we doen er ook een zakje vanillesuiker door..."

Opeens begon Rinus te fluisteren: "Die vanillesuiker is een keukengeheim van Bakker Bol. Daarom is deze cake zo lekker. Maar het is een geheim dus... sssst. Tegen niemand zeggen, hoor..."

Eerlijk is eerlijk. Ik heb het tegen niemand verteld. Iets opschrijven is toch zeker geen vertellen? Maar het is een geheim, van die vanillesuiker, dus niet doorvertellen, hoor...

Rinus praatte ondertussen weer normaal: "Als laatste spatelen we de stukjes chocolade door het deeg. Is het gelukt? Mooi. Dan pakken we nu de bakvorm."

"Deze is veel te groot. Als ik al mijn deeg erin doe, dan komt het nog niet tot de helft. We hebben een kleinere vorm nodig, Rinus.", zei Pauline.

"Nee, hoor.", zei Rinus: "Weet je nog dat we zelfrijzend bakmeel gebruiken? Dacht je dat dat bakmeel een koffertje bij zich had, en een kaartje voor de trein? Het meel rijst met een lange ij, niet met een korte ei. Maar Bakker Bol zegt dat die vier eieren, met korte ei, ook helpen om de cake te laten rijzen. Let maar op. Als de cake in de oven staat, dan groeit hij en wordt hij twee keer zo groot. Dus deze vorm is prima. Je zult het zien. Ik heb het al zo vaak gedaan... De bakvorm goed invetten met boter. Een eetlepel bloem goed over de bodem en de wanden verdelen, en pas daarna het beslag erin. Dan komt de cake altijd goed uit de vorm als hij gaar is. En nu komt het belangrijkste: we zetten de oven niet op 200 graden, maar op 180 graden. En de cake gaat er ook geen 200 minuten in. Een minuut of 50 is wel genoeg. We kunnen trouwens gemakkelijk controleren of de cake gaar is. We prikken er een satéprikker in, of een breinaald. Als die er droog en schoon uitkomt, dan is de cake goed."

"Vijftig minuten? Dan kunnen we nog wel een kopje warme chocolademelk nemen. Ik heb er dorst van gekregen.", zei Astrid.

Ik schudde mijn hoofd: "Jij denkt alleen maar aan eten en drinken. Moet je nou eens zien wat een troepje het hier is geworden. Als je met eten en drinken werkt, dan moet alles kraakhelder schoon zijn. Laten we Rinus dat allemaal alleen opruimen? Of helpen we hem een handje? Kom op. Handen uit de mouwen. Alles is leuker met elkaar, ook schoonmaken en vloeren dweilen."

Een paar handjes later was de bakkerij weer kraakhelder schoon. Maar Astrid, Pauline en ik... Dat was een ander verhaal. We zaten van top tot teen onder de bloem en de suiker, met een veeg deeg hier en een lik gesmolten chocolade daar.

"Kraakhelder schoon? Nou, dan mogen we wel naast Marie in dat bad gaan zitten.", grapte Astrid.

"Niks daarvan. Hier wassen we ons met water en zeep. We zijn nou eenmaal geen Fransen en ook geen Engelsen. We zijn keurige meisjes uit Polderdam. Dat zegt Juf Galsteen tenminste.", zei Pauline.

Even later was de bloem verdreven door de geur van bloemetjeszeep.

Uit de oven kwam ook een heerlijke geur. We keken door het ruitje: vier bakvormen op een rijtje zaten vol met een goudbruine massa met donkere puntjes. Het beslag was gerezen, precies zoals Rinus had voorspeld.

"Dat ziet er goed uit.", zei Pauline.

"Dat ruikt nog beter.", zei ik.

"Dat smaakt vast het allerbeste.", zei Astrid.

Rinus deed zijn trucje met de prikker: "Het is klaar. Het is gaar. Het is waar: koken en bakken is leuker met elkaar."

De cakes kwamen prachtig uit de vormen. We waren allemaal trots dat ze zo goed waren gelukt. Het was alleen lastig dat we niet meteen konden proeven: de cake moest eerst een uurtje afkoelen, zei Rinus. Maar dat was geen probleem: we hadden een kopje warme chocolademelk verdiend, na al ons werk, en we konden ook wel een uurtje pauze gebruiken.

Net toen we de kopjes met chocolademelk op de tafel zetten, kwam Granny binnen: "Wat is dit?"

"Warme chocolademelk.", zei ik.

"Nee, dit...", zei Granny, en ze wees op de vier cakes.

"Chocoladecake. We hebben ze zelf gebakken. Het moet alleen nog even afkoelen."

"Dat moeten de geleerden in Hoehétidan weten. Ik ga er gelijk naartoe... Met die raketaandrijving in mijn paraplu kost dat reisje minder dan een minuut. Ik ben zo terug...", zei Granny.

Ze deed voorzichtig een van de cakes in een blik en verdween door de achterdeur. Een tel later hoorden we een herrie alsof er een raket gelanceerd werd. Astrid en Pauline keken elkaar verbaasd aan, maar ik wist natuurlijk al lang dat er met een superheld als Granny wel vaker vreemde dingen gebeuren. Daar moet je maar aan wennen als je avonturen wilt beleven.

Een kwartiertje later hoorden we achter de bakkerij een lawaai alsof er een raket aan het landen was. Even later ging de achterdeur open en Granny kwam weer binnen. Haar haar zat flink in de war en ze had nog steeds het cakeblik onder haar arm: "Nou, de geleerden in Hoehétidan waren het direct

met me eens: die chocoladecake van jullie is de allerlekkerste in de hele wereld. Ze willen er 200 - 200 - 200 bestellen. Ze hebben me het geld alvast meegegeven."

Granny maakte het blik open. Het zat vol met groene briefjes. De meesten hadden het cijfer 7 erop staan. Ik wist dat ze dat uitspreken als 'drie' en dat betekent 'één'. Op de rest van de briefjes stond het cijfer 5, want die gebruiken ze op zondag en dan tellen ze weer anders.

"Tweehonderd Hoehetiaanse dollars. Is dat genoeg voor tweehonderd cakes?", vroeg Granny.

Rinus kende de prijslijst van Bakkerij Bol uit zijn hoofd, en met cijfers was hij altijd al goed geweest: "Helaas, Granny. Een cake kost 200 centen, of 2 euro. Die Hoehetiaanse dollars zijn hier niets waard. En Engelse pounds of Amerikaanse dollars, daar hebben we ook niets aan."

Granny kwam er niet uit: "2 euro? Hoeveel kosten dan 200 cakes?"

"400 euro.", zei Astrid. Ze had niet voor niets een 10 voor rekenen.

"Ik zal het even vragen aan de geleerden van Hoehétidan of ze dat op kunnen lossen.", zei Granny. Ze pakte haar telefoon uit haar handtas, drukte op een paar knopjes en kreeg direct de geleerdste geleerde aan de lijn: "Hallo. Je spreekt met Granny. De bakker zegt dat de bestelling 400 euro kost. Kunnen jullie even aan de computer vragen hoeveel Hoehetiaanse dollars dat is?"

De geleerde antwoordde: "Natuurlijk, Granny. Dat is een *piece of cake*. Onze nationale computer rekent dat in minder dan een seconde uit..."

Iets langer dan een seconde bleef het stil. 200 seconden lang bleef het stil. Toen hoorden we een blikken stem die zei: "200 - 200 - 200 — pi-poe pi-poe pi-poe — pffffrrttt", en tenslotte hoorden we de bezorgde stem van de geleerde, die zei: "Ik vrees dat de computer het heeft begeven. We gaan proberen hem te repareren, en dan bellen we je later wel terug."

Toen werd het stil in Hoehétidan. Maar niet in bakkerij De Bruine Bol. Daar lachten Astrid, Pauline, Rinus en ik zo hard dat de tranen over onze wangen liepen.

Toen we uitgelachen waren, was de cake afgekoeld. Eindelijk konden we proeven.

Was het de allerlekkerste cake van de hele wereld?

Maak hem lekker zelf, dan weet je het.

13. Een Geheimzinnig Zaakje

Toen ik gisterenochtend de vuilnisbak open deed, verwachtte ik niet dat ik daarin een spannend avontuur zou vinden.

"Granny! Kom eens kijken!"

"Een minuutje. Ik sta onder de douche."

Onder de gootsteen staat het blauwe emmertje voor de schillen van groenten en fruit. Daarnaast staat een kartonnen doos voor het oud papier en een plastic kratje voor de verpakkingen. Lege flessen bewaren we in de schuur. Dan blijft er maar heel weinig restafval over, maar daarvoor hebben we wel de grootste bak, een grijze container met wieltjes die buiten staat, vlak naast de achterdeur. Het was ook nog eens donderdagochtend. Op woensdag wordt de grijze container altijd geleegd. Dus toen ik de stofzuigerzak erin wilde gooien, had ik niet verwacht dat hij al vol zou zitten.

"Wie ben jij? Wat doe jij hier? Zit je ons soms af te luisteren?"

Het kleine mannetje, met zwarte kleren en een zwart masker, zei niets, maar achter dat masker werd hij wel vuurrood van schaamte, omdat hij ontdekt was.

Ik kon natuurlijk doen alsof ik boos was, iets roepen als: "Op heterdaad betrapt. Granny zal je eens flink door elkaar rammelen. Je gaat voor de rest van je leven de bak in...", maar ja, hij zat al in de bak, in de afvalbak, en het rook niet naar viooltjes.

Ik bleef liever beleefd: "Wil je soms een kopje thee en een boterham met een gebakken eitje? Maar wel eerst douchen en schone kleren aantrekken, hoor. Dan draai ik ondertussen een wasje. Met dit mooie weer zijn je kleren in een uurtje droog."

Ik trok daarbij zo'n vies gezicht; de man in het zwart wist niets anders te bedenken dan te bedanken: "Dat is bijzonder vriendelijk. Ik weet alleen niet..."

"Onzin. Ik wil er niets van horen. Kom uit die vuilnisbak. Of wil je liever dat ik de stofzuigerzak over je hoofd leeg kieper?"

Haastig klom de zwarte eruit.

Ik besloot om me eerst maar eens netjes voor te stellen. Normaal geef ik iemand dan ook een hand, maar de handen van die zwarte waren nog zwarter dan zijn smerige pak: "Hoe heet je? Ik ben Megan Havervlok, en Granny heet voluit Super Granny."

"Dat weet ik.", zei de zwarte. Toen ik hem vragend aan bleef kijken, zei hij: "Noem me maar X."

"En wat doe je in onze vuilnisbak, X?"

"Niks."

"Daar geloof ik niks van. Je zat hier te spioneren. Je kunt maar beter de waarheid vertellen, want als Granny zo binnen komt, dan ben je nog niet jarig."

"Ik ben pas jarig in November. Maar eigenlijk mag ik dat niet vertellen.", zei X.

"Van wie mag dat niet?", vroeg Granny, die net de keuken ingekomen was.

X ritste met duim en wijsvinger van links naar rechts zijn mond dicht, draaide de denkbeeldige sleutel om, en stopte hem in zijn zak, alsof hij wilde zeggen: "Van mij hoor je verder geen woord meer."

"Ga eerst maar eens uitgebreid in bad, je haren wassen. Laat die vieze stinkkieren maar voor de deur van de badkamer liggen, dan zal ik ze wassen terwijl jij in het bad zit.", zei ik.

X keek argwanend: "Mijn kleren wassen? Kan jij dat wel?"

Ik haalde grinnikend mijn schouders op: "Pffff. Gemakkelijk. Een kind kan de was doen met een superheld als Granny in de buurt. Het duurt wel een uurtje of zo voor het spul droog is, hoor."

X durfde niets meer te zeggen en sloot zich op met het sop.

Voordat ik zijn stinkzootje in de wasmachine stopte, keek ik eerst zijn zakken na. Behalve een vreemd bankbiljet zat er helemaal niets in. Dit zaakje werd steeds geheimzinniger.

"Weet je wat dit is, Granny? Het lijkt me geld, maar ik heb geen idee van welk land."

Granny bekeek het aandachtig: "Geld stinkt niet, zeggen ze, maar hier zit wel een verdacht luchtje aan. Eens kijken wat mijn superheldentelefoon ervan denkt."

Ze drukte op een knopje, of een appje, en legde het biljet op het scherm.

"Twintig Floppy. Nationale munteenheid van Flopania. Waarde ongeveer nul komma nul nul nul twee eurocent. Een velletje WC-papier is meer waard. Chemische analyse: bevat sporen van meel, as, en oregano.", zei het appje.

"X komt uit Flopania.", zei Granny: "Flopania is een klein staatje in de bergen, tussen Armetiria en Pobrenia. X is waarschijnlijk een spion, die erop uitgestuurd is om kostbare geheimen te stelen."

"In onze vuilnisbak?", vroeg ik verbaasd.

Granny knikte: "Als je achter het geheim van pizzeria Fracasso's Pizza Maghetnita wilt komen, of je wilt het keukengeheim ontdekken van de groentelasagna van restaurant Pasta En Basta, wat doe je dan?"

"Dan vraag je het aan de kok.", bedacht ik.

"Die kok zal zelfs na de vreselijkste martelingen zijn geheime recept niet prijsgeven. Maar hij gooit wel de verpakking weg van elk ingrediënt..."

"Slim. De vuilnisbak vertelt precies welk meel hij gebruikt, en op de kassabon staat welke kruiden hij koopt."

Granny vroeg zich nog een belangrijk ding af: "Maar waarom stuurt de regering van Flopania een spion naar Polderdam? Flopania is straatarm. Hun geld is bijna niets waard. Zo'n dure operatie keuren ze alleen maar goed als het ook iets oplevert."

"Zijn mijn kleren al droog?", klonk het uit de badkamer.

"Aan het haakje.", riep ik terug.

Granny keek verbaasd naar de waslijn in de achtertuin, waar een hele serie zwarte kleren te drogen hingen, maar toen X de keuken inkwam, snapte ze het gelijk.

"Zo kan ik toch niet over straat?", klaagde X. Hij was gehuld in een van Granny's bloemetjesjurken. Met zijn dunne, witte armpjes, zijn magere beentjes onder de veel te grote bloemetjesjurk, met zijn blote voeten in Granny's roze pantoffels, en zijn zwarte masker op, zag hij er echt prachtig uit.

"Ik loop altijd in een bloemetjesjurk. De mensen bewonderen me omdat ik altijd zo elegant gekleed ga.", grinnikte Granny.

"Doe je boodschappen op roze pantoffels?", vroeg X.

"In ieder geval niet met een zwart masker.", legde Granny uit.

"O, maar ik heb ook een groen masker, en een paars masker, en een zilveren masker, voor als ik naar een gemaskerd bal ga."

"Je krijgt je kleren alleen terug, als je eerst onze vragen beantwoordt.", zei ik, zo streng mogelijk.

X keek met zijn gemaskerde ogen behoorlijk op zijn neus: "Ik kan niets zeggen, want ik mag niets zeggen. Topgeheim."

Granny schudde haar hoofd: "Geheimen? Die bestaan al lang niet meer. Kapper Joris Dapper is beter op de hoogte van de laatste nieuwtjes en roddels dan het hoofdkwartier van de Nederlandse geheime dienst. Dus je hoeft niet zo geheimzinnig te doen, hoor. We weten alles van je. Je bent een spion van de regering van Flopania. Eerst heb je bij pizzeria Fracasso's tevergeefs geprobeerd om achter het geheim van hun Spaghetti Bollenaise te komen—"

"Oregano van zijn eigen plantjes, die hij op het dakterras heeft staan. En de tomaten laat hij speciaal met een taxi uit Venetië komen. Ik heb zelfs ontdekt hoe je spaghetti kunt eten zonder te knoeien: de slierten op een vork prikken en dan de vork in een lepel ronddraaien.", verklapte X ongevraagd. Dat woordje «tevergeefs» had Granny handig gebruikt. X wilde gelijk laten zien dat hij een veel betere spion was dan Granny dacht.

"—Daarna heb je Bakker Bol in de gaten gehouden, zonder ooit achter het geheim van zijn heerlijke krentenbollen te komen—", ging Granny door, maar weer werd ze onderbroken door X, die nu wel heel gul al zijn geheimen prijs gaf.

"De rozijnen komen uit Griekenland, de krenten laat hij overvliegen uit Malta, en het deeg moet twintig minuten met de hand geknead worden."

"—En tenslotte had je opdracht om ons af te luisteren. Wil je er soms achter komen wat het geheim is van een boterham met een gebakken eitje?", vroeg Granny.

Ik schonk een beker melk voor hem in en stak het vuur aan onder de kleine koekenpan: "Geen boter maar zonnebloemolie gebruiken. Daar heb je veel minder van nodig, en plantaardige olie is ook nog eens gezonder dan het verzadigde vet van boter. De pan goed heet laten worden. Dan tik je het eitje, zo... en laat je het in één keer in de olie vallen. De vlam halveren en af en toe met de spatel zorgen dat het eitje niet aan de bodem vast gaat kleven.

» Deze is voor Granny. Ze moet elke dag bij het ontbijt een spiegeleitje eten, anders raakt ze haar superkrachten kwijt. Maar als je echt een lekker ontbijtje-eitje wilt, dan maak je Megan's Mega Omelet. Let goed op. Ik leg het maar één keer uit.

» Drie eieren breken in een kom. Je doet er een scheutje melk bij en een theelepel tuinkruiden. Basilicum, peterselie of oregano. Met de vork maak je er een lekker soepzootje van. Daarna was je een tomaatje, doormidden snijden, het hart eruit en dan in dunne plakjes snijden. De plakjes in drieën, dan heb je een hele serie dunne stukjes tomaat. Die klop je door het eimengsel.

» Ondertussen is het eitje voor Granny klaar. Een beetje zonnebloemolie in de pan, in één keer het omeletmengsel erin. Met de vork goed de stukjes tomaat over de bodem verdelen, en dan de vlam halveren. Met de vork maak je gaatjes in de bodem, zodat het vloeibare mengsel naar onder stroomt. Nu komt het geheim: de deksel op de pan. Dan wordt hij niet alleen van onder gebakken, maar ook van boven goed gaar. Dat heeft wel vijf of tien minuten nodig. Ondertussen kan jij mooi verder vertellen wat je hier komt doen."

De heerlijke geur van Granny's ontbijt en zijn rammelende maag waren teveel voor X. Hij begon te vertellen alsof hij in een Chinese martelkamer door een tandarts was behandeld: "Flopania is een arm land. We hebben geen weilanden voor koeien, geen akkers voor aardappelen of graan, en het is er te koud voor fruit of een groententuintje. We hebben alleen maar bergen, rotsen, met hier en daar een alpenweide en een paar geiten. Al ons eten moeten we in andere landen kopen, en die andere landen willen onze geitenwollen sokken niet kopen."

Ik snapte het gelijk. Het is simpel rekenwerk: als je al je geld uitgeeft en niets verdient, dan ben je al snel blut.

"Dus je regering heeft je naar Nederland gestuurd om hier eten te stelen?", vroeg Granny.

"Nee, ik moest eerst naar Liechtenstein en Luxemburg. Dat zijn ook twee kleine landjes met hoge bergen, net als Flopania, maar de mensen die er wonen zijn de rijksten van de hele wereld. Ik ontdekte al snel hun geheim: het is een bankgeheim. Rijke mensen uit andere landen zetten hun geld in het geheim op een Liechtensteinse bank, zodat ze geen belastingen hoeven te betalen. Maar ja, de enige bank die we in Flopania hebben is de bank in het park. Als je daar je geld op zet, is het binnen een seconde verdwenen. Dus we moesten iets anders verzinnen.

» Dat was niet gemakkelijk. Als je zo arm bent als wij, dan is eten het enige waar je de hele dag aan kan denken. Hoe gaat het met die omelet, trouwens?"

Ik keek onder de deksel, maakte de randen van de omelet los met de spatel, en schudde het geval een beetje los van de pan: "Daar gaat het prima mee. Als jij nog even doorgaat, dan zal ik je daarna de rest van mijn keukengeheim vertellen."

X likte zijn lippen af en vertelde verder: "Ik hoopte dat ik in Polderdam en omstreken alle keukengeheimen van de topkoks kon stelen. Pizzeria Fracasso's maakt de lekkerste pizza en pasta, maar alle ingrediënten komen uit andere landen. De Minister... Flopania is zo arm, we hebben zelfs maar één minister. Het is niet eens de Eerste Minister of de Tweede Minister. Het is de Laatste Minister; alle andere hebben we vanwege geldgebrek moeten ontslaan. De Minister zei dat we zo diep in de put zaten dat alleen een superheld ons er nog uit kon trekken."

Ik stond op en haalde de deksel van mijn koekenpan: "Kijk goed. Als de bovenkant droog is, dan maak je de omelet los en laat je hem voorzichtig op de deksel glijden. Gebruik een ovenwant, want het is heet. Dan draai je de koekenpan om, over de deksel met de omelet en... tsjoep, in één keer omdraaien. Een kind kan het. Zie je hoe mooi goudbruin de onderkant is? Nu pak je de knijpfles en doe je er een stuk of zeven toefjes ketchup op. Als laatste bestrooi je de omelet met wat geraspte kaas, Goudse of Emmentaler. Nog een paar minuutjes met de deksel op de pan, totdat de kaas gesmolten is en de onderkant goed gebakken is. Heb je het onthouden?"

X knikte, maar zuchtte: "Helaas heb ik niets aan dit recept. We hebben geen ketchup, geen eieren, geen tomaten, geen kaas, geen tuinkruiden en geen zonnebloemen om olie van te maken. En we hebben geen geld om het in andere landen te kopen."

Ik keek hem vragend aan: "En in het hele land is niemand zo slim om de oplossing bedenken? Heb je daar een kind van acht voor nodig? Het is zo gemakkelijk."

X keek hoopvol op, maar ik schudde mijn hoofd: "Eerst eten. Hoe lang is het geleden dat je een fatsoenlijk ontbijt hebt gehad?"

"Euh..."

"Zeg maar niets. Ik wil het niet weten."

Ik zette een bord met vier boterhammen op het aanrecht, haalde de koekenpan van het vuur, en liet de omelet voorzichtig op de boterhammen glijden. Soms maakte ik dit als Pauline, Astrid en Ro bleven eten. Het is genoeg voor vier personen, maar X had zo'n honger dat hij zelfs de kruimels nog met zijn vinger van zijn bord likte.

"Dat was heerlijk.", zei hij.

"En voedzaam, gezond, lekker, en heel goedkoop. Je zou de Laatste Minister kunnen uitleggen dat hij best een kippenhok kan beginnen. Kippen eten alles, ze leggen eieren, en als je ze een goed leven geeft, dan krijg je er daarna kippensoep voor terug. Maar dat lost het probleem van het geld niet op. Je was slim genoeg om naar Polderdam te komen, maar je hebt op de verkeerde plaatsen gespioneerd. Je had bij Boer Gerben langs moeten gaan."

X begreep het niet: "Maar... Boer Gerben heeft koeien. Wij hebben geen weiland. Alleen bergen."

"Boer Gerben heeft ook een groentetuin. In de zomer groeien daar tomaten, maar in de winter staat het vol met... Boerenkool. Boerenkool is het lekkerst als er een nachtje vorst overheen geweest is. In Nederland vriest het bijna niet meer. Als we echt lekkere boerenkool willen eten, dan moeten we dat uit het buitenland laten komen, bijvoorbeeld uit..."

"...een land waar veel bergen zijn. Hoog in de bergen is het altijd koud. Perfect voor boerenkool. Dat is een uitstekend idee, Megan Havervlok. Ik ga me gelijk in de vuilnisbak van Boer Gerben verstoppen om af te luisteren hoe hij boerenkool kweekt."

Granny schudde haar hoofd: "Dat kan je ook gewoon vragen, hoor. Al die geheimzinnigheid is nergens goed voor. Ik weet toevallig dat Boer Gerben dol is op boerenkool. Hij zucht weleens dat hij het hele jaar door wel boerenkool zou willen eten. Meg en ik vinden het ook lekker, met een stukje rookworst of gebakken spek erbij. Als je het vriendelijk vraagt, zal Boer Gerben je precies uitleggen hoe je het aan moet pakken. Misschien geeft hij je zelfs nog een stelletje piepkuikens uit zijn kippenhok, en wat tomatenplantjes om mee te beginnen. In Nederland kweken we tomaten in kassen. Dat kunnen jullie natuurlijk ook van ons leren.

» Als je het vriendelijk vraagt zijn de mensen van Polderdam aardig genoeg om je overal mee te helpen. Gratis. We hebben het in Nederland zo goed, dat we alles met veel plezier delen met anderen, die het niet zo goed getroffen hebben. Zullen we na de afwas even bij Boer Gerben langs gaan?"

Dat vond X een uitstekend idee.

Ik was niet helemaal eerlijk geweest. Nou ja, iets niet zeggen, dat is niet hetzelfde als liegen. Ik had gezegd dat boerenkool prima groeit in de kou, maar er is nog een soort groente dat het lekkerste is als er een nachtje vorst overheen is geweest: Brusselse spruitjes. Maar eigenlijk vind ik dat er wel

genoeg Brusselse spruitjes in de wereld zijn. Als Flopania ook nog eens Brusselse spruitjes gaat telen, dan zouden ze mij daar geen plezier mee doen.

Soms kan je iets beter geheim houden. Dat is voor iedereen het beste.

14. Zaken die Smaken

Granny raakt altijd in de war van cijfers. Ze laat haar rekenwerk en haar geldzaken liever aan mij over. Maar gisterochtend kon ze het zelf. Het was ook niet zo moeilijk. De portemonnee was leeg. Nul is niks, in alle talen.

"Verwaaid! Ik had net zin om vandaag iets bijzonders te eten. Het ziet ernaar uit dat we het moeten doen met wat we in huis hebben.", zei ze, spijtig.

Ik keek in de koelkast en de voorraadkast: "Een halfje bruin, een doos eieren, en zoveel water als we maar op kunnen."

Granny haalde haar schouders op: "In ieder geval hebben we genoeg voor het ontbijt. Daarna heb jij een uurtje nodig voor je sommen en je schrijfwerk. Ondertussen kijk ik in de krant of er nog noodgevallen zijn. Als er over een uur geen problemen zijn, dan gaan we lekker op paling vissen voor het avondeten. Of lust je liever een broodje aap? Dan vliegen we naar Afrika en vangen we een chimpansee."

Ik hoopte toch eigenlijk liever op een smakelijker avontuur. We raakten niet in paniek of zo. Met een superheld als Granny in de buurt gebeurt er altijd wel iets.

Maar een uurtje later was alles nog net zo rustig als toen we opstonden. En toen het al bijna tijd was voor het middageten, was het zelfs nog rustiger. Zelfs het zachte tikken van de keukenklok was gestopt.

"De batterij is leeg. Hebben we nog een nieuwe?", vroeg ik.

"Is het geen oplaadbare batterij?", vroeg Granny.

Ik wist het niet zeker. Made in Hoehétidan. De rest kon ik niet lezen. De klok zelf was ook Made in Hoehétidan. De cijfers stonden kriskras door elkaar, maar de wijzers wezen om twaalf uur natuurlijk gewoon allebei naar boven.

Granny zette haar bril recht en las aandachtig de instructies: "De batterij is prima. De wijzers van de klok zijn zonnecellen, die de batterij opladen. Ik vermoed dat de klok zelf kapot is. Laten we er maar even mee naar de

klokkenmaker gaan. Er zit een goede in Wittekerke, Hans Klok, vlak naast de kerktoren."

"We hebben geen geld voor een klokkenmaker, Granny."

"Pfff. Jij bent toch altijd zo optimistisch? Probeer de zonnige kant van de zaak te zien. Zolang de klok stil staat hebben we alle tijd om een oplossing te verzinnen. En we kunnen ook nooit ergens te laat komen."

We namen de klok mee en reden met de DAF naar Wittekerke. De klokkenmaker was nog open.

"Ik stond op het punt de zaak te sluiten, Granny. Mijn maag rammelt, en die vergist zich nooit in het middaguur."

Granny gaf hem onze kapotte keukenklok; "Nou, onze klok is flink te laat. Kan je er misschien even naar kijken? We willen graag weten of hij nog gerepareerd kan worden. We hebben geen geld voor een nieuwe."

Klokkenmaker Hans Klok keek op zijn polshorloge, toen op zijn zakhorloge, toen op de grote Friese staande klok naast de deur, en tenslotte op de kerkklok: "Ik heb nog wel een minuutje. De batterij is van het merk Made in Hoehétidan. Daar kan het niet aan liggen. De zonnewijzers zijn ook prima. Eens kijken wat er onder dit paneel zit."

Met een bijzonder kleine schroevendraaier draaide hij de vier minuscule schroefjes los en lichtte hij het metalen paneel op.

"Kijk. Er is een draadje los gegaan. Zo. Het zit weer op zijn plaats. Nu nog even alles goed vastschroeven... Ziezo. Dat was nog geen minuut werk. De rekening voor de reparatie is twaalf honderd euro. Ha, ha. Nee, hoor. De tijd is twaalf honderd uur precies, tijd voor de lunch. Komen jullie mee? De klok leggen we een uurtje in de etalage zodat de batterij kan opladen in de zon. Ondertussen gaan wij lekker eten in het restaurant van Hotel de Pepermolen.", zei Hans Klok.

Hotel de Pepermolen was aan de andere kant van de kerk.

"Dat is vast peperduur. We hebben geen pepernoot.", zei ik.

"Welnee. Zoveel je kunt eten, voor een knikker en drie scheten.", grapte Hans: "Het hotel is van mijn broer, Frans Kok. 's Middags is er altijd een lopend buffet. Het kost een tientje, maar ik mag altijd gratis komen eten. En als ik binnen kom met een superheld als Granny, en met Megan Havervlok, de beroemde schrijfster, dan levert dat zoveel publiciteit op dat jullie dat tientje niet hoeven te betalen."

Granny wilde dat graag van de eigenaar zelf horen. Heel leuk om Jan en alleman uit te nodigen op het eten, maar de kok moet het natuurlijk wel

goed vinden.

Frans Kok vond het prima: "We geven jullie de beste tafel, aan het raam. Zodra de mensen zien dat Super Granny op bezoek is, loopt het storm. Wat willen jullie drinken? We hebben water, koffie of thee."

We namen een grote kan met water mee naar onze tafel en keken onze ogen uit.

In het hotel hadden ze een lopend buffet. Het leek meer een snelwandeland buffet, een rennend buffet, zelfs een op topsnelheid wegsprintend buffet, zo snel werd alles door de uitgehongerde gasten op grote borden geladen en naar binnen geschoffeld. Kipnuggets, warme broodjes, gebakken krieltjes met tuinkruiden, Mexicaanse bonenschotel, macaroni salade met zongedroogde tomaatjes, het werd bijna uit de handen van Frans Kok getrokken voordat hij de schotel op de lange tafel kon zetten. Het enige waar je op je gemak voldoende van kon opscheppen was de Franse uiensoep. Die zag eruit alsof de opa van Napoleon daar zijn vieze sokken in had gewassen.

"Als we hier iets willen eten, dan zal een superheld er met supersnelheid voor moeten zorgen. Netjes op je beurt wachten, daar heeft niemand hier ooit van gehoord.", zei ik.

"Als mijn neus het goed ruikt, dan komt er nu een quiche met broccoli en blauwe kaas uit de keuken.", zei Granny.

"Een kies?"

"Nee, een quiche. Dat is een taart van bladerdeeg, gevuld met een mengsel van groenten, kaas en eieren. Het is heerlijk, maar door de eieren en de kaas zit je zelfs na een klein puntje taart al vol. Frans Kok moet haast wanhopig zijn met al die hongerende jongeren in de zaal. Daar valt niet tegenop te koken."

"Eet zoveel je wilt voor een tientje? Ik ken dat. De spinazie smaakt naar sperziebonen en de sperziebonen smaken naar spinazie. De thee smaakt naar koffie en de koffie smaakt naar sperziebonen.", mopperde iemand die het menu bij de voordeur stond te lezen.

"Het water smaakt in ieder geval heerlijk en er staan geen Brusselse spruitjes op tafel.", zei ik tegen hem.

De man keek verwonderd op en zei: "Verwaaid. Super Granny. En Megan Havervlok. Als die hier komen eten, dan moet het wel goed zijn." Hij stapte naar binnen en vocht zich een weg door de mensenmassa naar de lange tafels vol lekkere hapjes.

"Wat doen wij?", vroeg ik: "Vragen we of Super Granny al die hongerlappen met donderklappen naar hun zitplaatsen stuurt, zodat wij rustig op kunnen scheppen?"

"Je mag niet opscheppen, Meg. Bescheidenheid is een kwaliteit.", zei Granny.

"Maar dan krijgen we niets te eten. Die schrokoppen eten de oren van elkaars hoofd.", zuchtte ik.

Op dat moment zette Frans Kok een prachtige taart midden op onze tafel: "Voor betalende klanten is het zelfbediening, maar onze eregasten krijgen natuurlijk een VIP-behandeling."

"VIP? Vind Ik Prima.", grapte ik.

Hans Klok sneed de hartige quiche met broccoli en blauwe kaas in acht stukken en serveerde ons allemaal een punt. Frans Kok at gezellig mee.

"De zaken gaan goed hier. Heb je elke dag zoveel klanten?", vroeg Granny.

Ik zei niets. Mijn mond was verrukt over de heerlijke smaak van de quiche. Daar lustte ik straks nog wel een stukje van.

Frans Kok zuchtte diep: "De zaken gaan bijzonder slecht, Granny. Als er niet snel iets gebeurt, zijn we binnenkort failliet."

Granny snapte er niets van: "Als je meer klanten nodig hebt, dan komen we gewoon wat vaker hier voor het raam zitten."

Frans schudde bedroefd zijn hoofd: "We hebben klanten genoeg, dat is het probleem niet. Elke middag zitten we vol. We zetten ook het goede menu op tafel. Gewoon, goedkoop, gezond, gezellig en gemakkelijk klaar te maken. Iedereen is dol op onze gerechten."

"Behalve die Franse uiensoep dan. Die ziet er echt vies uit.", zei ik, met een opgetrokken neus.

"Heb je die soep geproefd? Wacht maar even."

Een minuutje later was Frans Kok terug, met een kopje sokkenwaswater waar een stuk stokbrood met gesmolten kaas in dreef.

"Proef maar.", grinnikte Frans Kok.

Ik nam voorzichtig een lepeltje soep, met wat van het brood en de kaas erbij, en...

"Verwaaid. Dat is lekker."

"En voedzaam, en goedkoper dan een maaltje Brusselse spruitjes. Dat is het keukengeheim van onze succesformule. Heerlijk eten voor een lage

prijs. En toch gaan we failliet. Misschien heb ik ergens een rekenfout gemaakt.", zuchtte Frans Kok.

Granny wees met haar vork naar mij: "Geef dat rekenwerk maar aan Meg. Ze is niet alleen goed met taal, maar ook met rekenen kan je op haar rekenen. En... Frans... Ik durf het bijna niet te vragen, maar... Heb je voor mij misschien ook een kopje van die uiensoep? Als Meg het zo lekker vindt, dan wil ik het ook wel eens proberen. Heb je er een recept van?"

Lekker gaaf. Iedereen zit zich lekker vol te stoppen, behalve Megan, want die krijgt een overheerlijke stapel bonnetjes, rekeningen en kasboeken om op te kauwen.

Frans Kok legde het uit: "Een volwassene eet 2.000 calorieën per dag. Dat is 400 calorieën als ontbijt, 600 calorieën bij de lunch, het avondeten is 800 calorieën, en dan heb je nog 200 calorieën voor een tussendoortje, een kopje warme chocolademelk met een koekje bijvoorbeeld."

"Klopt als een bus.", zei ik.

"Twee puntjes quiche, 500 calorieën, plus een kopje soep, 100 calorieën..."

"Genoeg voor een volle maag."

"Of 400 calorieën voor een bordje Mexicaanse bonenschotel plus 200 calorieën kipnuggets.", zei Frans Kok.

"Goed, goedkoop, en genoeg.", rekende ik na.

Frans Kok hief zijn armen in de lucht: "En toch staat er elke dag minder op de bank. Het is een raadsel. Zou iemand ons soms bestelen?"

"Ik eet hier elke middag, maar ik hoef nooit te betalen.", zei Hans Klok: "Als je meer van dat soort klanten hebt, dan is het logisch dat je failliet gaat."

Frans Kok legde zijn arm om zijn broers schouders: "Jij bent mijn broer. Ik heb maar één broer. Als mijn keukenklok kapot gaat, dan repareer je hem voor mij ook gratis."

"Dat is een minuutje werk."

"En dat tientje van jou mis ik echt niet. Ons verlies is veel groter. Wel een paar honderd euro per dag."

"En als je weer teruggaat naar zoals het vroeger was, met een menukaart en flessen Franse wijn?", opperde Hans Klok.

Frans Kok schudde zijn hoofd: "Dat is voor de meeste mensen veel te duur. We kochten elke dag verse groenten en fruit, en de volgende dag konden we het weggooien, omdat er geen klant was komen eten. Nu gaat

alles op wat we op tafel zetten. Dan heb je als kok ook veel meer eer van je werk. Moet je zien hoe iedereen zit te smullen."

Ik had daar inderdaad al een tijdje met grote verbazing naar zitten kijken. Van die stomme sommen voor mijn neus had ik ondertussen mijn buik wel vol, maar de rest van de zaal schepte vrolijk voor de vierde, vijfde of zelfs zesde keer zijn bord vol.

"Mag ik even van tafel, Granny?", vroeg ik beleefd.

"Het toilet is daar, in de gang.", wees Frans Kok.

"Ik ga liever even naar buiten. Ik ben zo terug."

Hans Klok keek op zijn polshorloge, toen op zijn zakhorloge, toen op de klok boven de keukendeur, en tenslotte op de kerkklok, die we vanaf onze tafel bij het raam nét konden zien als we onze nekken strekten. En toen was ik alweer terug.

"Wat is dat voor gebouw aan de overkant?", vroeg ik aan Hans en Frans.

"Een school of zoiets.", dacht Hans Klok.

"Ze geven Engelse les, dacht ik. Er staat tenminste iets Engels op de ramen., wist Frans Kok.

Ik knikte: "Er staat *Weight Watchers*. Het is inderdaad een soort school, maar niet om Engels te leren. Hun klanten leren om af te vallen. Ze worden de hele week uitgehongerd, en als ze dan worden losgelaten in een hotel vol heerlijke gerechten waar je voor een tientje zoveel mag eten als je kunt..."

Granny snapte het: "Dan eet je de eigenaar van het hotel de oren van zijn hoofd, en dan ga je de volgende dag gelijk weer terug naar de *Weight Watchers* voor een nieuwe behandeling. De burens worden rijk en jij gaat failliet, Frans."

Frans keek rond, en zag dat er een verschil is tussen smullen en schrokken.

Ik zei: "Je kunt twee dingen doen. Je kunt de prijs verhogen, maar dan raak je wel al je klanten kwijt die voor een tientje gewoon lekker een normale portie eten. Of..."

Granny en ik moesten een uurtje wachten totdat onze klok was opgeladen. Het middageten duurde een half uurtje. Als je net zo goed met rekenen bent als ik, dan weet je dat we 30 minuten over hadden. Precies genoeg voor een bezoekje aan de *Weight Watchers*.

Een lieve mevrouw kwam ons begroeten: "Goedemiddag. Wat kan ik voor jullie doen? Willen jullie afvallen?"

Granny bekeek zichzelf eens in de lachspiegel naast de ingang: "Ik ben wel wat mollig geworden van dat middageten. Weet je zeker dat die quiche maar 500 calorieën was, Meg?"

"Heel zeker, Granny. We hebben een eenvoudige vraag voor u, mevrouw. Wilt u dat uw klanten terugkomen? Of wilt u ze echt van hun overgewicht afhelpen?"

"Wat een vreemde vraag. Natuurlijk willen we ze helpen. Maar we helpen ze zo goed dat ze steeds weer terugkomen.", zei de vriendelijke mevrouw.

"Nee. U hongert de mensen uit met diëten, en geeft ze veel te weinig eten. Zodra ze de voordeur uit zijn gaan ze zichzelf belonen met alles wat ze maar opkunnen. Is dat hun eigen schuld? Of komt dat omdat u ze vreselijk ongezond leert eten?", zei Granny. Ze hief haar vinger beschuldigend in de lucht. De vriendelijke mevrouw schrok ervan.

"Maar... Dat is niet onze bedoeling. U heeft vast ergens een rekenfout gemaakt."

Ik schudde mijn hoofd: "Nee, mevrouw. *U* heeft een rekenfout gemaakt. Een volwassene verbruikt 2.000 calorieën op een dag. Het ontbijt is 400, de lunch is 600, het avondeten is 800, en dan is er nog 200 over voor een warme chocolademelk en een koekje. Als je het tussendoortje weglaat, dan val je af, misschien niet zo snel als met uw hongerloontje, maar wel op een gezonde manier. Uw klanten vallen zo snel af dat ze van hun graatje vallen, en dan rennen ze naar het restaurant aan de overkant om alles weer in te halen, en liefst nog iets meer. Dankzij uw die-eet methode worden uw klanten nog dikker dan ze ooit waren."

De vriendelijke mevrouw begon het te snappen: "We moeten dit stil houden. Kan ik op u rekenen? Als dit bekend wordt, dan kan ik de tent wel sluiten."

Granny schudde haar hoofd: "Het is echt het beste als we dit juist aan iedereen vertellen. Megan Havervlok is de populairste schrijfster van gratis Nederlandstalige kinderboeken ter wereld. Als zij in haar volgende boek nou eens simpel uitlegt dat je gewoon drie maaltijden per dag moet eten, en die diëten rap vergeten, dan past u de methode aan en laat uw klanten voortaan elke dag een avontuur beleven. Actie figuren verbruiken veel energie. Elke dag een avontuur en drie gezonde maaltijden, dan val je af zonder dat je honger hebt. Daarnaast maken we een afspraak met de kok van het hotel aan de overkant, die voor een tientje per persoon een gezonde

en lekkere lunch verzorgt. U heeft geen omkijken meer naar het eten, Frans Kok serveert normale porties voor een goede prijs, niemand gaat failliet, en alle klanten zullen het succes doorvertellen, dus u bent allebei verzekerd van een bloeiend bedrijf."

De vriendelijke mevrouw was gelijk enthousiast: "Dat is echt een supergoed plan, Super Granny. Alleen... Die mevrouw Havermout... Zou die wel mee willen werken?"

Ik keek bedenkelijk en zei: "U heeft de laatste tijd zoveel geld verdiend met uw ongezonde leefstijl... Als u mijnheer Frans Kok van de overkant nou eens een schadevergoeding betaalt, en misschien zelfs een kleine beloning voor Super Granny erbij, dan doen wij wel een goed woordje voor u bij mevrouw Havermout. Wat zou u ervan denken als u al uw klanten een gratis exemplaar van Super Granny 6 cadeau kunt doen, zonder dat het u een cent kost?"

We kregen zo'n vette beloning dat we voorlopig onze buik rond konden eten. En Frans Kok trakteerde op een toetje: zelfgemaakt mango-yoghurt-ijs, overheerlijk en toch maar de helft van de calorieën van een kant-en-klaar toetje uit de supermarkt.

Als dank maken we graag wat extra reclame voor hem: Hotel de Pepermolen, in Wittekerke. Heerlijk, eerlijk, en soms kom je er zelfs Super Granny tegen.

15. Bezitten, Bezetten en Bezeten (de Belangrijkste Zaak van Allemaal) - deel 1

Meestal komen bezoekers bij Granny door de voordeur. Soms komt iemand door de keukendeur. Het is nog nooit gebeurd, maar het zou kunnen dat iemand door het raam naar binnen komt. De bezoeker van gisteren kwam op een wel heel originele manier binnen: door de schoorsteen.

Sinterklaas?

Bijna goed.

Het was de Kerstman.

Veel gekker moet het niet worden.

De Kerstman schudde de sneeuw uit zijn baard en stampte een paar keer flink met zijn laarzen om de kou uit zijn botten te jagen. Hij was onderweg dwars door een sneeuwstorm gevlogen. Toen omhelsde hij Granny stevig en gaf haar een paar dikke zoenen op haar blozende wangen: "Goedemorgen, Granny. Dat is lang geleden."

Ik keek op de klok. Half zeven in de morgen. Is de Kerstman zo laat of is hij juist heel vroeg? Daarna keek ik op de kalender. Half februari. De Kerstman had zich vast een paar weken verslapen.

Granny stelde ons aan elkaar voor: "Deze jongedame is Megan Havervlok, mijn onmisbare assistente. Meg, dit is de Kerstman. Dat had je vast al begrepen."

De Kerstman tilde me op, omhelsde me stevig, en gaf me een paar klinkende zoenen op mijn wangen. Hij rook naar peperkoek en anijs, en ook een beetje naar het roet van de schoorsteen.

"Je lust vast wel een kopje thee.", zei Granny. Ze pakte een kopje uit de kast en schonk in.

"Lekker.", zei de Kerstman. Hij deed er 1, 2, 3, 4, 5... ZES klontjes suiker in. Als je je soms afvraagt waarom de Kerstman zo dik is: hij is dol op alles wat zoet smaakt.

"Kerstman, vliegen met een arrenslee, hoe werkt dat?", vroeg ik nieuwsgierig.

De Kerstman haalde zijn schouders op: "Ach, als je weet hoe het moet, is het net zo gemakkelijk als uit je bed vallen.

» Dat vliegen is nogal een technisch verhaal. Je weet wat elektriciteit is, toch? De stroom gaat van positief naar negatief. Zo werken allerlei apparaten opeens vanzelf. Nou hebben we op de Noordpool naast positief en negatief ook alternatief. Dan gaat de stroom alle kanten op. Zo hoef je nooit meer je batterijen op te laden of je elektriciteitsrekening te betalen.

» Met water gaat het net zo. Normaal stroomt het van hoog water naar laag water, maar wij gebruiken ook afvalwater. Als we afvalwater met zeepsop goed schoonmaken, stroomt het vrolijk alle kanten op. Afvalwater valt af van laag water, bovenop het hoog water. Dan hoef je de theepot nooit meer bij te vullen.

» En tenslotte hebben we op de Noordpool niet alleen zwaartekracht, maar ook lichtekracht. Lichtekracht maken we van het Noorderlicht. Als je zwaar werk hebt, maar je gebruikt goed gereedschap, dan wordt het werk een stuk lichter. Nou, die slee van mij is uitstekend gereedschap. Er kunnen heel veel cadeautjes in de kofferbak, en de rendieren hebben er totaal geen last van.

» Oeps.

» De rendieren.

» Helemaal vergeten.

» Ze zullen wel honger en dorst hebben na die lange reis. Heb je misschien iets te eten voor ze, Granny? En misschien ook een paar flesjes alcoholvrij bier? "

"Bier?", vroeg ik verbaasd: "Ik dacht dat dieren alleen water dronken."

De Kerstman schudde zijn wijze hoofd: "Op de Noordpool bevriest water direct. Mijn rendieren drinken het liefst Moezelwijn, of soms een emmertje champagne bij het eten. Daar zit helaas flink wat alcohol in, en daar worden ze dronken van. Hoe denk je dat ze aan die rode neuzen komen? Heb je wel eens in een vliegende arrenslee gezeten, die getrokken werd door negen dronken rendieren? Ze vliegen allemaal een andere kant uit, en ze dansen er ook nog eens de Horlepiep bij, of de Polonaise. De achtbaan op de Kermis van Wittekerke is er niets bij. Het ergste is als ze erbij gaan zingen. Een trompetterende olifant is een operazanger,

vergeleken met een bezopen rendier. Ze zingen zo vals als een kat in een vioolkist."

Granny keek in de koelkast: "Ik heb nog een kratje alcoholvrij bier, van het merk Hinneken, en een voordeelzak Brusselse spruitjes. Die spruitjes zijn eigenlijk ons avondeten voor de hele week."

Opgetogen pakte ik de voordeelzak uit Granny's handen: "Ik weet zeker dat rendieren dol zijn op Brusselse spruitjes. Die arme dieren zijn uitgehongerd. Honger maakt bittere spruitjes zoet, zegt het spreekwoord. En de Kerstman heeft vast wel wat koek, snoep en marsepein voor ons avondeten."

Voordat iemand iets kon zeggen, rende ik al door de voordeur naar buiten. Daar stond de slee van de Kerstman, keurig geparkeerd achter Granny's DAF. De negen rendieren keken me nieuwsgierig aan, maar toen ik ze een handvol Brusselse spruitjes aanbood, trokken ze hun neus op.

"Wat is dat? Weet je niet dat wij alleen broccoli eten?", zei het voorste rendier. Op zijn hoofdstel stond zijn naam, Rudolph, in geborduurde letters.

"Broccoli is heerlijk en het zit vol belangrijke bouwstoffen.", zei Dasher, het rendier rechts achter hem op de tweede rij.

Ik vind broccoli ook heel lekker. Maar het is niet elke dag feest. Deze Brusselse spruitjes waren in de aanbieding...

"De Chef zegt dat dit Japanse broccoli is.", legde ik uit: "Als je je ogen dicht doet, proef je geen verschil. Nou ja, als je een fijnproever bent, dan proef je het fijne aroma van de derrie-jakkie saus. Die doen ze in Japan overal over, zelfs over vanille-ijs en kaneelbeschuitjes."

Rudolph snuffelde argwanend aan de spruitjes, liet er voorzichtig een tussen neus en lippen door naar binnen glijden, kauwde aandachtig, en riep toen uit: "Wat een delicatessen!"

Ons avondeten voor de komende week verdween als sneeuw voor het Noorderlicht. Na een paar flesjes Hinneken nul-punt-nul als toetje waren de rendieren weer helemaal opgefrist. Ze keken uit naar de terugreis.

"Hoelang zijn jullie onderweg geweest?", vroeg ik: "De Noordpool is nog verder dan Lapland."

Rudolph zei: "Als we onderweg geen rode stoplichten tegenkomen, dan zijn we in een kwartiertje thuis."

Dasher zei: "We komen niet van de Noordpool. We komen uit Het Belang Rijk. Dat is nog een half uur verder. Daarom waren we zo moe."

Gelukkig had je een zak Japanse broccoli. Daar knapt een rendier weer helemaal van op."

Dancer, die naast Dasher stond, zag mijn verbaasde blik. Hij zei: "Je bent natuurlijk benieuwd hoe we zo hard kunnen rennen. We heten niet voor niets ren-dieren. Kijk maar eens goed naar onze voeten."

"Verwaaid.", zei ik: "Jullie dragen gymschoenen van het merk Apollo. Ja, zo kan ik het ook. Helaas hebben Granny en ik geen geld voor zulke dure schoenen."

Prancer, het rendier op de derde rij, zei: "Dan vraag je ze toch gewoon aan de Kerstman? Gewoon een brief schrijven. Het adres is: De Kerstman, Noordpool. Je moet er wel een postzegel voor het buitenland op plakken, anders bezorgt de postbode je brief bij de Kersenman in Noorden, Zuid-Holland."

Ik hoefde natuurlijk geen brief te schrijven. De Kerstman zat immers bij Granny in de keuken, thee te drinken. Ik hoefde het alleen maar te vragen.

Ik rende naar binnen: "Kerstman, wat moet ik doen voor een paar supersnelle Apollo gymschoenen? Met zulke schoenen kan ik het record breken en Granny nog sneller helpen met haar werk."

De Kerstman trok een witte wenkbrauw op: "Je loopt op de zaken vooruit, Megan."

Granny trok ook een wenkbrauw op: "Met Apollo gymschoenen loop je al snel in zeven sloten tegelijk. Het is veel beter om alles rustig aan te doen. Ken je het verhaal niet van de schildpad en de haas?"

Natuurlijk kende ik dat verhaal. De haas en de schildpad deden wie het hardst kon lopen. De haas rende weg, maar halverwege was hij zo moe dat hij in slaap viel. De schildpad liep rustig door, haalde de snurkende haas in, en won de wedstrijd. Als die haas gewoon een hazenslaapje had gedaan, was hij natuurlijk op tijd wakker geworden.

"Die schildpad liep op Apollo gymschoenen. Daardoor won hij van de haas.", probeerde ik nog.

Granny en de Kerstman schudden hun hoofden.

"Weet je waarom de Kerstman hier is? Hij heeft onze hulp nodig. Zelfs op Apollo gymschoenen kan hij het werk niet meer aan.", zei Granny.

De Kerstman schudde zijn hoofd: "Ik begrijp het niet, Granny. Waarom wil iedereen altijd alles *hebben*? Ik vind het veel leuker om cadeautjes te *geven*. Ik begrijp er geen biet van."

Granny legde het uit: "Toen jij buiten met de rendieren aan het spelen was, heeft de Kerstman me verteld waarom hij onze hulp nodig heeft. Precies hierom: iedereen wil altijd alles *hebben*...

» Misschien moet ik bij het begin beginnen. In Nederland hebben we Sinterklaas. Die viert op 5 december zijn verjaardag. Dan deelt hij lekkers uit en geeft cadeautjes aan de kinderen die het hele jaar goed hun best gedaan hebben. In Frankrijk en Spanje hebben ze de Drie Koningen. Die komen op 6 januari langs met cadeautjes voor alle kinderen die goed hun best gedaan hebben. De Kerstman geeft met Kerstmis cadeautjes en lekkers aan kinderen in twee andere landen. Op Tweede Kerstdag bezoekt hij de kinderen in het Verenigd Koninkrijk, en op Kerstavond geeft hij cadeautjes aan kinderen in het Belangrijk. Dat land heette vroeger anders, maar ze hebben de naam veranderd, omdat ze daar graag de Nummer Een willen zijn.

» Om dat goed te kunnen begrijpen, heb je eigenlijk eerst een lesje Geschiedenis nodig, en ook nog een half lesje Aardrijkskunde. Dat krijg je normaal pas in Groep Zeven. Gelukkig ben je nogal slim voor je leeftijd. Ik hoop dat je het nu al snapt.

» Als je de wereldbol bekijkt, dan zie je dat alles verdeeld is onder de rijken. Frankrijk is het rijk van Frank, Oostenrijk is het rijk in het oosten, en in het midden van Rome ligt het Heilige Roomse Rijk.

» Dat was niet altijd zo.

» Vroeger was elk dorp van een andere bezetter, of bezitter, hoe je het maar wilt noemen. Iedereen had zijn eigendom. Een Hertog had een hertogdom, een Prins had een prinsdom, en een Bisschop had een bisdom. Iedereen die in een Dom woonde, moest de baas, zijn hotemetoten, en zijn flierefluiters te eten geven.

» De eigenaars van elke Dom deden niets anders dan met elkaar vechten. De naam zegt het al: dat was nogal dom. De sterkste won. Die noemde zich dan Koning of Keizer. Zijn land werd een Koninkrijk of een Keizerrijk. De naam Dom veranderde zo in Rijk. De Koning en de Keizer waren namelijk een flink stuk rijker dan al die vechtende dommeriken bij elkaar.

» Die Rijk-Dom van de Koning of Keizer kostte het land heel veel en leverden niets op. In een land, hier ver vandaan, staken de Hotemetoten hun koppen bij elkaar. Ze bedachten dat ze het voortaan anders moesten doen. Al dat vechten lieten ze voortaan lekker aan anderen over. Vechten is dom,

en je wordt er arm van. Ze werden liever rijk en dachten alleen aan hun eigen belang. Daarom heet hun land het Belangrijk. En daar komt de Kerstman nu net vandaan."

Ik knikte dat ik het snapte: "Als kinderen vechten, dan krijgen ze geen snoep van Sinterklaas, en ook geen cadeautjes van de Kerstman. Dus als alle kinderen in dat grote rijk stoppen met vechten, dan zijn er veel meer lieve kinderen. Dan barst de Kerstman natuurlijk van het werk."

Met een glimlach haalde de Kerstman een klein pakje uit zijn grote zak en legde het op de tafel: "Ik zie wel dat je behoorlijk slim bent voor je leeftijd, Megan Havervlok. Hier heb ik alvast een klein cadeautje voor je."

Ik pakte het uit. Het waren twee veters. "Apollo", stond erop.

"Wie weet wat er verder nog aan zit te komen.", zei de Kerstman raadselachtig.

"Wees maar niet bang, Kerstman.", zei ik: "Sommige kinderen slaan elkaar om de oren voor een paar Apollo gymshoenen. Ze zijn er bezeten van om die schoenen te bezitten. Ik ben een stuk slimmer. Net als de schildpad: als je hard werkt en nooit opgeeft, krijg je aan het einde vaak een beloning. Maar ook zonder Apollo gymshoenen vind ik het leuk om Granny te helpen, hoor."

"Ik denk dat we Megan maar mee moeten nemen naar het Belangrijk.", zei de Kerstman tegen Granny.

"Trek in ieder geval een warme jas aan, en twee paar dikke sokken. Er hangt een flinke sneeuwstorm boven Groenland. Daar vliegen we dwars doorheen.", zei Granny.

Twee minuten later zaten we met z'n drieën in de arrenslee. De Kerstman klakte met zijn tong en de rendieren vlogen uit de startblokken. Boven Wittekerke draaiden ze scherp naar links en toen ging het pas echt hard. We gingen steeds hoger en het werd ook steeds kouder. Opeens stoven hagelstenen en sneeuwvlokken om ons heen. De ijzige wind draaide om mijn oren. Ik kreeg er een rode neus van.

"Ho, ho, ho.", riep de Kerstman boven de gierende storm uit, maar de rendieren hoorden: "Hop, Hop, Hop", en deden er nog een schepje bovenop. Ik vond het niet erg. Hoe eerder we door deze sneeuwstorm heen waren, hoe beter.

Granny haalde een thermosfles uit haar tas en schonk drie kopjes warme chocolademelk in. "Drink maar lekker op. Daar word je warm van.", zei ze.

De Kerstman kreeg ook een kopje. Hij toverde een speculaaspop tevoorschijn en gaf ons elk een stuk. Heerlijk. Ik genoot echt van dit avontuur.

Even later zetten de rendieren de landing in. Eerst ging er een lampje branden, een rood lampje tussen elk gewei. Toen verscheen het bordje «riemen vast». Opeens kreeg ik een licht gevoel in mijn maag: we daalden af. Met een scherpe bocht naar rechts vlogen we om een onweerswolk heen, dwars door een regenboog, en daarna ging het recht vooruit naar een oceaan van lichtjes.

"Als je zo snel vliegt als wij, dan haal je de tijd in. Hier is het nog nacht. De zon komt over een paar uur pas op.", legde de Kerstman uit.

Pfff. Ik had met Granny al heel wat afgereisd, maar zo ver als dit waren we nog nooit geweest.

"Dat komt goed uit, Kerstman. Zo hebben we een paar uurtjes extra om ons werk te doen. Samen krijgen we het wel voor elkaar.", zei Granny.

De Kerstman parkeerde zijn slee op het dak van een torenhoog gebouw en hielp ons met uitstappen.

"Wat moeten we precies doen?", vroeg ik.

"Alles.", zei Granny.

"Hoezo «alles»?", vroeg ik.

De Kerstman keek op zijn horloge: "We kunnen beter eerst even uitleggen wat het probleem is, Granny. We hebben tijd genoeg. Het is hier pas half vijf in de nacht."

Uit een donkere hoek kwam een man op ons aflopen. Hij droeg een zwart pak met een wit overhemd. In zijn handen had hij een enorme mand, vol broccoli: "Goedenacht, Kerstman. Ik breng het eten voor de rendieren. Ze zullen wel honger hebben na zo'n lange reis."

Rudolph stak zijn neus in de mand en snoof afkeurend: "Wat is dit? Heb je geen Japanse broccoli voor ons? Japanse broccoli zit vol vitamines. We zijn dol op die lekkere derrie-jakkie saus."

De andere rendieren knikten enthousiast.

Granny boog voorover en fluisterde de zwart-witte man iets in zijn oor. Hij keek verwonderd en vroeg zich hardop af: "Maar... Wat doe ik dan met al die broccoli?"

"Zet die maar achterin de slee. Dat eten Granny en ik de komende week wel op als avondeten.", grinnikte ik. Ik ben echt dol op broccoli.

Terwijl de rendieren genoten van een flesje alcoholvrij Hinneken bier, verdween de Chef hoofdschuddend om een lading Brusselse spruitjes te halen.

Maar ondertussen wist ik nog steeds niet wat we hier nou eigenlijk kwamen doen...

16. Bezitten, Bezetten en Bezeten (de Belangrijkste Zaak van Allemaal) - deel 2

"Wat is er nou eigenlijk zo belangrijk dat Granny en ik helemaal naar het Belangrijk moesten komen, Kerstman?", vroeg ik nieuwsgierig.

De Kerstman legde uit waarom we hier waren: "Weet je nog wat Granny had verteld over de Dommen en de Rijken? Hier in het Belangrijk waren de Rijken niet zo Dom. Ze zetten de Koning en de Keizer bij de vuilnisbak en bedachten iets beters: vanaf nu is iedereen even belangrijk.

» In een Eigen-Dom was er maar één Hertog, Prins, of Bisschop, die alles besliste. Toen al die Eigen-Dommen samen een Rijk werden, besliste één Koning of Keizer alles. Maar in het Belangrijk is iedereen belangrijk. Iedereen beslist dus over alles. Ze stemmen, en de meeste stemmen gelden. Vind je dat niet mooi?"

Ik knikte. Dat klonk inderdaad als een hele verbetering.

Granny ging verder: "Het was inderdaad een hele verbetering. Op school zei de Juf bijvoorbeeld: «Vandaag beginnen we met een uur stomme sommen. Daarna krijgen we een lesje in het verbeteren van taalfouten. Dan een uurtje gymnastiek en een uurtje knutselen en tekenen. Als we alles achter de rug hebben, dan is er misschien nog een kwartiertje over om te spelen.» Maar de kinderen zeiden: «We hebben veel liever de hele dag speelkwartier. Laten we erover stemmen.» Alle kinderen stemden voor speelkwartier. De Juf stemde voor stomme sommen. De meeste stemmen gelden, dus was het elke dag speelkwartier.

» Op het werk ging het ook prima. De baas zei: «Deze week gaan we allemaal vijf dagen lang keihard werken. Er moet geld verdiend worden.» Maar de arbeiders zeiden: «Wij hebben liever een week van drie dagen, vrijdag, zaterdag en zondag. Dan hoeven we niet zo lang op het weekend te wachten. Als we maar één werkdag hebben, dan hoeft de baas veel minder loon te betalen. En op vrijdag nemen we gewoon vrij. Daarom heet het ook vrij-dag. Laten we erover stemmen.» Alle arbeiders stemden voor een

weekend-week van drie dagen. De baas stemde voor een week van vijf werkdagen. De meeste stemmen gelden, dus nu werkt niemand meer.

» In de winkels gingen ook stemmen op om de meeste stemmen te laten gelden. Natuurlijk hadden de arbeiders nu veel minder geld. Dat vonden de winkels niet fijn. Die verkochten opeens veel minder. De winkels zeiden: «We moeten de prijzen vijf keer zo hoog maken.» De klanten zeiden: «Je moet de prijzen juist vijf keer zo *laag* maken. Laten we erover stemmen.» Alle klanten stemden voor *lagere* prijzen. De winkels stemden voor *hogere* prijzen. De meeste stemmen gelden, dus opeens was alles in de winkels gratis."

Ik ben weliswaar behoorlijk slim voor mijn leeftijd, maar hier snapte ik even niets meer van: "Wat is dan precies het probleem?"

De Kerstman gooide zijn handen uit wanhoop in de lucht: "Als niemand meer werkt, wie zorgt er dan voor dat er spullen in de winkels liggen?"

Ik begon het te begrijpen.

De Kerstman legde het nog beter uit: "Het was een probleem, maar in Belangrijk vonden ze er een prima oplossing voor. Iemand bedacht: «Als het nou elke dag Kerstmis is, dan brengt de Kerstman ons alles wat we nodig hebben. Dan kunnen wij lekker de hele dag bezig zijn met belangrijk zijn. Iedereen kan heerlijk met zijn mobiele telefoon spelen en vrienden maken op de sociale media. Als iedereen vriend is van elkaar, dan vechten we niet, en dan zijn we allemaal even belangrijk.» De Kerstman zei: «Elke dag Kerstmis? Dat lijkt me geen goed idee.» De mensen zeiden: «Laten we erover stemmen». Alle mensen stemden voor elke dag Kerstmis. De Kerstman stemde tegen. De meeste stemmen gelden, dus nu heeft de Kerstman dag en nacht zijn handen vol.

» Gelukkig is er een oplossing. Als Super Granny nou even haar handen uit haar mouwen steekt... Voor een superheld is al dat werk een fluitje van een cent. Ze voorziet supermarkten van eten en drinken, ze vult supersnel elke tank met super benzine, en ze draagt haar superieure supervisie op alle schoolkinderen over. Zo is iedereen super tevreden."

Granny knikte goedkeurend: "De Kerstman heeft gelijk. Als we dit samen doen, dan is het zo gepiept. Misschien moet je Megan die supersnelle Apollo gymshoenen nu maar vast cadeau doen, Kerstman. Ze zal ze hard nodig hebben."

Ik keek benauwd: "Moeten wij met ons drieën alle winkels van deze hele stad vullen voordat ze open gaan?"

"Nee, joh.", zei de Kerstman geruststellend: "Jij mag *in je eentje* alle winkels vullen. Granny en ik houden ondertussen de fabrieken aan de praat waar al die spullen gemaakt worden. Begin jij met de krentenbollenfabriek, Granny? Dan haal ik de Brusselse spruitjes van het land. Brusselse spruitjes zijn het lekkerst als er eerst een flinke sneeuwstorm overheen geweest is."

Ik keek naar de glanzend nieuwe Apollo gym schoenen die de Kerstman met een gul gebaar voor me had neergezet. Daarna keek ik naar de zee van lichtjes om ons heen. Deze stad was veel groter dan Polderdam. Er waren meer dan duizend winkels. Als ik voor elke winkel precies één minuut de tijd zou hebben, dan had ik...

(snel rekenen, 60 minuten in een uur...)

... bijna 20 uur nodig.

De Kerstman keek op zijn horloge: "We moeten nu wel een beetje opschieten, Granny. Het is al bijna vijf uur. Over vier uur gaan de winkels open. En dit is niet de enige stad in het Belangrijk. Er zijn nog eenenvijftig andere hoofdsteden, en een heleboel kleinere steden. En het werk voor vandaag moet vandaag wel af. Morgen vroeg begint het hele circus weer van voor af aan."

Granny zuchtte eens diep: "Het leven van een superheld is niet altijd even gemakkelijk. Gelukkig heb ik mijn voortreffelijke assistente. Alleen zou ik dit nooit klaargespeeld hebben."

Nu kreeg ik het pas echt benauwd: "Hebben jullie op school soms ook rekenen gehad?"

Granny knikte: "In Hoehétidan krijgen alle kinderen zes jaar lang elke dag een uur rekenles."

De Kerstman knikte enthousiast mee: "Ja, daar heb ik ook rekenen geleerd. Ik was er best goed in, mag ik wel zeggen. De mensen zeggen altijd: «Op de Kerstman kan je rekenen.» Dat maakt me heel trots. $1 + 1 = 3$, zeg ik altijd. Als je dat weet, hoef je nooit meer te werken."

Ik was er al bang voor.

De Chef, in zijn zwarte pak en witte overhemd, kwam op dat moment door de deur het dak weer op: "Pffff. Dat duurde een stuk langer dan ik dacht. Er lag geen Japanse broccoli in de winkel. Gelukkig stond er een vrachtwagen vol voor de deur, maar die moest ik eerst zelf uitladen. Ik denk dat ik ook maar een maaltje voor mezelf meeneem. Japanse broccoli is het lekkerst als er eerst een flinke sneeuwstorm overheen is gegaan."

Hij stak zijn hand in de mand en begon met gulle gebaren de Brusselse spruitjes uit te delen. De rendieren smakten met genoegen hun traktatie naar binnen.

Opeens kreeg ik een uitstekend idee. Nou ja, ik hoopte maar dat het uitstekend was. Het was in ieder geval een idee.

"Wie is, volgens jullie, de belangrijkste man in dit land?", vroeg ik de negen rendieren.

"De Chef.", zeiden ze tegelijk, tussen twee happen door.

"Dat lijkt me niet helemaal eerlijk.", zei ik tegen de Chef: "Vanmorgen vroeg een wijze man zich af: «Waarom wil iedereen altijd alles *hebben*? Het is veel leuker om iets te *geven*.» De rendieren hebben zojuist gestemd. De meeste stemmen gelden. Jij bent de belangrijkste man in het Belangrijk, omdat jij iets *geeft*. Alle anderen denken alleen maar aan hun eigen Belang."

Verbaasd keek de Chef me aan: "Hoe bedoel je? In dit land is iedereen even belangrijk. Daar hebben we over gestemd. Iedereen was het erover eens."

Ik knikte met, wat ik hoopte, een wijze blik: "Dat was vroeger. Maar nu zijn sommigen wijzer geworden. Ze hebben iets geleerd. Alle anderen hadden de hele dag speelkwartier, of ze hadden tussen de vakantiedagen door een vrij weekend. Elke dag Kerstmis was het leukste wat ze konden bedenken. Weet je wat nog leuker is? Zelf voor Kerstman spelen. Kijk. Hier heb ik een paar Apollo gymschoenen. Spiksplinternieuw. Nog nooit gedragen. Ik geef ze aan jou, zodat je nog harder kunt lopen als je voor de rendieren Bruss— Japanse broccoli gaat halen. Vind je dat niet leuk?"

De Chef lachte opgetogen: "Apollo gymschoenen? Die heb ik altijd al willen hebben. Wat een prachtig cadeau. Dank je wel."

Ik was nog niet klaar: "En weet je wat nog veel leuker is? Om zelf iets aan anderen te geven. Ken je de Kerstman? Die is altijd vrolijk. Hij geeft met gulle hand cadeautjes aan het hele land. Ken je Super Granny? Ze heeft altijd een goed humeur, want het is haar werk om iedereen een plezier te doen. Zelfs in het Belangrijk zijn de Kerstman en Super Granny belangrijker dan al die andere mensen, die zo druk bezig zijn om belangrijk te zijn. Nu hoor jij ook bij dat kleine groepje die nog belangrijker is dan al die belangrijke mensen. Wat vind je daarvan?"

De Chef begreep het nog niet helemaal: "Ik begrijp het wel, maar ik snap er eigenlijk niets van. Bedoel je..."

"Ik bedoel dat je nog belangrijker kunt worden als je die Apollo gym schoenen aantrekt en supersnel de rest van die vrachtwagen uitlaadt, zodat je alle Japanse broccoli kunt weggeven aan iedereen die honger heeft. Dat zijn er heel wat. Ik heb net uitgerekend dat er al een paar weken geen hap te eten in de supermarkten ligt. Als er nu opeens iemand verschijnt die met gulle hand eten uitdeelt, dan zou die persoon direct op het nieuws verschijnen."

De Chef zag het al helemaal voor zich: "Wow. Wat zou die persoon belangrijk zijn. Dankzij mijn nieuwe Apollo gym schoenen zou ik dat klusje supersnel kunnen doen. Ik ga direct aan de slag."

Hij rende weg, het dak af.

Uit een andere donkere hoek kwam een vrouw tevoorschijn. Ze droeg een korte, zwarte rok, een zwarte blouse met een wit schortje, en zwarte schoenen met hoge hakken.

"Goedemorgen. Ik breng de flesjes Hinneken bier voor de rendieren. Ze zullen wel dorst hebben na zo'n lange reis.", zei ze.

De rendieren klokten met veel plezier het koude bier door hun keel.

"Aaah. Dat is lekker. Een biertje smaakt het lekkerst als er eerst een flinke sneeuwstorm overheen gegaan is.", zei Rudolph.

Ik keek vragend naar de Kerstman. Die keek vragend terug, alsof hij zeggen wilde: "Wat bedoel je precies?", maar opeens begreep hij het. Hij pakte een doos uit de kofferbak van zijn arrenslee en gaf die aan mij.

"Goedemorgen, mevrouw. Namens de inwoners van het Belangrijk onderzoeken wij of iedereen hier wel even belangrijk is. We denken namelijk dat sommigen veel belangrijker zijn dan anderen."

"Dat is onmogelijk. We hebben erover gestemd, en iedereen was het eens dat iedereen even belangrijk is. Daarom zijn we allemaal de hele dag bezig om op internet en sociale media te laten zien hoe belangrijk we zijn. Heb je gezien hoeveel vrienden ik heb? Kijk maar eens hier, op mijn profiel, Marijke de Belangrijke.", zei de mevrouw Marijke. Ze zwaaide vrolijk met een mobiele telefoon.

Ik schudde meewarig mijn hoofd en zei: "Dat is allemaal leuk en aardig, maar bij mij gaat het om de meeste stemmen. Wie is volgens jullie de belangrijkste persoon in het Belangrijk?", vroeg ik.

Alle rendieren waren het eens: "Mevrouw Marijke is het belangrijkste. En als we *nog* een biertje van haar krijgen, dan is ze twee keer zo belangrijk."

De Kerstman en Granny knikten dat ze het eens waren. De meeste stemmen gelden.

Ik gaf mevrouw Marijke een paar Apollo gymschoenen: "Het is me een groot plezier om u een plezier te doen, omdat u alle anderen hier een groot plezier heeft gedaan. Er is namelijk geen groter plezier dan iets voor een ander *doen*, of iets *geven* aan iemand die het minder goed heeft. Daardoor word je in één keer de belangrijkste persoon in het Belangrijk. Stel je voor wat er zou gebeuren als iemand met razendsnelle Apollo gymschoenen de krentenbollenfabriek weer aan de praat zou krijgen en de hele stad op krentenbollen zou trakteren? Het zou me niet verbazen als zo iemand daarmee op de TV komt. Die is dan gelijk de belangrijkste persoon in het land."

Mevrouw Marijke keek naar de glanzende gympen, gooide haar hoge hakken in een hoek, trok de stoute schoenen aan, en rende weg, terwijl ze riep: "Ik weet genoeg."

Granny en de Kerstman keken een beetje op hun neus, en daarna naar mij. Ik haalde mijn schouders op: "Wie zei ook alweer dat één plus één drie is? Voorlopig is het al vijf. Als we nog wat extra paren gymschoenen uitdelen, dan is straks de hele stad aan het werk. Als dat over een paar uur op het nieuws komt, dan steken we het hele land aan.

» Iedereen hier wil graag belangrijk zijn. Het lijkt wel een besmettelijke ziekte. Maar als niemand op school iets wil leren, en als niemand ook maar een uur wil werken, dan is er in het hele land niemand belangrijk voor een ander. Inderdaad. Als iedereen onbelangrijk is, dan is iedereen even belangrijk.

» Wat heb je eraan om belangrijk te zijn als je niets te eten hebt?"

De Kerstman twijfelde: "Ik zou de Brusselse spruitjes van het veld halen. Dat hoeft nu niet meer."

Granny twijfelde ook: "Ik zou de krentenbollenfabriek aanzetten. Dat hoeft nu ook niet meer."

Ik zuchtte eens diep: "Wat is nu het allerbelangrijkste?"

"We moeten snel zijn.", zei de Kerstman.

"Supersnel.", zei Granny.

"Inderdaad. Dat is een uitstekend idee. We gaan naar de fabriek waar ze Apollo gymschoenen maken, we zetten de lopende band aan en we geven duizenden paren gymschoenen weg aan iedereen die belangrijk voor

iemand anders wil zijn. Als ze een cadeautje van de Kerstman willen, dan moeten ze er eerst iets voor *doen*."

Zo gezegd, zo gedaan. Toevallig waren we geland op het dak van de Apollo fabriek. We hoefden alleen maar een trap af en toen stonden we in de hal waar de schoenen gemaakt werden. Met een druk op de knop zette de Kerstman de lopende band aan. Granny stookte een lopend vuurtje op: bij Apollo geven ze gratis supersnelle gymschoenen weg. Maar iedereen die aan de deur kwam, kreeg ook de boodschap om iets belangrijks voor anderen te doen.

De Kerstman kende iemand van het acht-uur journaal. Een paar uur later stonden hij en Granny voor de camera, en nog een uurtje later was het hele land in rep en roer. Iedereen wilde opeens Apollo gymschoenen hebben, en de enige manier om eraan te komen was... iets belangrijks voor anderen doen.

Granny, de Kerstman en ik konden er hartelijk om lachen. Natuurlijk kan je als superheld gemakkelijk het hele land van Japanse broccoli en flesjes Hinneken voorzien, maar dan blijft er verder niemand over om het echt belangrijke werk te doen, de dingen die alleen superhelden kunnen. En natuurlijk is het leuk als de Kerstman, of Sinterklaas, of de Drie Koningen, je iets geven wat je altijd al had willen hebben. Maar als het elke dag Kerstmis is, of Sinterklaas, of je verjaardag, dan is het niets bijzonders meer.

Aan het einde van een lange dag vlogen we in de arrenslee weer terug naar Polderdam. De Kerstman parkeerde de slee keurig achter Granny's DAF en hielp ons met uitstappen.

"Heel hartelijk dank voor alle hulp, Granny, en jij natuurlijk ook, Megan Havervlok. Het was werkelijk een bijzonder avontuur. Ik zou jullie heel graag een paar Apollo gymschoenen cadeau geven, maar... Helaas hebben we alles in het Belangrijk uitgedeeld. De kofferbak van de arrenslee is helemaal leeg. Nou ja, niet helemaal..."

In een hoek stond nog de mand broccoli die voor de rendieren bestemd was.

Granny keek op de klok hoe laat het was: "De winkels zijn al dicht, maar bij Ans Rondedans kunnen vaste klanten na sluitingstijd nog wel even achterom. Ik ben zo terug."

Even later kwam Granny met een flinke zak Brusselse spruitjes de hoek om. De rendieren stonden er al watertandend op te wachten: "Hoera!

Japanse broccoli. Met derrie-jakkie saus. Propvol vitamines. Heerlijk."

"Wat moet ik nou met die mand broccoli?", vroeg de Kerstman hardop.

"Geef die maar aan ons. Dan hebben we de komende week in ieder geval genoeg te eten.", zei ik lachend.

Ik ben dol op broccoli.

Extra: Brief aan de Koningin

Lieve Koningin Maxima,

Enige tijd geleden lasen Granny en ik dat «Een Brief Voor De Koning» van Tonke Dragt het meest bekroonde kinderboek uit de Nederlandse literaire geschiedenis is. We werden behoorlijk nieuwsgierig van zo veel prijzen. Daarom besloten we het te lezen. Als helden van de populairste serie kinderboeken van dit moment wilden Granny en ik natuurlijk weten of we het allemaal wel goed doen. Ik ben pas acht en heb nooit geleerd voor assistente van een superheld.

Het boek «Een Brief Voor De Koning» viel ons, eerlijk gezegd, behoorlijk tegen. Het verhaal gaat over een jongen van 16, Tiuri, die een geheimzinnige brief krijgt van een stervende zwarte ridder, met het dringende verzoek om de brief te bezorgen aan de koning van het buurland. Tijdens zijn reis krijgt Tiuri te maken met rode ruiters, rovers, en grijze ridders. Iedereen wil hem beroven, bevechten en dood maken. Er is een oorlog omdat de twee zonen van de koning allebei koning willen zijn. Het is spannend, maar dat komt allemaal door de onafgebroken stroom van geweldsdelicten en wapengekletter. Problemen worden uitgevochten en de sterkste heeft altijd gelijk. Vrouwen komen in het boek amper voor.

Nou heeft u zelf drie dochters. Als een van de drie met een leger de zuidelijke provincies zou veroveren en een bloedige oorlog tegen haar zus zou beginnen, zou u daar dan een kinderboek over schrijven? Of zou u zich eens flink op uw koninklijke achterhoofd krabben en u afvragen waar het tijdens hun opvoeding mis was gegaan? Zou het lezen van bekroonde kinderboeken die onschuldige kinderen soms op oorlogszuchtige ideeën brengen?

Granny en ik hebben helaas geen antwoord op dat soort vragen. We hebben ook wel iets beters te doen dan 300 pagina's lang met zwaarden zwaaien en lansen lanceren. Granny helpt mensen uit de nood en lost problemen op. We hebben zelfs eens een pittige oorlog laten uitlopen op

een gezellig etentje waarna de strijdende partijen er met een kopje koffie samen wel uitkwamen.

Zou u het leuk vinden, als u over een tijdje zelf oma bent, om onze avonturen aan uw kleinkinderen voor te lezen? U kunt ze gratis downloaden van de website van Editorial Perdido. Helaas worden onze boeken nooit bekroond, want prijzen zijn alleen voor boeken waar prijskaartjes aan hangen. Maar voor ons zou het een kroon op ons werk zijn als we onze Koningin een plezier kunnen doen.

Groetjes,

Megan Havervlok en Super Granny